

175.

8
3

U.S. BUREAU OF

a. 125

Ms. 323

Academicus Commentarius ad tit^m ~ Dig et Cod Ad legem Falcidiam ~ ~ ~ Authore D. N. Borui. Proœmium.

De legatis, et fideicommissis apere, eorumque differentiis exponere, ac enodare, rem
 sanè actam peractam transactam, sanctione compellimus Academicæ. Cuiusque nihil sit hominum
 generi prorsus nihil molitur, quare eorumdem rerum credis istas, ac repetitis: alio ut non do-
 fuerint ex illorum Numis, qui sapienter apud veteres habebantur, qui se semper eadem fidebant,
 magis sibi auerterent; Contra vero nihil prorsus, nihil succedat, quam rerum moribus, ac
 Variata, ad qua ipsa diuimus natura, quibusque mori nota præcipue aliter, ac secretas: ut
 illam molituram mudi, et nobis (nihilominus secretas) adinuenit, et rem, qua simul cum obbe-
 tamento adfæxerit Volitatem, exhiberet. Statim a nullo, quem sciam, ea Eximij in hac schola
 iuris Civili professoribus factis præteritam commentario legem Falcidiam exenare. De cuius
 præterita, ac dignitate dicere, quo magis veteris animi, jam aperte incivili adieci studi-
 um inflammasset, atque accendisset, cum rei ipsa satis se commendat, super necum eos Eximi-
 mosi. Illud itaque affirmare merito potum, qui sine hujus exacta notitia legatarum aliter
 gaudere vellet, ac servari, frustra est. Quæ nisi legibus Academicis, à quibus deviare nesci
 satifaciam plene videtur. Cum auctore Cetero nota, scire legi: non sit verba eorum tenere, sed
 vim, ac potestatem. Reliquum est ut res dequæ, ut pro verba humanitate, quam totis Compertis
 sum, ac aliquando hauriam, aut offendam, non dicantur, aut negligant, sed ingenij maiori im-
 cilitari, materiam substantiati, qua occurruntur quomque fugit, sed acceptum referari. Sed
 jam rem ipsam consideremus.

Caput 1^m

Origo legis Falcidie, ejusque capita ~ ~ ~

Quanta cura apud veteres fuerint testamentorum iura, eorumque iustitia, ac conservatio plu-
 res ad ea firmata, ac stabilenda lege lego, qua a Paulo in l. 1. §. 1. tit. de testamentaria agniti-
 onibus, satis ostendunt. Quorum omnium rogationi animam præbuit amplissima illa parsibus familias.
 testamento diuini facultate decernenda lego conuota, cuius fragmentum extat apud Paulum in
 d. l. 1. hoc tit. Pomponium in l. 1. §. 1. tit. de leg. 1. §. 1. tit. de test. signis. Iurisdictionem in principio L. 1. tit. de
 hoc tit. Ulpianum in fragmento tit. 1. §. 1. tit. de testamentis. Ceterum de Institutione l. 1. §. 1. tit. de test.
 a fine. Cognoscitur ut docet quibusdam videtur, seu inuentione Auctionem ad M. Antonium in l. 1. tit.
 enim à decem videri caritatis: Pars familias vero legante super pecunia tutelam sui iuris, in §. 1. tit. de
 Quibus verbi latinum potestatem tribuunt in testamentis, et hæreditas inuentionis, legatarios liber-
 tates dandi, tutelamque contrahendi, auctus et Pomponius in d. l. 1. §. 1. tit. de test. signis. Quæ lege
 cum tenore, ac immutatio Personæ testatoris totum eorum legatorum abuterent: Et in verba plebem
 que, ut testamenta derelictiscentur recuandis hæreditibus scripsi alioque demerant gratia iuris
 sui compendit adire hæreditatem; imò maxime domus, xii. tempore alieni jam tum fore non
 vel portia emergenti, eas affici necesse erat hæreditati receptione. Quorum derelictio cum nec
 præteritam, nec publicis Compedit enim Reipublica suprema hominum iudicia eorum capere, l. 1. §. 1.
 de leg. 1. §. 1. tit. de test. signis. quæmadmodum tertiam apere, cuiusquam prodere: Cuius tunc fuit immediata illam, nullique
 finibus circumscriptam legandi facultatem impetere, et conquisita, effecitque ut ea licet dare,

legasse, ne inopes es, seu hereditas legati exhausta, et sine ut quid heredi duxerit, quo-
 ad adendum in tota hereditate. Idem factum ut plurimum legibus laici, pendendumque
 interpretatione testatoris Pomponii. Illi verbis Sed in interpretatione concurrunt et ubi le-
 gum, vel auctoritate jura controuersum d. l. 12 de Verb. Signif. Sedi proculdubio in c. l. 12
 Pomponii. Sicam, Vocantem, Salsidiam, Iuliam Papiam Poppam, et Suisiam, seu Suisiam
 Caniniam. Cuius in d. l. 12 de Verb. Signif. Carolus Sigonius de Antiquit. Civ. Rom. lib. 4.
 cap. 12. Dicit portiones, Papiam nempe et Caniniam, cum rem notam non contingant; neque
 eorum testamentorum pars situr familiaris, sed exars, multitudini Civium, cuiusque spem
 doli percipere conuulsi, minis fuerunt.

2. Primo Cajo Papii tribuni plebi lege ad po-
putum lata, quæ a rogatore Papii Pusia nominatae, liberam testamenti cavendi com-
paravit potestatem. Videtur in ea lex, cajo meminisse Cicero pro Cornelio Balbo trii verbis.
Julii apud maiores nostri legem Cajo Papii de testamentis: et 3^a Verrius, seu de Potestate
Urbana. Cedo mihi leges Athinia, Pusia, et Pusias: et afficiantur Antonius Augustinus
ad leg. Juv. Sigonius lib. 4 de Iudic. cap. 6. Rogationi, seu legioni sequens nomen conuulsi et
verborum monumenti. Ego vero sententiam ex Vlgiano in fragment. tit. de Legib. §. Nemo.
2. et tit. 28 de Penitentib' d. n. §. Invenit. 2. Tophilo in penit. Invenit. h. d. ita pluri-
simi concepit Sigonius d. lib. 4 de Antiquit. Civ. Rom. et d. lib. 4 de Iudic. cap. 6. Nam cum
transmissis cognatis, conuulsi alii parati supra mille annos legasse, meo ipse causa donaret.
Uxor: quod siquis maiorem summam sibi legatam accepisset, quam longum esset, quo plus, quam le-
gasset: quod siquis maiorem summam sibi legatam accepisset, quam longum esset, quo plus, quam le-
gasset, accepisset, redderet. Non deo, qui afficiant, apud Mlaxam Veroniam Veronem
lib. 3 de Vita populi Romani hæc verba legi: Plebique scito cautum, nequis legaret, causa ad
Prionem lib. 2 de Continentia Veronem Postorum, cujo filium ad auctori reuocit Anibal-
Jabrotus ad Diophalum. Probabile est quod putat Cuiuslibet lib. 19 obses cap. 31. in lege Pusia sine
Supra mille xii: pro quo reposuit Vlgianum mille auri: (qua conficiuntur duo fieri a quo-
toro natio: des per) Nam xi pro as septu. totum dominie refert Varro de Ling. latin. lib. 8.
pagin. mihi. 88. num. 20.

3. Intra minus perfecti refertur ab Vlgiano in fragment. d. tit. Lex Pu-
sia, cum si in legando modum excoerit testator, factum non seruatur, sed potestatem inuenit
et, qui accipiendis factum approbabit. Qui locus, ut omnibus fiat propicius, Noleat ne anima-
nese, ut aliquid de lege perfecta, imperfecta, minus perfecta subsistant. Perfecto, omni utique
numero, ut ita dicam, a soluta lex, tribus partibus conuulsi: principi, quod parat Rogati-
or appellatur, capitibus, et sanctione. Principi, seipsum continetur cum qui legem fecerit,
qui que iure, tum que loco, tempore, que tribu, et denique qui parat suffragium tulerit, ut
ea parati diligentissime a Brunius lib. 2 forem. pagin. mihi. 138. Antonius Augustinus lib. 4 de Legib.
cap. 6. ceteris legum formulis ceteris planum fit. Capita autem legi parat, que vel in tres parti-
bus, aut numero distinguentur, et itaque modo distincta se videtur testator Augustinus scito loca.
Capitibus ut conuulsi singula legi, que illi, qui ei conuulsi, et plane, ut parat ea
Papii Cicero loci, paratque ea de Agraria contra Rullum, et lib. 3 epist. ad Antonium, epist. 3.
Præterea legi parat, que tota capita complectatur, sanctio appellatur Præterea et ceteris legibus
conuulsi solentur aut, qui tam seruatur, aut ferret, tum ne abrogare, de rogare, aut obrogare,
quorum Verbonum proprietatem expliat Vlgianus d. tit. et legi. Inuenit parat. Præterea, que parat
fortissimum sanctio dicitur leg. Sanctio §. de Parat. §. Sanctio in Iuris de Parat. dicitur in eum,
qui contra legem ferret, pena infligebatur. Nam pena dicitur tum esse ab hominum violatione,
et tunc legi sanctio sunt dicitur. §. 18. de Act. Alio dicitur ab Alio dicitur lib. 6. genat. dicit. cap.
12. Quæ omnia sanctionis capita ex Cicero ad Antonium epist. 28. Verrius de Signis, et ex frag-
mento legi Tige Capitulis, quod inuenit apud Brunius de formulis pagin. mihi. 132. An. ven.

Augustin. de Legib. in lege Nona, idem enim Augustinus lib. de Legib. cap. 6. Mihi lex, in qua
nulla ab ea imperantibus, seu non obtemperantibus pena sanciebatur, imperfecta dicebatur, ut
testatur Macrobius in somno Scipionis illis verbis: Illa imperfecta lex dicebatur, in qua nulla
deviantibus pena sancitur: notat Baro ad Vlpianum in fragmento d. 1. 1. 1. Tit. 1. Tit. 1. Tit. 1. Val-
ria de procuratore, de qua Livius lib. 4. cap. 2. et lex Cincia inveniatur, quaeque modum imperat
donantibus. Vlpianus d. tit. 1. Haud me licet doctrinimum Cuiusdam Tit. 5. quae et Papii in l. 1. de
oratione l. 1. §. 1. servat famulante. in ea eius opinio, ut quae, quadraginta annorum, sicut ex
lege Julia, cum rubri, qui contra legem Cincia modum quae caperet. Quod (ex illis dicitur)
tenere sapientissimi Viri existunt mihi videtur. Nam nec illum prode veterum testimonium,
quo suam adnotat opinionem. Et refert eam Vlpianus locis d. tit. 1. ubi Cincia intra imperfecta,
Julia, qua peram inspicit quadraginta, inter minus perfectam numeratur. Ex quo, siquid in me
iudicij est, licet arguantur, Vlpiano, et Macrobio praesentibus, perfectam legem, quae et factum
revidendo, et praesentibus ab ea deviantibus inerat panam, imperfectam, quae trique sanctionis
causa parte, minus perfectam, ut Julia dicitur, quae coactis minimis servat panam dicitur.

Vtrum ut adproponitur verbum, nihil non
negatione testamentorum firmata? Jussum passivum parca compositio Capientia. Nam enim
cavit ne plus quam mille anni leges pauca dicitur; Sed ne cui. Quod enim in eo esse legatum,
ut nunguam non nisi anem ferret? Quid ergo si visum qui populo legaret: quod coactum Ju-
lium Ciceronem Dicitur, et Ciceronem Baldum Majorum Gaudium, quo tempore laza est
lex Saluta, tertianus veteri: historiam quorum alter triennis secretis; aliter Neonus
quibus in singulis capitulis populo Romano legavit? Ad Suetonium Tranquillum in Iulij Cice-
ro's vita cap. 53. Dicitur Ciceronem lib. 48. pagin. mihi 316. l. 1. C. qui enim crederet ob nullum, aut
tam nullum lucellum additum hereditatem, supra oneribus se implicaturum hereditem?
Quamotenus tandem Maximo Catone Censorio multorum gentium, ac divitijs hanc gregem
(ad Livium lib. 34. cap. cum Cicero) Quinto Voconium sane Aetionis plebis Tribuni (non
Voluntarius, ut antea in Livij epistolis lib. 48. legatur: quod tandem, quod et perenda causam
praebeo Alexandro Neapolitano lib. 1. penul. dicit. cap. 5. subtile magis iudicij huius
notae mi carissima sydera Ludovicus Vives Valentius ad Div. Augustinum de Ci-
cero lib. 3. cap. 2. et Antoni Augustinus Caraxurgonus de Legib. ad legem Voconiam) le-
gem talis ab Vob. com. DLXXXIV. ante Christum natum CLXXIX. Quinto Marcio Phi-
lippo iterum, et Servio Cognitione Consulibus, in quorum consulatu senaginta anni natum mag-
na aetate, et hinc latere legem Voconiam se servat. Notat Cato apud Ciceronem in Catone
Majori, seu de Senectute. Sunt qui in sequentem annum incidere existunt horum Consulatum
Chronologiam secuti Aemilio Vindemio. Consul Vindemio in princip. Invenit de filiis commissa
heredit. Sed cum correctione facti Consulatus invenit operibus Teri Livij in non Cato's Seneciu-
simi Gallia Delphini, et accuratissima Patris Iohannis Bayna Riccioli Socii Ioh. Chronologia
in praecedentem annum huius existunt consulatum, in superioribus peracto opinione Voconia lege,
ut ad rem redeam, gloriā capta habebat. Primum: ne qui certus erit, in et qui eorum mille
M. S. in boni habebat, multum, Nigam, Nigam filiam ultra quadrantum bonorum, id est
Nigam quingens mille M. S. (ex summa officio quadiingentes fere nonaginta quatuor num-
mos argenteos: Notat de a. o. s. f. f. fueret hereditem, ut in Cicerone, Diono Casio solite adnotat
Baldianus ad legem Voconiam. Buxerem Dicitur Integris illa verba: Ut ergo duo nupti et elege-
das reddat. Ultra centum mille M. S. cum potius reddere debueret: Ultra Nigam quingens mille
M. S. Div. August. de Civit. Dei lib. 1. cap. 2. hanc legem et gloriam imperatoris, et iniquitatem demer-
uit, secutus credo Ciceroni auctoritatem, qui in 3. Verba, seu de Rebus Nona in totum ab ha-
reditate feminas lege Voconia conclusas videtur existimare. Vtrum alij quidem Ciceroni locis,
quos summa diligentia collegit Baldianus, hanc obvia significat, non omnino; sed alia de-
lineantem duntaxat legem Voconiam ab hereditate feminas removere. Et Servus Cecilius apud,

Gellium lib. 20. noct. Atticae. cap. 7. nihil vetius esse et nos plebiscito Voconis de coenatiis mulierum haec oblatum. Sed hoc iuxta capite primi

5.

Alcerum capite, quod circa legtima res-
satus haec oblatum. acceptum festinus Pauli lib. Sentent. cap. 8. sic iurimur telto conamquidum
succedere: quod ut ἀγαθὸν ἐπινοήσαι, tanquam ibi memoria labatur Pauli, reprobat
Vinnius in princip. In hunc de iuri commissa. haec oblatum defendunt Cysarius, et Baldus.
Nec enim novum in iure est, ut plu qui capiat ab intestato, quam ex testamento; cum ipse vi-
deamus, qui ex testamento admitti lege ab intestato argum. leg. genit. de lib. agnatis
nisi in mandatum, conamquidum in solutum successioni ab intestato fuisse capere, qua test-
amento scripta, et contra iurimur, quantum bonorum certi testatoris partem dimittere capie-
bunt. Perpetuum capite, quod in haerendum potissimum quantum factum videtur, quodque ad rem
pertinet portam, ex illo Ciceroni in 3a Verrina, iuxta Paxiana Velana, facile deponitur. quod
si plu legaverit, quam ad haerum, haerum perveniat, quod per legem Voconiam, et, qui conam-
non est, legat. Ex quibus liquido apparet ea lege cautum fuisse, ne qui conam erat, id est quo
centum millia in boni habebat, ut antimatrimonium et supra plu. illa legasset, quam ad ha-
redem perveniret. Et hinc mandandum est, quod de lege diuicenti Voconia iocibus Theophilus
ὅστι ἐῖσθεν, μηδὲν ὀλίγον λαμβάνειν τὸν κληρονόμον πῶς αὐτὸν
εἴσθαι, πῶς ἀγαθὸν ἐπινοήσαι, quam haec, et capiendum de testatoris conam. An autem si contra
factum fuerit, pena deservitur; an potius imperfecta lex erat, nondum plane conam. Idem
Sane Pliny' minuam velis conam in 1a Trajana dicit capite 399. legatarius et filium et
haerum non tam Voconis, et Juliae lege, quam majorum stipulata, et iurimur. In iurimur
videtur, si quid velis peruicacem a lege modum fuerit, in iurimur capi. Sed Julia Voconis
testamentorum firmam conam sibi permittit hac lege posita. Eadem enim via, qua supradicta
lex Julia, et Julia Voconia. Diuicenti, et conam iurimur fuitur legatis minoris partem etc.
nisi facile poterat, ut totum haereditatem non nisi acon, restatorem fuerit haec scripsi; qui
nulla sui compendio, xai alieni bonum, haereditatem adire xecuebat; neque ad vtem xevol-
vetur in eadem.

6.

Tribuni plebi supradicti Obriam ibi in eadem: quodque minimi sui rapationibz acon
fieri Plurim, et Voconis, lege posita, quae a Tribuni nomine Paleria indigetata, omnes
naude capite. Latet et la Plurim (quae et ipa obditum est, ut potius a plebi Tribuni rogata,
sicut Julia, et Voconia: nam per legem Hortensiam non minus plebiscita legi appellata sunt,
quam quae ferabantur Conule intessante, quaeque stricta legi diabantur; nec in iurimur, cum
Praxique pas ant vo, et potius. S. Lex est I in de I ux natu pent et C il). Argum trium
vis repositu, Conule, ut pute hostipetu, Pullio Senilis Vacca Trausio II et Lucio
Antonis, quorum consulatu in annu incidit V albi condit DCCXII. ante Christum natum
XXI. ut consecra demon strat Chronologia; vel ut communifect opinio sequenti anno, qui Con-
sules edidit Cnecium Domidium Calvium, et Carum Antonium Pollionem, in quorum loium,
terce Diene lib 98 capit m 376 lib C. em ante jam anno necessit fuere Pullio Caninius
Cranus, et Lucius Cornelius Balbus maice. Hic est illa Cornelius Balbus natiue Plurim, pe-
tra frati tanu, qui diuicenti bello contra Quintum Sexortium, et Lucianum surrep. Quinto
Metelle P, deinde Cnecio Pompeio magna conule fovere, et strenuam opem navavit, qui-
que intex fuit accessimus, et maximu pealbi Suconani, et Duciani, a lois, ubi collata nec
si ona, ut moru et nomina indati: Suconi nempe fluui: Suax: qui Suconani nempe nomen
de lo de Voluntia: et Duciani, ut est apud Plinium lib 3. Maice natus. cap 3. Pomponium Me-
lliam lib 2. de Sine Orbi cap 6. Cnecianum per C. Balbo: ive Lusia, ut apud Plinium in Sex ortio,
Sallustium lib 2. Maice et eadem modo legendum conuet apud Supradictos autores; Mezmetius

3
Balthaz in Plin. expressit nomen Guadalvarez. qui Ciceronem persequitur Valentem Pulpi
de Cid. et in Suetonium sicutum & Ciceronem. si quis bonis in Republicam Civitate donatus.
Conspicis et desilio de naturalibus: nomen Balthaz. et in Castrum in Hispaniam Primum zelati.
huius dicitur ex Cicerone quod hancurum memoriam ad consulatum Ciceroni de dignitatem. Et ad
tam divitiarum copiam pervenit, ut decederet vestitum, seu in singula capita populis Romano
videtur quibus M. S. ut supra dictum est legaverit. Dio Cassio dicit. lego Cicerone pro C. Balth.
Plinius lib. 4. cap. 43. Vellei Patruentis lib. 2. cap. 51. An autem huius anni dicitur, an Ciceroni,
quo tempore successit et Balthaz noster, lego fuisse legem Salvidiam, quamquam Dio patris
refert huius successorem, quam plebisciti Salvidij latronem; tamen propter miram
accusationem in huius exactione Dionis diligentiam, nihil certius affirmare Praerogative
cum ad hoc pertinet: Ταύτην λέγει ἐν τοῖς δὺο ἐπέσιν ἐγένετο. Hae titulis acta, quae
simul efficit, ut in demonstrando seu legi anno in, ut abierint opinioni: Intercessimus

Nunc quid cautum ex lege fuisse videamus. Dio Cassio d. lib. 43. pagin. m. l. 333. lit. B. ita quod sententiam exaravit: Καὶ δὲ ὁ
μοῖς ὁ Φαλκιδίου ὀνομαζόμενος (Παλίδιον καὶ νοῦ ἐστὶν ἑστὸς τῶν παλαιῶν
δραχμῶν ὡς τὸ πῖνὰ τὸ πέταρον τὰς χαλαρὰς) Quibus si curas ad vultum dicitur
ὄντα, ἀβόντα δὲ λοιπὸν ἀεὶ ἔχειν) ὁ τὸς τοῦ Πρωτοῦ Φαλκιδίου δι-
μαρτυροῦντος ἐστὶν. Et lego, inquit, Salvidiam (qua etiam nunc magna via habet in
haereditatum successibus, ut qui quaedam partem substantiae relictae, si pariter liberos
si legatis oneratus) accepit, reliquam dominatus) a Pullo Salvidio Tribuno plebis lata.
Sed non dum ab ea, utpote huiusmodi Graeco, Romani iuris meminisse conito, id quod quavis
plane intelligimus. Magis enim huius huiusmodi videtur S. Cuius Tribunitianae sententiae,
quam legi Salvidiae. Balthaz Eusebii Caesariensis in Constantino ex versione Dionis Hic-
toris (nam praerogative interest) Cajo Salvidio Tribuno plebis legem tulit, ne quod plus
testamento legaret, quam ut quaedam pars hereditatis superaret. Huiusmodi enim, convenienter
Iustiniano in primis Iustitiae h. tit. Caetera vero, quae sequuntur in eodem Chronico
O. 2. quae vobis vultus manifeste scripta sunt, ut plura de argumentis demonstrant Cys-
tici ad titulum C. Ad legem Salvidiam. Rix omnibus determinatis, ac dilucidis Iulio Pauli
in l. lego Salvidiam h. tit. qui dea legi capita refert, eorumque verba Primum quo ab-
rogati legibus superavit, quae legandi facultatem comprehensit, libera iterum restituit,
atque ad decem vultus legi statum revocatus: alterum quo motu impunitus legatis, seu
inter adstantem legatis promissus. Verum de numero capitum legi Salvidiae haud mi-
nima est inter Interpretes controversia. Aliqui namque Paulo, prout ei videtur adhaerent
ter, duo tantummodo agnoscunt, ut Anton. Augustinus lib. de Legibus in lege Salvidiae fove-
nus ad eandem legem. Brissonius lib. 2. de formulis pagin. m. l. 160. Non parvi Erasmus
Rancionem Patruentis Senatui, cui res in Pauli sententia, notis dicitur Ca-
sariis, secuti, quoniam fuisse contendunt, ut Duarenus lib. 2. Digestorum. cap. 88. Dicitur lib. 8.
Comment. cap. 22. Ioannes Calvini in lexione iuris Verbo Leg Salvidiam. Suetonius Re-
sardus ad tit. in d. tit. ad leg. Salvidiam Primum prout apud Paulum prout: secundum et
tertium ex verba Pauli confirmant. Illud est illi: Quicumque vultus ad tit. a quibus
alterum caput initium: quam divisionem non omnino impie adhibuit ille Ciceroni
lego lib. 3. ad Attic. epist. 23. alterum caput est translationem de impunitate. Ex qua
classe constat legi illam partem, quae caute de impunitate, ut est huiusmodi legi, dicitur
tum ab alijs caput constituit: Quoniam ex huiusmodi lib. 2. Invenit. tit. 6. ad legem Salvidiam quod
et de retentione, deponunt. Sed neutra eorum placeat opinio. Quia enim qui ad huiusmodi
salutaverit titulum Dio et Cod. ad legem Salvidiam. acquirere potest forensis, Augustinus,
et Brissonius. Etiam plura legi capita, quam quae a Paulo refertur, fuisse legendo ag-

patet ex lo. Sed Unguarum 81 § Do. religari et § Sed et de hi 2 ad legem Salud lo. Succesorum 16. C. ad l. 1 § Hac religari et § In quibusdam 12. Si cui plurimum per legem Salud. Et hinc etiam aliter, quae ut Ramonis, quae tribus corum, quae in dict. legib. traduntur, facit mentionem, Erasmus sententiā. Ad haec, et quoniam Ramonis caput est facti corum, quod est de restitutione, nihil aliud est, quam proximi iteratio, ac restitutio. Et denique contra Pauli testimonium secundum eorum in duo dispositio. Neque enim quod in aliquibus legibus, quae de impunitate pari caus. Dixerim ab aliis caput constituit, statim licet colligere idem obseruandum fuisse in salud; cum, uti supra jam animaduertimus, capitulum distinctione in artibus, et potestate caus legi conuenienter. Item igitur duo rebus id non leges imponere profiteri, quoniam quid temere pro caus affirmare. Et palam est legi duntaxat fragmentum a Paulo adductum; Nam et abruptum, et interiecta est Oratio, ut potest proximij, seu proximis causam; Et minimè dubitandum est, ut ex alij legum formuli jam intellectimus, quoniam aliquid de Rodice salud idè, anno, tempore, et quo loco lata fuisse legem Salud, in ea est conuictum =

8

igitur quando integram legem non habemus, quae apud Contra est, legi reliqua colligamus. Ducimus a Paulo inductum in lo leg salud idè h. tit. ajente, prout in Florentini legibus Codibus; Sed Salud lata est, quae primo capite liberam legandi facultatem debit // Neque ad delectationem // hi rebus qui Civis Romanus sunt, qui causam per hanc legem repatam restitutionem fuisse velut, ut causam pecuniam, causque re quibus dare, legare velut jam poterat que est // ut haec requirit legi liberè // Non idè aliud huc capite continetur, quam libera legandi potestas iure determinata con caus, Italia, et Volonia legibus comonera restituta, ac restituenda: liberè igitur haec legi potest restitu, quam pecuniam, quarum re restituere dare, legare. Et hinc denic sententia in tempore illa Pauli // Neque ad delectationem. Uap. l. xiv. xaj vidi ut edij abundare, quicquam alio, et hinc est relaxanda ut minimè ad proximum caput, quo liberrima antiqua legandi potestas; sed ad secundum, quo modus impunitus legati, potestentia. Ita enim ea legi doctrinam disciplinam, neque agnoscunt Cicilius, Motomani, Baldanius, et in florentini libelli quibusdam includuntur, quae appunt in nonnullis Codibus ne in florentini quidem editione Rozardi antiquioribus, ut notatur in calce prefationis Toselli ad Rozardi glossas ea reposita. Ego facile animam inducere potest enim interrogari in margini positam, quae potest in textum obrupit. Idem etiam concedunt loco illo textum Verborum. Cam pecuniam, causque re reponendum est: quam pecuniam, quaque re: alioquin et imperfectum, et restituendum non erit causam, capitulum argumento minimè conuenienter. Porro enim scriptum est in lego: Cam pecuniam, causque re. Nam apud Verose S. et R. promissio Unguarum, et pluribus etiam Fontana lib. Ter quodam, cap. 30 Abbe Donellum, Ducosum, Baldanum. Ita rebus cum Cuffariis in paratell ad titul. Cad leg Salud legere Sam pecuniam, causque re: à ex rebus praxia locutione (facile enim mutari potest S. et R.) pro Suam pecuniam, causque re: conuenienter legi determinata ad quam restituere haec capite legandi potest, quae de re tantum legari permittit, et quomodo restituere etiam licet de rebus alio restituere, caus non ut delecta, sed ut restituere legat; onera enim hanc etiam etiam restituere, ut restituere, restituere quae restituere legat. Si domus 118 Qui congruus 3 de legi lo Non delectum 11 § in lo Quidam 36 § in lo 36. Non solum 4 In re de legat. Et hinc fit restituere Ornati argumento contra Cuffarium lib. 8 Comment. Donelli cap. 22 lib. 8 Verose enim, ut ad supra restituere restituere, Sed, pro Suo diversa. Enim apud Perum pagin michi 112 22: Porro lumina de oculis bonis Amo reliqua: id est sui oculis: ut in interpretatione Pauli Diaconi ad Perum dicto ita Verum quomodo hinc Cuffari argumenta locutione, facit tempore restituere. In restituere enim judice Augusti 20, quo lata est legem Salud, quaque à restituere substantiam, restituere inductus totus secundum latram, archaismi, seu praxia restituere.

tuum

4
Eum tempore iam obolevi Num Julius Salicidam. Evolvat diligenter Cujasius Institutionum, Co-
suetudinem, Livium, Ciceroem, et denique Solutum, se glisce, etiam per me liceat, qui, quod antiqua
Verba iam oboleta ex Catoni originibus exurgere, solent reprehendi. Videat ipse Num apud he-
rethum hoc necessarium. Regis enim hujus dictionis notitia ad nos abiret perperam, quam scri-
bens, qui velut ex Ennii navigatione tabulae collegit, ne ob dictionem, ut in aliis factis, jam abo-
lita obviandam intercessit omnino veterum scriptis. Iam vero qui casus Num Julius Salicidam
sem, seu quicumque illi fuerit, qui legem conviciavit, in legi sapientem, verbi, quorum significatio om-
ni, excepti antiquitati studium, latebat; cum legi et maxime perperam sit accommodanda,
Et omnibus debeat parere: quod non aliter contingit, quam si ea Quod conseribatur, qua in
Num tunc sit. Facit Cujasius sententiam, seu emendationem admittentem, si Catoni Livio, ut Vo-
luntatis, per se non Salicidam. Orwald ad Donell lib 8 Comment. cap 22 lib 8. annis hinc septenta
lectio verum, et perfectum verum exuere, si Xara Emi quiv subaudiatur quod de se agimus
Sed longe id potius videtur. Si enim quoviscumque in imperfectam in dictionem dictionem, ad
Ellipsis recurremus, omni locutio tametsi deperata, et corrupta subintelligitur. Et inira-
niti, et improprie labori arguendi erunt dictionum verba, qui in commendandi veterum scrip-
tu erunt, blavique ex eis, aut ita, et veritate corrupti studium et operam colerunt.
Denique reprehenda xqui dicitur ut impropria illa Verba. Ut haec legi sequenti libet. Nam
nec congrua sunt huius legi, qua libera dicitur legandi facultas. Et arguunt perperam
legi Salicidam capita non abire, sed a sequenti inigere. Quod quam absurdum sit affirmat
Ex his, qua supra fecimus, ubi de legi perperam, et quid quicque continet, dicitur, sa-
tis, superque caute.

9
Alterum legi caput, quo legati modus imponitur, ita apud Paulum
legimus: Quicumque Civi Romano per hanc legem Testamentum fuerit, si quan-
tam cuique Civi Romano dare legari solet sui, potestatis erit, dum ita dote legatur,
ne minus quam quastam partem hereditatis eo Testamento heredi capiant; Cui vero qui-
bus ita datum legatum est, eam pecuniam sine fraude capere licet, sique hanc, qui cum
pecuniam dare jure damnatus erit, eam pecuniam debere dare, quam damnatus erit. Quia
capite amplissima illa legandi facultas Fecit, et Voconia legum coenquata, utpote
capite restricta, iterum compertus, ac restitutus. Et hactenus dare, legare legi permit-
tit, ut quanta hereditatis pars integra, et illibata heredi superstiti, legare legi permit-
tatur, quae non effugere Fecit, et Voconia, fraudibus occurreret. Cetera enim
pacta, eaque non modica, quamque testator non facile inane reddere poterat, qua ad ade-
undam allucinat hereditatem, et cuius susceptione confirmetur testamentum, heredi
relinquuntur. Illa legi Verba: hunc publice dare legari: aliqua indigere emendatione. Nec
enim una et Interpretum opinio; Placet tamen Cujasii haec Verba interpretantur;
quod licet per legi seu Salicidam, seu Legiam, quamlibet aliam testamentarium,
legi enim publici jussu parte eius plerimum est. Verum Cujasius ad illud demon-
strandum ipse Quoties. 3. h. h. eodem modo videlicet Analdus Vinnius in S. Inim. de
Iuris. et jure. n. Additur a Salicidam, cui quibus ita datum legatum est, eam pecuni-
am, quae doteantem non superat, capere licet: quibus superstiti ubi dicitur Salicidam,
dum ad legem Fecit, qua ut diximus, mille damnatur aut capere permittit; qui vero
contra definitum a lege modum quid caperet, poena quodvis placet. Contra vero
Salicidam sine fraude, id est impune, sine metu poena (qua clausula omnibus glari-
latis, tuncquam solemnia adhibi solita erat, a Ciceroe dicitur. epin. 23. dicitur Tra-
latitia, quia de una in aliam legem transferebatur) plerumque mille aut capere pote-
rat legataria, dum modo hereditatis quatuor integra, et illibata heredi superstiti.

Adi' Balduinum ad legem Salid. pagin. 49. qui vocat' eos Consulti, Livio, Cicerone periti lo-
ci passim demonstrat hae verba: Sine fraude: in lege posita idem valere, ac linguis, damnaque
ca, quae interpretantur: Sine dote xui alieni. Quod enim de eo attulit Cyprianus, cum et Epi-
scopi, et tonsurati, ut dicitur, legatum fuisse suavitatem non esse. l. Si hereditatem 32. Planda-
ti, pluraque manifestum sit. Porro mihi verum et adhaerere perperam legi in hoc secundo
Capit: Quia ita dicitur legatum: si curio casti Augusti temporibus minima familiaris: Reponen-
dum igitur et: dote legatus: sic ut in dote legatus: dote legatus volit, ut quilibet in legum formu-
li medicat'ores Nevanu facile agnoscat. Notate Cujaciu, Goveanu, Balduinu:

Aliud legi agitur, de
quo alii silveta a Paulo in d. l. et ad leg. Salid. de dote praelyata, de qua hi verum, quae mu-
lieri causa emptae, parataque sunt, conceptum rabi' ruppedit' et Gajus in l. Si Nuptiarum.
d. St. d. Don. et d. Sed. 2. h. tit. h. verbi: Dei reliquata extra rationem legi' falidit' est, scilicet,
quia suam rem mulier accipere videtur. Sed de hi' verbi, quae mulieris causa emptae, pa-
ratae event, ut haec quaeque contra modum legi' event, nominatim ipsa falidit' hae con-
ceptum et. Quae legi parte (si fidem hanc damus) plane contraria cautum fuisse, ut quae dote
causa parata sunt, contra legi' modum event. Et hinc cogitari licet etiam de ista dote
ipsum fuisse nominatim, sed sine detractioe solvenda, conceptum fuisse. Sed quia de hoc
non modo inter Interesses, sed et inter ipsi Consulti videtur haud modica fuisse contro-
versia, ad d. l. St. d. et 2. h. tit. d. l. 16. Per contrarium. 10. et 5. Idem quae in l. cum reg. Si
cui pluraque per legem Salid. in alium oportunitatem locum (nam hi' hinc hinc potius
quam certius est, in quo solum de ipso ad fontes intendimus) ubi hae accusatio, et
substitutio peritur' servata in animo habemus, duximus referendum. Aliud caput
circa xui alieni deductionem in legi' falidit' imponenda ratione effingit Cujacius
ex l. Successori. 16. C. hoc tit. Paulo lib. 2. Sentent. tit. 35. Sen. falidit' Revertuntur Di-
dicationi. et Maximianus in d. l. 16. si xui alienum legata exhaustas, atque abesset
legi' falidit' junctum ea emigi non permittere, nisi praecipuum Trebellianum. Hinc
liquidum fit de xui alieni ante omnia deductione legem cavere: nec aliter de furna-
rum impenia, servorum manumissorum grati' (quamquam super hi' factum vide-
tur Senat'consultum. l. Si servus. 33. h. tit. cujus nomen ignoramus) de qua legati Deo
Relicti, a Vedruaor, seu donatiu: quae extra falidit' esse, neque in boni computari
auctores et Paulus d. lib. 2. de 382. Ex quo loco commendandum alter opus Pauli in
l. et Ad municipium. 5. h. tit. addita negatione, et legendu' est: Non etiam quae Deo
Relinquuntur leg' falidit' pertinet: ne alioquin ipse ribi obesse perperno. Illud ver-
que palam est, vel hunc Pauli locum depravatum, corruptumque esse; vel alterum d.
lib. 4; atque Pauli locum in d. lib. 2. mancum, mutilumque esse, neque illum affirmare
Diti relicta integra, et illibata praestanda esse, in mentem alicui' hinc, inramae
potius id esse, quam ipsi sententiam peralio. Et praeipuum argumentu' esse potest, id
Paulum expressisse, in eaque fuisse opinionem, habuisse hae legata xui alieni loco. Dicit enim
legem falidit' esse, xui alieno prius deducto, Deorsumque doni, quosdam veridice heredi-
tati ad hancdem velle pertinere. Ut enim xui alienum inopiam deductione, si et Deorsum
dona a Vedruaora, quae xui alieni loco habentur, integra, et illibata deduci, et praestari
convenit: Relinquunt ergo verum contrarium consuetudinem in d. l. 16. 5. locutionem;
ne aliter sanctitatem per adipiscer, quam adhibita negatione. Et ita convenit Cujaciu, et
Balduinu. Nec minus alicui' videri debet a Vedruaora donata contra legi' falidit' ratio-
nem esse: Cum inter verum, et veram donatio, quae jure prohibita est, si ad Deo fuit Oblatio-
nem, summi numeru' et religiose foveat ratiocinatio. l. Si sponsus. 5. de Reinde. 12. de Donat.
inter hae et hae. nota Cujaciu ad Paulum. Ne dicit aliqui ea ratione non impo'bar

Ranc donationem, quia mulier locupletior non fit, licet maritus rei donamentum patietur, ut sentit videtur Gothofredus in d. d. l. l. m. Nam et valet donatio, si datum pro muliere in ade sacra via potuit: Et inferius tal neguit lucrum mulierum ex castitate. Missa doctrinam Goveannum tam parido argumento dectato pro revocanda illius loci vulgaris licentia: nempe quia Divi sicuti non indigent Verum in hoc raris in consuetudine casu, contentat circa etiam potest, nec Divi inveniunt huc edo pome, nec in quodam velinga, tanquam in nullius gratiam capunt l. p. solusfam. l. 115. Divi. H. de leg. l. Per damnandi evne, ut minime providentes leg. l. l. l. l. quorum prima cura fuit Dicitur religio, ac cultus, qui oblatis, et sacrificijs conuertebatur. Ex hoc expressa lex Darguleni jam de hereditari demissio, cuius verba refert Porphyrius in libro, cuius titulu est, de divitiis, seu differentia animarum huiusmodi concepta **Οδὸς Χαριστὸν ἀγαπᾶται**. Venientes fructibus **Deo**. Ad Samuilem Petitioni ad 15. Am. cap. 1. Rationi, quam maxime videtur convenire, ut cum omnia a D. O. M. accipiamus, eodem, q. ut in supra nominis venientium officium, interea, et illibera reddamus: quod ut gratulamus, et obsequij sua veri perquam potestatis videntur. Iuxta opinio, ut ad respectum reddamus, de hoc alio demerendo nominatim lex cavet. Nam secundo capite non bonorum, sed hereditaria quorum apud hereditarios fuerit Sollicitus. Iam vero hereditaria persequi conivit in ea alia Notam statibus et quid inter bonorum, et hereditaria presem interit et q. Signi. 85. Divi. 5. l. Cum autem 2. de leg. 2. l. Bonorum 49. Nam. In bonis. de Ver. Signi. in quo emolando non dicitur immo rati. Enarrati jam legi capitibus, quorum reliquia ad nos pervenerunt, hucque per functione analati, ut hoc capite adolvamus, suggerit ut casu potissimum gratia lata fuerit lex Sollicita, dixerimus. Quod in examen abhuc situm alio videat potest, cum tantum fuisse letam fuisse sollicitiam cuncte sit Iustiniani in perit. In h. tit. et affirmanr Celsarius, Blasthomannus, et Teutlesus. Verum Iustinianus enarrationi non parva, capie, nec infima obisti videtur. Primitivo illud refugatur, legem Sollicitiam locum sibi vindicare, et invito derogare. l. Quod bonis. 55. 5. fratres. et d. N. h. tit. contraque opus voluntatem induit. l. Tertio. 86. h. tit. Nam vero invito beneficium non datur. l. Invi. 69. de Re. l. u. non igitur derogatus gratia postulat fuisse dei potest. Et licet aliquis ei commendat, cum sui pro se introducent nullibi abfistere fas sit. l. Pactum. 46. de Pactis. Adde in nullius testamentis, que nuda, et simplex spectantur voluntate. l. Divi Paulam. 22. de Testam. militi. prinitip. In h. tit. col. tit. sollicitiam conat. l. Pact. miorum. 11. 8. f. de Testam. militi. l. Si pro miorum. 12. l. Militi. N. h. tit. l. In testamentis. 12. C. ad tit. l. In testamentis. 12. C. de Testam. militi. Denique h. redi gratia legem sollicitiam locum fuisse totius Pauli in l. Blaz. N. h. tit. et hinc colligit hereditem in vendenda hereditate, ut lex sollicita interveniente solida parvorum legem tota pacari nec fraudem legi fidei, si sui suum minuat hanc. Quibus rationibus adductis Barchonius ad Teutles. Notum 2. d. l. que. H. tit. D. et cap. Vinnius in prinitip. In h. tit. in hereditum potissimum gratiam inducent fuisse sollicitiam, revocandi, et que conque rati in tertium sexia contendunt, et ita Iustinianum inexpectantem Verum a iure consultu sui tui Vinnio, et Barchoni scitibus quoniam fuisse legi sollicitiam fuisse, quoniam supra Profert, ut autem, dicent testamentum solus, ac fructus: hanc igitur potissimum causa, seu gratia inducent fuisse sollicitiam, factantis necesse est. Hereditas enim quidem, qui intepes, et illibera h. rati considerat, via, seu medium est ad finem illum atquevendum; jam vero iuxta Di. l. conium vulgari a vitio, huiusque sunt ad finem, melius et fidei neguit ipius dei herediti persequi causa letam fuisse sollicitiam. Nam enim inferius hoc legi providentia lucrum omnia herediti scitatum, ita cap. d. l. N. h. tit. ut et legatus, seu in testamentis manumini, et pupillo, quibus datus est tutor, proutque demique derogatum, cuius maxime interet resum sollicitiam exotum

11

² ³ ² ²
 monarij obnoxii est, ut testamentaria haec l. h. et c. et c. Si quis omni casu. etiam. Si
 eadem dignitas, quae hujus extensio, quaque Praesole solis mercata, appropinque suadet ut eam re-
 lictorum diminutionem patiantur legatarij, quam patrescunt, si aditione confirmatum est
 testamentum. Nec enim remisi anxijs, ut plus juris legatarij obtineant in re legata dicitur
 testamento, quam in confirmato. Ad infra cap. 8. num. 14. Adde Paulus in d. l. 1. §. Item et 3. hoc
 est idem. Et, si jurjurandi conditione remissa sit. Et enim remissa à Patre jurjurandi con-
 ditione institutioni apponit (quam remisi, ne velij, quibus sub hac conditione quid relin-
 quitur, dicitur Nummius Metus. Nota ad interpretationem sequentem tituli in pedibus; aut mi-
 nimis faciles ad suscipiendum religiosem concupis consequerentur, caetero comit in Vigiana in l.
 Quae sub conditione. §. de Conditi. inst. d. l. Non dubitamus. Et de Condit. Dem. Cuius in d.
 l. 1. §. et l. 5. obnox cap. laei, et elegantes D. Ierophus de Zamora in Contemporanea p. 1. et l. 1.
 ad d. l. §. typus mandata, quae in iusta est opusculo de Reg. Jur. D. Leonardus Meneses, et Pe-
 draza) eadem iure honorario possunt statim haec l. scripti hereditatem alio, seu bonum ge-
 nere possidendum. Cuius in d. Versina, seu de Patre Sabana de C. Vozze Patre Siciliani lo-
 quunt: Das bonum generacionem ei, qui non juravit: hoc factum patet, quod iuramento continen-
 tibus, compelluntur adimplere d. l. §. Cui consequens est, ut iure patris quoad rem deditam,
 si legati comprehensa sit haereditas.

2

Major caes (ut ad superius, sive ad eum, qui omni auant
 testamento, sedam) potest esse quavis in parte à filio milite, vel qui militaverit in statu, qui
 omnia testamenti causa peculium possidet carcerem, ut et apud Papinianum in l. Patre 125.
 Potest de Carca p. 1. etiam in iustis in Coluam, id est legata p. 1. et, cum locum, dicitur
 hic falsitatem, qui omnia ea testamento ab intestato, alio modo possidet hereditatem. et c.
 Si quis omni casu testam; Iam vero omni casu pater, non condito à filio milite, vel qui militaverit,
 testamento, caes de iure, et iure facti iure peculij bona carceraria tanquam à patre perfec-
 ta, non ut haereditatem, hunc occupare, et possidere. l. filius fam. l. 2. l. Proxima l. 3. l. filius
 fam. §. 1. §. Proxima de Carca p. 1. legiti tamen haereditas exemplo dicitur à Papiniano con-
 pendum esse potest testamenti causam omni casu ab intestato, id est, non debet falsitatem
 l. §. 1. §. caesum 125. No de Testam milite. l. §. 1. §. 1. l. §. 1. l. §. 1. l. §. 1. l. §. 1. l. §. 1. l. §. 1.
 totat, ut eventus, quando filij intestato carceraria tenet peculium d. l. §. 1. l. §. 1. l. §. 1. l. §. 1.
 perul legata p. 1. et, cum pater, quam militare desierat, iure communi facti testamento
 nra desierat, falsitatem ratione quantum patrem servare. Sane si testamenti causam pater omnia
 rit, cum peculium conditionibus solvente non erit, nihil videtur cum dolo fecisse, quamvis tempore
 incesset compendium, id est, ut infra annum, non pater desierat, idem docet Papinianus infra.
 Nec immissit: non enim ea animo desierat testamenti causam, ut intestato legata, sed ut
 sibi pater annularet, fraudulenter a se repelleret, videlicet ut non in solidum, non pater, sed in casu
 peculij facultatis, intraque annum dimittere obnoxii ut non in solidum, non pater, sed in casu
 si pater ea testamento haereditatem, pater, et civiliter, seu in solidum ut haereditatem
 retinet, ut testam Papinianus in d. l. §. 1. l. §. 1. l. §. 1. l. §. 1. l. §. 1. l. §. 1. l. §. 1. l. §. 1.
 ingrem sumus, sedam) quominus Papinianus recipiamus decedendum, impedit se hoc respon-
 allata dubitandi ratio: quae solum arguit editi tibi hunc casum nominis comprehendit. Quod
 Proxiam fatemur. Neque id negat Papinianus, cum offensus legatarij haereditatem nominis conventionis
 causam patrem omni casu cap. solvere legata. Quae res legatarij ostendunt non editi tibi,
 sed tenentia legata eis pater, et falsitatem deditum. Apertus Paulus in d. l. filius fam.
 d. l. h. et c. Et haereditatem (dicitur de parte à filio, qui militaverit, in statu testamenti
 causam omni casu) omnia ea testamento aditione Exemplo editi legatarij nomine conventionis

Et enim Edicti Verba, ut ex l. §. Si quis Omnia cum totam apparer, conceperit non de eo, qui omnia
causa testamenti ad intestate periret hereditatem, Ceterum si, ac potestas, seu Edicti sententia,
quod scire non est sibi Verba capere. l. §. Scire de Legit non minus potest, qui omnia testa-
menti causa peculium totius castrensis, quam reliquis, qui fraudandorum legatariorum causa
repudiasunt ea testamento hereditatem, ut cum ad intestate perissent, completis. Totum enim
in eo Edicti est Patres, ut ea sunt, qui, ut non partem legat, ab hereditate ex testamento
delata et abvenit, cumque alio modo perirent; Nam scilicet partem eo anima hereditatem omi-
ssive satis contra d. l. §. h. tit. in eandem partem incurrit necesse est. Possum enim referre,
an jure hereditatis, an jure peculij bona castrensis partes possideat. Illud solum inquiri, ac
in consideratione esse debet, an in legatarum fraudem testamenti causam omnino, ut in-
dat in Edictum, seu in Edicti sententiam.

3

Non possum hinc aliter, tamen non inficias alio
oportunitate loco et argui hoc oportere, quin illud dubium, quod ex proposito narrata causa,
quodque mali plerumque hater, hinc subjungam, et removem. Videtur enim Papinianus in
parenti quasdam fidei deditionem legatarum militis exaguar. Nam aut partem a filio
militis, vel qui militavit, id est, veterano, seu domini a militibus, institutum, qui omnia causa
testamenti castrensis periret peculium, cogit ad finem peculij legata partem, id est, non de-
ducta fidei. Et id etiam arguit sequentia Papiniani Verba, quibus docentur filio per-
annum, quam militis deditur, jure communi testamento facto non decedente, fidei ded-
itione quartam a parte retineri. Quibus adducitur Anton. Faber in Jurisprudentia dicit. §. §. §. §. §. §.
cap. 6. tit. 18. et 23. ut ex istis non solum in militis testamento, sed et sibi, qui militavit, id
est, veterani intra minimum annum facta fidei deditionem non detrahi: Quod quoniam aliterum a filio
sit, nominum arbitris latere ad d. l. Si certarum de filiis. Tit. 12. et
l. §. h. tit. Non moror in referenda, et refellenda, quia certe nullam operam meorum, Va-
lencia sententia, et opinioni lib. 1. Illuc tract. 2. cap. 3. in §. si veteris plerumque, qui quodlibet
huius veri dicitur tanquam fidei deditionem non exarulanam, ea denique parte. Summa huius
huius reddi. Partem a filio militis, vel qui militaverat, si in intra minimum annum, non per-
cedit dicitur testamentum, institutum, qui dominus hereditatem, et jure partem periret
peculium, fidei deditionem, non quia in veterani testamento causat fidei deditionem. Nam id affirmat-
ur, est contra jura proximè adducta, sed in partem partem testamenti causam decedente,
cujus ditionem effectum est, non exarulanam hereditatem; Cumque ubi non ad hereditatem, fidei
deditio loci non sit, contingat eum non parte tam partem deducere. Nam referam, aut, quod idem
tradit Papinianus in Ver. Quod d. l. §. de Cast. pecul. ubi dicitur fidei deditionem non facere
aditionem hereditatem. Quia non de ea causa agit Papinianus, que testamenti causam partem omi-
ssit; Neque quod partes, qui codicillis peculium castrense rogavit a filio deditur, detrahet pe-
garianam. l. §. filio familia. §. h. tit. in causa eius, ut eadem non advenit hereditatem fidei ded-
itionem indulgamus beneficium, cum non partem facte, sed filij testamenti dispositione impeditur fidei
hereditatem. Juris id exaguaris Valencia. Verum hinc omnia in negotiis hinc, ac velis non
somnia, cui nona finguntur specie, mihi plane persuadeo. Illud solum in hoc argumento sci-
endum, ac constantem habendum, non tam rationem habet hereditatem, quam legatarum, et fidei
committentium. Quicunque enim legatarum nomine quam hanc convenire, fidei deditionem debet.
ut videtur in in parte, qui codicillis a filio militis rogavit peculium castrensis castrensis. Cum
ergo in proposito partes, qui testamenti causam omnino, quam testamentum hanc legatarum
dedit in parte, fidei deditionem si deducit necesse est. Res ab eodem enim jure sibi corrigi legatarum

detestato testamento, quam aditione et confirmato. Imo et à benignitate, quam pax oculis
 habet Pater, est longè remotum haberi patrem tanquam heredem quoad legatum præsentem,
 et ut patrem quoad fideicommissum. Equum enim est, ut hæredibus omnibus debet legatum non ne-
 ciat, iniquum verò iocetur, et solita præstationi patrem detestamentum capere. Quam enim sequi-
 tur legatum incommo- dum, et fideicommissum sequi iuxta naturam, juxtaque æquitate-
 m. l. 2. Secundum naturam de Reg. Jur. Quæ regula potest adhi, validaque et in jure nocere, ut in
 adducti non dubitentur narrati fuisse Successores partium sui intestationem permissores, quem
 naturam quoad institutionem habuisse. tot. tit. de Lib. et Post. hinc si duntaxat quoad nisi commo-
 dum habeatur pro nato lo penule de Statu homin. Denique nec debet patris, quæ effectum sit, si hæ-
 redibus cesserit, fideicommissum potest singulis sicut nec debet filii, qui omnino ceteris-
 simo hæreditate, ut eam ab intestato pariteret. Et enim non minus si suo facto effecti, si
 præstatione legata, quæ solum ab hæredibus præsentis testamentis lo. Separat. 36 de leg. 2. quam
 patris si fuerit hæredibus, et ceteris quia ut testamentarius legatum nomine ille conventus,
 ut tali detrahit fideicommissum: deducet tanquam hæres, quæ nomine conventus patris, quoadantem.
 Poterunt ita jus suum Patrem composuit, ut omnibus faveat, et quem minime noceret, ut tot argu-
 unt cetera, de legat. nong. præstantibus, de Collatione, et reliqua id genus. Nec hi sibi licet vali-
 ditatem acquisitionis retinuerit. Sed et id demonstrare intendimus legum auctoritate Paulus
 ceterum in alio filii familiarit. tit. de duntaxat in præpositis ubi casu ad independam fideicommissum
 utitur ratione, quia tanquam hæres conventus. Et ergo patris hæredibus sicuti testamenti cau-
 sam omittenti, qui ceteris sententia præstat legat. Nemo haud dubie colligitur, nisi pater
 legat fideicommissum beneficio. Non enim recte Paulus suam de deducenda quædam firmat et opinio-
 nem, nisi si, qui exemplo continetur, veritate fideicommissum. Nec enim sufficit dicitur tanquam hæ-
 redem conventi, si is, et si ut hæres legatum nomine conventus, non potest legi beneficio.
 Apertius, et gladius idem Papinianus in d. l. Si pater. ubi hæc quod si filius de Cetero potest testa-
 menti causam patris dixerit tribuit deductionem fideicommissum. Et incepta est Valeriana evanescit in
 omnia omnia ubi fuit causa testamenti. Quænam enim ubi dicitur dicitur ratio? Quænamve cau-
 sas opponit? Et præcipuum et secundum causam patris opponit Papinianus. Quæ enim oppo-
 nit non in eo veritate, quod in primo omittenti causa testamenti, in secundo in ea causa positi-
 deatur hæredibus; alia enim non aliam causam quæritur Papinianus, cum in eadem inveni-
 tur contradictione, oppositio. Denique, ut in integra lego pater, tot Papinianus quarto veritate
 causa patrem testamenti causam omittentem.

Ego sane (si me fallit) ovum nihil quod Pater,
 et Valeriana autem, ex Papiniani verbi depremi. Quod ut ostendam, adverte, Verba illa à
 filio militis, vel qui militavit: Synonyma esse, idemque significare; et nihil aliud esse quæ mili-
 tavit: quem præstare, quæ milita significare: sicuti qui non militavit, quæ pater. argu-
 lo qui non militavit de de Hæred. inveni: ac perinde illis non denotat Veritatem, in à mi-
 litia dicitur. Si aliter dixerimus hoc veritate, per me licet, legat: quæ militavit: tenet in em-
 mendario. Si non autem hanc averserit, dicam, Verba Papinianum illi verbi cum causam indicasset,
 quæ milita non erat, cum decem, in eam annum tamen militavit, non quæ tempore patrem fuit
 hæredem. Quam conjecturam adjuvant sequentia Papiniani Verba Si filius per annum dixerit.
 Ac mihi quidem sapius hæc veritate, ac animo hæredis hæretus cum duntaxat causam Papinianum
 tractans, quæ à filio militis, et dum in causis si in eo, pater in eadem omni hæreditate, et jure pau-
 ly bona possidet contentis: sicut quo tui aliter completi solent. Primum cum milita, et in causis filius
 decem, At tertium, cum tamen militavit annum, Veritatem, cum per annum, quæ militavit dicitur:
 ut hinc et tota, de qua potest dubitari, comprehenderetur. Et dicitur, si, dum milita erat, filius decem

sicut, vel decessit à militia (quod intelligitur velin intra missionis annum) dicitur suum obierit,
 quem canon velin decessit Popiniano illi veli vel qui militavit: nisi glorie permissio:
 id est, miles cum testamentum condidit; qui militavit, seu à militia decessit, cum deceret, quo tem-
 pore dicitur militasse privilegium. Sed haec non. In re de Milit. decessit. In re de legat. Nihil
 ad finem peculij, seu quod eodem scilicet, non deducta salicidia, pariter oportere; Si enim ante port
 annum missionis, quo tempore censet militasse privilegium. Quod confirmatum est per Testamentum 26
 ly. Altitudo 36. 5. No. ly. Quod dicitur 38 de Milit. totum d. 53. In re cad. habitus legi Palatini
 ratione. Ita interrogat (qua caute ita interrogantur oportet) illa Testa. quibus miles huius
 lucianensis Patris, et Valentia quod si filius, post annum quo militasse decessit, fuerit commu-
 ni testamentum factum. Ita dicitur: id est, quod si filius, post annum in carceri factum testamen-
 to, post annum, quam militasse decessit, non decessit. Et ita haec Testa. necessitate capien-
 da, illa jura communi facta testamentum: appropinquat ratione. Quo etiam periturus illud jura com-
 muni. Nisi ut intelligatur à militia, et in carceri conditum fuisse testamentum. Et haec si forte
 argumentum ad adversum eandem opinionem navem circa illa Testa. qui militavit, repta reali-
 tem. Rationibus sane sunt Popiniano, si de Veterani, et post missionis annum factum testamento
 dixerunt, additio: Iura communi: quam alia, quam haec jura et condere licet. Porro quod dicitur
 decessit factum ab eo, qui et communi, et in jura jura condere poterat testamentum: nullus
 alius hic est, aut cui potest, quam miles: à militia ipse, et dum in carceri si erat, qui post
 missionis annum decessit, conditum fuit testamentum. Nec reprobatio aspectu non illa Testa
 à Popiniano: jura communi: quae ab eodem omnia sunt, ut per missionis necessitate, in dubio
 carceri supererantibus. quibus miles, dum in carceri erat, vel intra missionis annum, non decessit,
 aliter enim tunc non erat de legationem per rationem salicidiaque deductione quoniam: cum
 testamentum jura militasse factum in carceri, seu in prisonibus, etiam duntaxat obdiceret intra
 missionis annum. d. 36. 6. de Milit. totum d. 53. In re cad. Haec est enim, et haec omnia
 minus, per se, et clara Popiniano sententia. Neque enim in animam inducere inquam
 potest solentissimum Popiniano latius privilegium militasse, et miles, et intra missio-
 nis annum decessit duntaxat compertum.

S

Prima est haec, quae est apud Paulum de
 pace concepta quae in ly. filius familiae 28. h. tit. qui condidit à filio Veterano, seu à militia
 decessit rogatus periculum suum carceris post mortem Titus servasse, Nihil decessit salicidia.
 Eadem haec, ac superiorum cum dubitatio, et decessit. Et primo quidem remota argumenta Pau-
 lino, quibus addit qui potest, ut credat per rei patrem legi salicidia beneficii. Quae non
 illa Divi Bji constitutio effectum non in abdicato successione locum esse fatiatis deducit
 hanc prope filio communi. ly. 5. Mo. autem 5. ly. Revers. 65. Meminit ad 5. C. Testat. ly. Si ge-
 niti decesserit 3. C. ad tit. ly. No. C. quando dicit leg. cad. Sequitur ergo cum nulla à filio fuisse
 testamentum condidit patre rogatus periculum post mortem servasse carceris, quae ab eodem qua-
 drantem retinet: Ad haec in testamento qui, qui apud hunc decessit, quique sine testamento, et
 sine herede videtur decessit, ut per capiti minor, ut est apud Veteranum l. 3. ob 5. vult 28.
 Servat tempore, excessit salicidia. d. 36. 6. h. tit. Verum nihil horum nos movet decessit de-
 cessit Paulus. Nam ad primum quod attinet, obvia est responsio. Non enim sicut in ab intestato
 Successione creatus haereditas, adeoque haeres, cui soli concessit quadrantis decessit. ly. 5.
 ly. Pater haeres. d. h. tit. si cum pater occupat carceris periculum. Licet enim placeat occupatio,
 vel pater haereditas inchoata fieri additione haereditatem, et haereditatem d. 36. 6. ly. Si filius fami. 2.
 ly. Pater 5. de Carce. percut. non facit tamen testamentum, ut in proprio, jura peculij, non haere-
 ditatis; nec ut haeres, sed ut pater bona occupat carceris. Cui et illud consequens est, nec

locum esse legatū, quæ auctore Iurimiano in p̄ncip. Institū. de Legatū, ab hæredē duntaxat præstantur: nec falcidia beneficiū d. l. d. l. h. h. h. Nec recipiatur, quod est aditum, quod h̄i Paulus obijerat, in testamento ejus, qui apud heredes dicitur suum obiit, quique sine testamento, et hæredē videtur decedere, exerceat falcidiam. Nam lex Cornelia, uti supra dōmū, cuius beneficiū, qui apud heredes decedit, ex quo tempore capiti est, vigua Cōm. Romanū dicitur migrare intelligatur. l. In omnibus. h. de Capiti et portū. in. re. et hæred. tatem facti, et hæredem. d. l. h. h. qui tertium. facit. p̄nc. d. l. 28. de Vulpia. et pupill. subit. Verū alio ex capite adductus est Paulus, ut in minimū dubitare aiat imperandum esse patris Codicillis onerato peculium retinere castrense, falcidia beneficiū. Si quidem quāsi patrisfamilias bona, et tanquam ab intestato hæres subeas, patet retinere: ut hæres ipse detrahet falcidiam. Incongruum enim esse pro hæredē partem haberi quoad fideicommissi restitutionem; minimū v̄idē sub eadem considerare quod ad quadrantum deducitur. Nec enim norum est, ut ait Paulus, ut qui jure peculij, et ut patet bona perdet castrensis, tanquam hæres habere, et conveniam, ut evenit in parte hæredē intestato, testamenti casum omittente, quem in collectum. Si qui omnia causa tertium incidere, et ut hæredem capī legata præstare, et quartam deducere, in illa superant deducantem, planē contrit. l. Si coram. 18. Si patet. 3. de Testam. milit. d. l. Pater. 15. Pater. h. de Cast. pecul. Quamvis et s̄i in testamento veritatem, jure peculij, non ut hæres, patet bona perdet castrensis. Cum ipse in proposito, ut hæres codicillis patet reponere retinere peculium: ut hæres quadrantum gaudebit beneficiū. Subdit Paulus in 5. h. h. si in fideicommissi modo tempore percepti, id est, pendente fideicommissi conditione (Lex enim relicta codicillis fideicommissum sub die incesto, mortū nōp̄ patris onerari fideicommissi, qui certis conditionem facit. l. Dies incestus. 15. de Cond. et Dem. cum contingere possit, ut fideicommissarius per mortuam. l. 15. Die. 2. de Cond. et Dem. l. Si cum hæres. 4. quando dicitur leg. codit. Viniū in 5. h. h. 3. Instit. de Hæred. instit. num. 6.) quos in quadrantum, quadranteque fructus impugnat consent. l. Quod bonis. 15. Quod avu. 3. et 5. fructus. 6. l. Qui quadrante. 18. in fine. h. h. l. In fideicommissaria. 18. Plani. h. l. Mutis. 22. Si hæres. 2. h. h. l. Deducta. 58. ad S. C. Trebellianum, quartam, et quartam fructus habeat patet, induci S. C. Trebellianum, Cui loci est, cum integra restitueret hæredem. l. h. h. Cuius h. h. 2. et 5. Si hæres. 16. ad S. C. Trebell. 6. Et Resonit. 3. et 5. Exo. 2. Instit. de fideicommiss. hæred. l. et et Regiano, cum detracta quarta 5. Sed quia 5. d. 5. 6. Instit. eod. qua distinctione, transfusa Regiano in Trebellianum Iurimiano jure. 5. Sed quia 2. eod. tit. amplius non videmus) et nisi hæredem fore restitutum. Ne enim quo tempore hæres à milite filio intestato adit, creatus a hæredem. l. Si servus. 18. de Scipular. servus. l. Si filiusfamil. 2. l. Proponitur. 3. in fine. l. filiusfamil. 14. 5. Proxima. h. de Castren. pecul. Cujas. in d. l. 18. de Scipular. servus. Valenti lobt. Illustre. 2. cap. 3. ita hæredem: sic patet restitutionem: quo casu utile actio potest exerceat Paulus concludit, et ut ego omnino prospera, et in solidum, cum hæredem loco et fideicommissarius; non intra annum, in resque facultate peculij. argum. d. l. Pater. 15. in p̄ncip. de Castren. pecul. Ad Cujasium lib. 11. quare Pauli in d. l. filiusfamil. 18. h. h. 2.

Non pigetis, licet ab inicio carere per dextera videmus, h̄i auctore eundem Paulum in l. Resonit. 22. Sed si dominus 2. h. h. et Colum in l. Cui servus. 25. Si qui omnia causa restam. de domo testamenti causam dixerit distrahant. Dominus, cui servus restitutus est datus, et ab utroque relicta sunt legata, omnia institutioni causa data opera, dolevi male n̄ esse relicti obnoxii sunt legata.

6.

22
 217, si iuribus suo precedente per se ipsum effectus hanc ex substitutione, incidit in Editionem,
 Et à se relicta præterea capitis legatum, perinde ac si factus fuisset hæres ex substitutione, et sub-
 stitutum dedisset, si hæreditas sit exhausta legatarij. Quo casu subdit Paulus in d. l. 22 § 2. præterea
 capitis operariæ ab ipso domino relicta, et quidem in solidum, si ea sola quadrante non sufficiat,
 Et postea eorum, quæ à seculo relicta sunt, rationem inquit. Opposita tamen via Iuliani in d. l. 21 § 1.
 si adherendo prædixit Papinianus in l. Iulianum 26. Si quis omni casu tertium, ubi in eodem
 fere casu præter solvuntur legata à substituto relicta, et præter ratio inquit eorum, quæ data
 sunt ab instituto. Refertur ibi ad Iulianum patrem institutum, qui filiam sibi substitutum fuit.
 Omnia institutionis causa, iure adire hæreditatem, legata, quæ ab ipso data sunt, in d. l. 21
 sententiâ, non verbi (quæ oritur de eo, qui omnis causam testamenti, ut hæreditatem ab in-
 stituto possideat, concepta fuisse edicto Prætoris apparet ex l. Si quis omni casu tertium)
 præteritum, quia filia patris substitutione in casu: id est, si pater decederet, aliovi modo
 adire non potuisset ex institutione hæreditatem: qui vulgaris, et primus dicitur casus. l.
 Lam hoc iure 4 § Sed si alter 2. de Vulg. et pupill. substitutis; non ut arbitrium eligendi, sed
 malit ex institutione, an ex substitutione hæres evitetur, relinquatur, ut evitetur cum
 ordine invero filius pater substitutus, ut reddita ratio ex eodem Iuliano docet Papi-
 nianus in fine d. l. 26. Vel cum qui sibi ipsi ex substituto l. 4 § Si proponamus 5. Si quis omni
 casu tertium. Sed, ut ad proprium redeam, hoc, quo de agimus casu, scribit Iulianus,
 si hæres legata sint data, quæ hæreditatem exhaustant, eorum præter rationem habendam,
 quæ relicta sunt à substituto filia, cuius contentum tertium Paulus reliquit in d. l.
 Trecentium 22 § Sed si dominum d. h. tit. Nec dicit aliquis nihil intencere, an Pauli, an Iu-
 liani rationem sequamur, cum verodique salva sit semper falcidia; ma ximè enim
 inter se hæc differunt; nam si præter ratio habeatur legatorum ab instituto relictorum,
 si hæc totius hæreditatis quadrante non exhaustant, incipit, et solida præstantur, et
 an si detracta falcidia ex legatis à substituto relicta nihil superest legataris; contra
 verò si præter solvantur à substituto relicta legata; quo casu quod detrimendum hoc,
 quibus à substituto legatis, capere dicebamus, veretur in instituto legataris. Non
 distinguit in hoc patrem, et dominum, ut aliqui faciunt nulla adducta prædixit ra-
 tione. Nec admittit hinc interpretationem contendenti in d. l. 26 in casu factam filie
 substitutionem; arbitrium verò eligendi in d. l. 22 § 2. h. tit. domino relinquatur, an ex in-
 stitutione, an ex substitutione malit fieri hæres. Quod quàm absurdum sit, nemo est, qui
 non intelligat. Et ne illi eodem substituto, qui instituto, ut in d. l. 4 § 5. Si quis omni casu
 tertium? Num contra ipsius verum substitutum seculo domino intelligitur, argum. d. l. 26
 in fine? Adde cum longè abire ea de causa, id est, quæ eligendi arbitrium relinquit domi-
 no videtur, præter legatorum à domino relictorum habendam esse rationem, ut nec domi-
 nus, cum solo casu, ad alia veniat, quam quæ à seculo relicta sunt, argum. d. l. 4 § 5. d.
 l. 26 § 1. Si quis omni casu tertium.

2
 Verùm mihi videtur illa componendi via, quam
 monavit Cujacius ad Paulum, et Papinianum in d. l. Iulianum temp. dicitur d. l. 26.
 ante constitutionem, cuius sic mentio in l. Sicut 74 de leg. 1. quæ auctores habet Suetonius Severum
 Severum, et suique filium Marcum Anthonium Antoninum Caracallam, quæ efferuntur et,
 ut legata nominatim ab instituto relicta, à substituto expressim intelligantur, Adhuc compositio
 f. lex iure, ut apparet ex l. Si Titus, et Marci 61 § Iulianus d. de leg. 2. Adde Cujacium in Pro omni Di-
 gressu Iuliani; et secundum jus, quod suo tempore vigebat, respondere d. l. 61 § 1. Paulum verò constitu-
 tione, ut per potestatem suam dicitur, et adaptare Iulianum eodem tempore solum ad Editionem sen-
 tentiâ.

Etia, et æquitate à patre instituta relicta præstante legata, ut ex eodem casu Juliano Hinc
 cum ea sui jussu auctor sit Prætor, ut quam minime eo ludo, qui ex jure Romano Ceditur. Vini
 in portu Invenit. de Exheredat. libere. circa finem §. Liberi autem §. Invenit de Pupill. Substitut.
 seu principali constitutione, quæ ex jure jussu Civilis. §. Sed quod Prætorius §. Invenit de Jure natu.
 pent. et Civil. Rationi maxime videtur convenire, ut integra, et sola legata, quæ à substituto re-
 linquuntur; quæque jure civili debentur, præteritis legataris, et potestatem eorum, quæ ex æquitate
 dumtaxat præterita descendunt, Ratio habeatur; eoque hæc, si locum habeat, quædam totius hereditatis
 deditur. Contra vero cum Paulus dicit non minus quæ ab instituto, quam quæ à substituto, à quo illa
 Reperta intelliguntur d. l. de leg. 2. de leg. 2. jure debeantur civili. argum. d. l. Invenit de Jure natu.
 pent. et Civil. quam opinio convenit, ut præter ab instituto, à quo præter data sunt, Relictorum
 Ratio habeatur, et ea, quæ, quod superest, si locum habeat, quædam totius hereditatis
 deditur. d. l. 22 §. 2. An autem contra hunc casum per Severi constitutionem, præter cum eo-
 tranco qui substitutus in legatorum præteritione idem servandus sit casus, non audeo affir-
 mare. Cum non eadem utriusque sit ratio. Nam à patre, qui ex substitutione præter legatum,
 illa relicta jam erant. Sed, ut ad rem redeam, inquiris præterito minime se inveniit esse Juliano
 tempore nondum editam fuisse Severi constitutionem. Sed, cum, quod tenet Juliano, referat,
 et dum non impedit, confirmare videtur Papinianum; consequens est, non ab eo, quod inveni-
 mus capite; sed ab aliis, quæ in præterendo legati ibi præteritis servanda, ordinis rationem
 præferre; alioquin si ab illo penderet, statim subjiceret Papinianum; Sed hæc jure non utimur;
 Vel quid hinc simile, uti fecerat Ulpianus in d. l. 61 §. 1. de leg. 2. quid enim æquitate sui tradere
 tum tempore jam Esop. oblatum, quod recte nulli interesset? An ne ut in casu de iure
 Papinianus? Tantum ne ab te tua obj., ut cum Testamento Menodemo legatur, et illi actio ut
 curat, eaque nihil, quæ ad illum, seu ad sui, quod tum tempore vigebat, attineret? Verum hæc
 non multum nos movent. Opponimus huic omnibus. Eam, quam ex constitutione Juliano in legato-
 rum præteritione ordinis rationem trahuntur tantum, et debet antequam Papinianum, et alium
 quæ reversio in præterito casu circa legatorum præteritionem Juliano, inveniit, quæ de eo
 suum præterito judicium. Neque enim de ordinis ratione erat querens, nec ille super Papinia-
 no præterito, qui se referret, ad sui novum constitutionem illius descendunt, uti Ulpianus in d.
 l. 61 §. 1. de leg. 2. Idem in eo ille erat, uti ostendit dolo omnium fuisse à patre institutionem cau-
 sam, ut per filiam, et ex substitutione hereditatem obtineret; quæ in casu erat substituta, non
 ut aditorem patris relinqueretur, ut evenit cum filia patre substituta, quæ casu, quia dolo
 caret, non præterit à se relicta legata ex edicto sententia, cum in eam non incidat; Neque, ut
 argueris licet, ex Severi constitutione in d. l. 2. sicut nec in casu d. l. 65 §. 1. quæ omni cau-
 setam, à substituto relicta, seu reperta intelliguntur data in institutione. Et hæc uno excep-
 tionem d. l. Licet Impetrare. de leg. 2. quæ ratio an aliqui observaverit. Nec hæc caret rati-
 onem. Planissimum enim est, Severi, et Antonini constitutionem non ad evocandum, sed ad
 adjuvandum tertiariorum iudicium locum fuisse; imò potissime videtur Antonini sententia nullius
 mente, et sententia. argum. d. l. 61 §. 1. de leg. 2. quam confer cum l. 5 §. 1. Illud penult. de leg. 3. adde-
 rit. Omnia ad Donat. lib. 5. cap. 8. lib. A. Valentinus lib. 1. Illud tenet cap. 1. in fine. Jam vero cum
 eligendi arbitrium patris, seu cuiuslibet alij relinquitur tertiariorum, non ex animo est, ut relicta legata
 in institutione relicta repere in substitutione, et penitus præteriti; sed ex dumtaxat, quæ no-
 minatum relicta sunt in ea causa, ex qua maluerit hæc relicta patre, careant uti debent.
 Alioquin fieri speraret tertiariorum patrem, eorum nemini ex substitutione acquirere heredi-
 tatem, ut utraque præteritione, cum non institutione adijcet, vel per alium ex ea causa hæredi-

esse effectus, spiritus subiectus, et legata in ea relicta consistunt. Illud denique tempus ha-
 bendum, si omnibus casibus, quibus qui legatorum nomine tanquam testamentarii hanc conve-
 nientiam, ut talem quaedam vel beneficium sine cum caduca, vel qua in causa caduca, exceptaque
 cum legatorum orare, et quae hanc videlicet fuerit loquendum 36 §. Quasi in de leg. 1. In factis 60
 §. finit de Cond. et Dem. lo. Di. circa 14. de Iure firmi §. Recurre 66 §. finit 3. ad §. C. Pothell. qua-
 dranti deductionem, si falcidia est locum, eidem canonandum necesse est. An idem iuris sit, cum
 bona occupat vacantia? Tamen enim id pendet ab illa voluntariae quatuordecim decisionis, in qua
 certant Intestator, et adhuc sub iudicio li. et, an cum legatorum orare, an sine ea bona occu-
 per fuerit? Si auctoritatem servamus opinionem, utem certe fuerit falcidia beneficium. Conuolapae
 Negativa Richard. ad titul. de Acquis. hered. cap. 5. Amayam in l. C. de Bon. vacanti lib. 10.
 pro affirmativa Valentiam lib. 11. l. i. in fine et foran nobi dabitur oportumus
 hac de re dicendi locum. Porro praeterea non est Divi Antonini Pij constitutione, et
 citat Paulus in l. 16. h. tit. praeterea fuerit falcidiam propter fideicommissa, qua et ab intestato
 relinquantur §. Praeterea. In l. i. de fideicommissis hanc ad legitimum heredem sicut et §. C.
 Testamentum. l. 1. §. Hoc autem §. Recurre 66 Memoria t. ad §. C. Pothell. l. Si per fideicom-
 missum. §. C. ad l. h. C. Quando dicit leg. ad l. filij patri 16 C. Famil. crederet.

8.

Illud Nigru (ut ad id, quod imo
 agere ingruis sumus, redeamus, falcidiam nempe inductam esse, ut subiectivae testamentum,
 utaque sine testatoris voluntate) hanc immensio dubitari poterit, an hoc legi beneficium, et suo
 competere heredi? Nec tamen deest cui in quaestionem id referat. Etenim huiusmodi concessio qua-
 dranti deductio, quorum additione confirmatus testamentum. Optimum est in l. qui patrem §.
 Qui fideicommissum. 2. ad §. C. Pothell. Iam vero omnibus gluzquam manifestum et suum ha-
 redem ipse iure sine additione, seu immixtione ignorans, imo insitum per obitum patris
 illius existeret, et apparere divagaretur, ut patris loquuntur. §. Nihil interest §. §. Longe. §.
 de Bonis libertis. l. 1. §. Qui sunt. §. Si quis omni casu totum. l. In ruit. de Libet. et Post. l. In
 sui. 14. de Sui, et legit. hered. adeo ut cum Praetori beneficium se abstrinet eo l. In necessariis §.
 de Acquis. hered. maneat hanc. argum. tui in l. Equi §. In fine de Hered. instit. l. Aut Prae-
 tot. §. Sed quod Papinianus de de Minorib. Et hinc necesse dicitur non deinceps sine herede, qui
 suum heredem licet abstrinsum habeat. l. Cum qua §. 3. §. Sed et in de fideicommissis. libet.
 Deneganda igitur tunc falcidia detractionis. Verum quomodo id affirmemus, faciunt
 cum Verba legi falcidia, quibus omni relictiva heredi quadranti detractionis, tum caetera
 Inveniuntur testimonio, quae hanc falcidiam deductionem clari supponunt. Videntur l. §.
 qui sunt. §. Si quis omni casu totum. l. In ratione §. Si filius §. l. Qui fundum §. §. Qui filium §.
 h. tit. l. Si filius §. 12. de Vulgar. Nec quod sine immixtione, tamen hanc apparere, licet hinc collig-
 pers denegandum esse sit, cum legatorum coheredem et heredem, quadranti deductionem, cum sine
 abstrinet ab hereditate filium, nomine totum, et sine effectu sit hanc, ab intestatorum venientibus
 defertur hanc hereditas, ne coheredem habeat, vel subiectivae, ad quas vel arcessionis, vel subiecti-
 vationis iure, tanquam si heres non continet argum. tui in l. Non solum §. 2. de Reu. iuge l. Si
 por maxum §. 6. de leg. 1. devolvimus defecta hereditatis potest l. Cum hereditate §. Cum l. Sep.
 de Acquis. hered. hanc filium eo parte instituit, cui fideicommissum, legatorum relinquitur,
 se abstrinet integrum consequitur. l. filius §. 17. de leg. 1. cuius eadem et consilio, ac ex tunc repu-
 dicatione l. Qui filium §. 12. §. h. cum l. Sep. cod. vid. Ad hanc non quoad omnia nuda nisi heredi
 Existentia firmas testamentum, plurima, caque potest, ne immixtio interveniat, potest om-
 nino; qualis sunt legata, et fideicommissa, quae sui aliter patet, tamen, nec detractionis, quam si sui §.

Se immittit: ac proinde rationi quam maxime congruit, ut hoc quibus confirmatus quidem,
 quando immittendum filius alicuius, diminutionem patiantur. Quia omnia, ut plana, et perspicua
 omnibus reddam, placeo has, in quam incidimus, et, quamvis si incipio aliquid testatum, tunc per
 immensas. Separanda sunt ante omnia ea, quae ut substant, utaque rita, sola testamenti indigere
 confirmations, ad hi, quae praeter hanc, à qua incipiant debent, per se non cogunt. Per se per
 sunt testata, coheredatio, directio libertas, tabulaque pupillaris, quae omnia atque additione, non
 immittit, quibus caribus sine illi formum est testamentum, ut accidit cum testator suo hanc de
 relicto decedit, confirmantur. Non enim hae originem ducunt ab herede, sed ab ipso proficiuntur
 testator. Consulto l. Si filius 22 de Vulp. Subint. l. Quisquis 66 Interdum 5 de Acquis. haer. d.
 l. Sciendum 32 de Manum. testam. l. et eleganter Emmanuel Aorta I. C. Luitianus, et in
 hac Schola Patavinus juris Civilis Professo in cap. Si pater 2^a part. 7° Definitio. et numero 2.
 Adde Valentium ad titulum de Acquis. haer. d. cap. 2. Quia dicit, qui plures testatoris epus (vide
 Valentium in princip. l. de Pupill. Subint. 2^a in fine) tunc in l. Luitianus 66 Idem Luitianus ad
 S. C. Tabell. ubi cum filius simul cum extranei et pupillares subint, et à quibus in secundo
 tabuli universale relinquitur fideicommissum, immittitur, ea ab hereditate abente ad patrem
 testamenti confirmationem opus est dicitur unum saltem extranei additione. At enim Luitianus:
Hoc factis (extranei nempe additione) **confirmatusque tabuli patris** 2^a quibus Luitianus testis colligi
 videtur non confirmari nulla sui heredi coheredatio patris testamentum ac proinde nec pupillares
 tabula, quae sunt illius sequela, et appendices. l. Nonibus 26 Quisquis l. Sed si plures 66 Si e
 ancil. de Vulp. et pupill. Subint. 5. l. ibi de Pupill. Subint. l. Nichil 126. Cum t. l. Cum
 princip. 18 de Rea. Jus. Et tunc in ea est opinio veteris Interpretis, quae Tabu. Improbis, scri
 tur Arnoldus Vinnius in d. princip. l. de Pupill. Subint. num. 2. ut in animam induit cohe
 redati extranei datione sui sui heredi saltem vulnere. Sed prope illud ea verbi declaratio
 Luitiani mea quidem sententia. Non enim ait Luitianus Vinnius extranei additione confirmari ta
 bulam patris; sed illud **Hoc factis**, nempe additione, **confirmatusque tabuli patris** 2^a Per unum enim
 aspectu confirmari additione testamentum; secundum vero epus confirmationem ea alio capite reputat,
 coheredatio nempe sui heredi. Alio enim conditio extranei adit, ut iudicio advenit D. Riga de
 Pupill. Subint. cap. 3. n. 28. minimum ad fideicommissum pupillaribus tabuli relicto per extraneum, non
 ut debet incipiat, ut patet Valentia de Acquis. haer. d. cap. 2. n. 28. quod cum non patris, sed filij
 tabuli relicto cum propositus, hujus hereditatem solum, ut debet incipiat, desiderabas additionem,
 ut cuiuslibet rem relicto considerari patris; sed ut in hereditate filij patris invenire hereditas,
 quam non minus, quam filij relicto testator in confirmationem venit. Etenim cum filius ab hereditate
 te patris abente propositus, non potest hae non unum additione ad substantiam pervenire: Quo
 facto, id est extranei additione, confirmatusque tabuli patris, vel sola, et nuda sui heredi coheredatio
 dia, potest à fideicommissario capi ambo pupillarem ad hae hereditatem, et tam hanc, quam
 illam, quae in bonis eorum jam est extranei additione, retinetur. Adita enim ab una hereditate, est
 eorum 27. Qui suspensum 2. ad S. C. Tabell. deficiam portionem qui adit, sine nunciatio acciden
 di. Cuius est illud consequens est, ut cum portio filij, etiam hereditatem compellente saltem fideicom
 missario, tam filij hereditatem remissionem, quam integram patris autem, qui apud se est, capere veri
 tuere, utque eorum idem fuisse compellente in rem hae hereditatem filij, quem habet quibus portio
 integram fideicommissum, in qua et patris et filij conditio hae hereditatem, prout relicto testator,
 oblatio fideicommissum in familiam re expeditio ab hoc modo factis, qui valde coheredit
 veterum, et Noster hanc omnia, accedimus, nec quibus capere via D. Riga dicit loco
 Alterum autem genus, ut ad diminutionem reddam

propriam sunt legata, et fideicommissa, quae nuda sui hæredi contenta non confirmantur. Et ex
 eadem præterea deservant aditum, seu immixtionem, cum sint extra testamentaria l. §. fin. Ve in
 genere legata. l. §. filii. 92 de Vulpis. subtrahit quæ nascuntur, et immixtionem remittit ad hæredem, quæcum
 contrahunt legata, et fideicommissa. l. §. Si quis. 5. §. Hæres. quæque 2. de Oblig. et action. §. Hæres. 5.
 Intri. de Oblig. quæ ex quasi contract. non. Neque ab illi separamus fideicommissum libertatem, ut
 facient Vinnius in §. Sui autem. 2. Intri. de Hæred. qualib. et diffin. num. 5. Seneca la. interpret. 17.
 in l. §. Si hæredum. l. C. de Inoff. testam. num. 2. ex male intellecta l. Cum quasi. §. §. Sacer. la. de
 fideicommissis. libent. quæ præterea etiam præterea Aquilæ, jureque singulari fideicommissum
 subtrahit libertatem condimento valde decepte. Nam, ut optimè observat Mart. d. loc. num. 12. non
 id apertus, ut ille §. Consulto (intellige Vitarianum, ut cenet Antonius Augustinus lib. singulari
 de Legit. anno, ut Augustus, factum à Christo nato CLXXVI. imperante Marco Antonio
 Cornelio Philaupo, Consulibus Tito Vitaris Polliæ, et Marco Flavio Apræ; quomodo
 aliter Mithomann, et ex eo Grotius, Calvinus, et Gravina. Novis quæ conjuncta, quos ter
 timonia. Illud esse autem affirmare Vitaris Polliæ nomen, à quo hoc Senatus consultum appo
 latus Vitarianum, Neque ad hunc annum in factis Consultibus non legi fideicommissum subtrahi
 atus libertati, filio, à quo relinquenda, abstrahit. Cui successit nulla fuit traditio testimonio.
 Imò et contrarium aditus potest ex d. l. §. fin. Ve in genere legata. si eam confirmat cum §. Cde
 fideicommiss. libent. Neque enim de eo casu, quæ à filio, qui se abstrahit, relicta erat fideicommissum
 libertati, conceptum fuit §. C. Vitarianum. Nec de eo quævis erat apud Vlpianum in d. l. Ceterum
 ut ex §. 3. d. l. §. 3. percipi potest, factum erat Senatus consultum de fideicommissum libertati, quæ
 jam debet in capite hæreditatis vel aditionis, vel immixtionis: quam non præterit si, à quo
 relicta fuit, quæque sine hærede, à quo tanquam ad alienum præterea debetur, decedit. Mine
 apud Vlpianum dubium in d. l. Ceterum Senatus, si, qui fideicommissum libertatem, à quo
 relicta est, præterea debebat, sine hærede decederet, adito Patre præterendam esse; atque
 pater, qui nepotus solum manumissus, licet filio hærede, qui se abstrahit potest hæreditate,
 libertatis dicitur suum obesse, non videtur sine hærede decedere; cum non sit sine hærede,
 qui suum hæredem habet abstrahit: non igitur in præterea adito Patre manumissus
 fideicommissum libertati. Verum cum filius, qui se abstrahit, nomine tenus sit hæres, posside
 habetur in præterea, ac si sine hærede pater decederet: cui et illud consequens est, ut ad hunc
 casum potestatis vi, ac potestati Senatus consulti. Neque denique in argumento proposito
 aliquid interere putamus inter præterea, et universale fideicommissum. argum. l. Recu
 sare. §. Sed et ad filium. 2. ad §. C. Trebell. l. §. Si filius. 55. Ne Quod cum eo qui in aliena
 potest. cum neque hoc, quam illud omni sit testamentarium, et ab hærede in capite aditio
 ne, et immixtionis. Et facilius admittitur particulari fideicommissum confirmationem,
 quam universali: cum ad illud confirmandum compelli nequeat hæres se immixtionis,
 hinc verò ad hoc d. l. §. 6. 2. Neque animum inducere nequam patris §. C. Trebellianum. f.
 fuisse, ut sine immixtionis confirmationis universale fideicommissum, quod si fecerit, effice
 ret etiam aliique extranei aditione. Nec enim id potestatis vi, ac potestati Consultus con
 firmatus fideicommissum, sed ut translatio fiat actionum, quæ ei, et in eum competebat,
 confirmata fideicommissum aditionis, seu immixtionis, et facta reductione, ut expressè tes
 tatur Justinianus in §. Et Rezonis. 4. Intri. de fideicommissis. hæredit. l. §. Cuius. Verba. 2.
 ad §. C. Trebell. Verum hinc, et si juri valde convenienti obstat Reherentes Iulianus in l. §.
 Ita tamen. 27. §. Si pater. 3. ad §. C. Trebell. ubi sine filio, à quo relinquenda universale fidei
 commissum, immixtionis; hinc et si se abstrahat, Senatus potestatis actionis, quæ ei, et in
 eum competebat, in fideicommissum transference. Vale confirmant Cujacius ind. §. 27.

§ 2. ce Vinnius dicit loco, nuda sui hereditas confirmat. Necessaria fidei com-
 munitum. Nec multum ab illis recedunt Santolonia Interp. de n. 18 et Schöpfungsm. lib. 2. cap.
 2. quia 2. qui distinguunt inter spontaneam, et coactam confirmationem. Illam fieri debere § C.
 Trebellianus per totum d. l. 22 § qui suspectam & ad § C. Trebell. hanc Praxoni auctoritate d.
 § 6. § 2. eod. Ce hinc colligunt, illam fieri posse a filio suo heredi, et sic non immittat, cum
 fiat jure civili. argum. § Senatusconsultum § In ius de iure natura. per et civit. quo in-
 scripto haxer et filius ante immittitionem; hanc vero non aliter, quam si se immittat, cum
 jure hereditatis, quo filius ut quilibet extraneus haxer hereditas, et quo immittitio ad fidei-
 committi confirmationem de iudicatur, terminatur hereditas. Et ita in consensum redi-
 unt cum Vlpiano Iulianum. Sed fatetur me hanc ut potest durissima nec minus juri notor,
 quam eidem Iuliano adversa consonoque nunquam potuisse. Nam patris sibi abunde
 demonstravimus sine hereditate seu immittitione, seu additione confirmari non posse, seu quod
 eodem recidit, in iure debet fidei committum, seu sui praxonem intrinsece, seu civile. Nec
 quod ante immittitionem filius in haxer, quod et nos vique fatemur, in causa esse debet ad
 fidei committi confirmationem illud solum pertinere ad ea, quae a re-tutore, non quae ab he-
 rede, ut sunt fidei committi, proficiuntur. Sed et valde durantes Iulianum, quem de
 spontanea capimus confirmatione, mihi videntur legere; cum si affirmer a patre filium in ius-
 tum suspectam dicitur hereditatem. Quomodo ergo, filio suspectam dicitur hereditatem,
 dici poterit sponte eam certum, cum hoc factu nullo se, nisi cognoscere Praxone, et fidei com-
 mitti periculo, certissime hereditatem sibi ostendat? Vide § Quia per totum d. l. § Remas.
 § 6. § 2. Sed et 2. l. Nam quod § 1. § Perinde. § d. l. Instatum. 22 § qui suspectam & per totum ad
 § C. Trebell. § Ergo 6. In ius de fidei committi hereditas. Et denique si sibi convenire voluit, cum
 affirmare sponte, et voluntarie certum filium hereditatem; pro herede gerere, seu se
 immittitio facientia natus est. Contradictoria enim, et permutata sunt dicere sponte certi-
 tute filium hereditatem, et si se non immittat. Nam si legatum, vel fidei committum
 praxoni singulari, aut sexum manumidens hereditarium se immittit filius intelligi-
 tur. l. Pro herede. § per totum. l. Pannomiu. § 6. § 16. de acquir. heredi. quasi non eodem Privile-
 gium fidei committi spontanea praxatio, seu certum operatur haud video. fuit § Apud
 Ceterum § 1. § Si cum legitima. § de Dol. mal. et met. Ergo. Ergo (si valde desipis) conveni-
 enter Vlpiano respondere Iulianum, si quod tunc dicit, et ille adimpleamus, mihi persuado.
 Ad Iulianum in d. l. 22 § A patre § ad § C. Trebell. filio a patre in ius hereditatem quam
 sibi suspectam esse dicit, certissime rogato, posse certum ex § C. Trebelliano. Per totum vique
 certum hereditas; nam et ad filio certissime Senatusconsultum dicitur Vlpiano; Verum
 potius, ut dicitur, terminu habilibus, id est, si, ut manet Vlpiano, a Praxone coactus se im-
 mittit, vel si contumax adit, praxaque fuerit in ius dicensi patre, ut pro immittitione
 quodam fidei committi confirmationem contumacia, si potestria habeatur. Quo pertinere illa
 certum: Quasi enim non se immittat, id est nequidem compellente Praxone, nihilominus
 certum qua § Alioquin seu certum non haberes. Quid enim si filius, vel coactus, quod
 ni potius per totum mallet, quam adire, seu se immittit? Voluntas enim, ut et tam apud
 Certum, quam Christiano exploratum, vim pati nequit. l. Arret. lib. 3. Certum. ad
 Nichom. cap. per totum. Divus Augustinus de Civit. Dei lib. 1. cap. 18. et 19. Nihil ergo heredi
 adire, seu se immittit volens potestria habeatur pro immittitione. argum. d. l. Remas § 6.
 § Si fides § ad Trebell. § genuit. § 1. Cod. Ad Vinnium in § Ergo 6. In ius de fidei committi
 hereditas § 3. Huiusmodi tradita, licet a proprio aliquantulum residentia, quaeque minime
 per Latere suum patris, ea pertinent, ut intelligamus nos herede se adhibente omnia terra-

mentaria onera deferre, nisi que ab intestato venientibus, nisi coheredi adit, cui accessione le Cum
hereditate. Et de Acquiri heredi defuncti hereditatem, supra magis defuncti proxi generis exenti
Cui ex illud consequens esse indubitanter cum filio quoadanti deductionem ad omnia huc confu
manda. Denique et si carum defuncto, id est, et si ruda existerent omnia testamentum ratifican
filium firmasse, non dubitavimus et cancellere validam, quam ex ipsis heredi necessariis certe
tribuimus. Quicumque enim, ut toties insinuatimus, legatum nomine convenit, quoadanti
ratum deductione. Neque enim rationi convenientium est, ut quoad legatorum omni voluntati
imitata heredi servari, et minimi quoad validam emolumentum canonis le Secundum
naturam. lo. de Reput. l. v. Imo amplius benignitate dignum est, qui velis nolit acquirere huc
ditatem, quam qui sciens, ac prudens

10

Hactenus de hereditibus, deque his, qui vicem obtinent
heredum Transivimus jam ad legatas, et quia singulares, et quia universales fideicommissari
nos; quibus omnibus quoadanti non competere deductionem patem est. le. de validis. d. in
fine h. de. l. 1. b. Denique 18 et 19 de Insti. de Reput. 13. l. q. Multis 25. 26. et 27. c. Trebell. Non
enim ab his pendet testamenti confirmatio, cuius gratia inductionem dicitur fieri validam.
Nec enim aliter illa robusta augurunt, quam ex testamento ab herede scripto actum hereditate.
quo facto omni defuncti voluntas rata conservatur. Hinc explicandum est rati in l. 1. 53.
Veni. Alioquin de vulgare ad Cassianum in ca. Mini. eleganti apud Papinianum quatenus in l.
Si patrem 55. b. quia fideicommissum. 2. ad S. C. Trebell. Inveniuntur Tituli, quibus fideicommissi
titulis, ut hoc exhibitum Cassi vertitur, si qua Sempertis. Superius dicitur hereditatem Tituli,
qui adito Exatore actus compellitur, et vertitur. Vult Cassi, cui veritatem ex hereditate, qua
dantem detrahere Papinianum, et hereditatem reliquum Sempertis vertitur: ea aditum
ratione, quia nisi ipse fideicommissum adito hereditatem coepisset, cessasset certe tam primum,
quam secundum fideicommissum. Verum rationem hanc parvipendit Papinianus. Nam
quantum detrahit dumtaxat conditio hereditibus scripti, hi nempe, quorum additione
confirmatur testamentum; tam vero testamenti, et universali fideicommissi ratio non
a fideicommissario, sed a fiduciario pendet herede: a quo semel actum hereditate, rata est
testatoris voluntas: non igitur fideicommissario, sed scripto heredi conventio indelicatum
quoadanti beneficium. Neque enim compulso, quia ut sola ratio, qua potissime notaba
tur fideicommissarius, causa fuit confirmationi proxima, sed remota: seu si maris, quod
et concinnius dicitur, conditio sine qua non, ut loquuntur Dialectici. Sed et compulso
in hoc statu considerata, fieri necessario non debuit per primum fideicommissarium potius
et per secundum, si primum noluit heredem coepisse, imo et debuit, cum primum nihil inter
fuerit hereditatem adito, ut concludit Papinianus in d. 52. Veni. Secundum qua. Rati
Cassianam dicitur loci. Nec obstat (quod est alterum, quod rati obijit Papinianus) cetera
legata non ultra deductionem per actum fideicommissarium. Nam aliud est, inquit Papi
nianus, ex proxima heredi conventio; aliud defuncti precibus obsequi. Poteat quippe
et illud obijci. Si ab herede hereditatem vertitur rogare legatum primum, et singula
ria fideicommissa relinquuntur, pocius ex his quoadanti ratione fideicommissarium
l. q. Quia quoadanti 2. l. Marcellus 3. l. facta 63. 5. Si cum 11. ad S. C. Trebell. ac proinde
et ex universali quatenus Papinianum. Verum ratio Papinianus concludit primum veni
tus; potius factum. Non enim eadem est ratio legatorum, et fideicommissorum ab herede
relictorum, ac eorum, qua ab ipso relinquuntur fideicommissario. Illa enim si praxat
ex heredi proxima, a qua in cum transit legatorum omni. d. l. 15. Scilicet 17. d. l. ad Tre
bell. et ut heredi. Rationi maxime conventio, ut si, qui omni scilicet heredi, ex eisdem
proxima, si caribus, quibus heredi deducunt, et quatenus deducunt, detrahere validam

l. Qui in ju. l. de Reg. Jur. Hæc vero ex propria persona, et us legatarius, cui detra-
tur quadrans detrahitur d. l. Leo Salcedia d. in fine hæc præter fideicommissarius. d. l. fac-
tu. 63. S. Si cum suspectum. It ad Trebell. facit S. Cum fidei sum. It de leg. 2. quam prælo quo cuncti-
entur

14

Hinc si a milite institutus, hæreditatemque testamento rogatus, a quo et plura lega-
ta, que hæreditatem consumant, relinquuntur, suspectam dicit hæreditatem, et compulsus
adeat, et testatur. integra, et solida præterit legata fideicommissarius. Neque enim ex pro-
pria persona, à qua nihil retinetur est, et præterita fideicommissarius, seu legatarius est, de
quo non legitur Leo Salcedia d. l. 12 in fin. h. n. it. neque ex persona hæredi, qui nec de-
traheret conventu à legatario, d. l. 12. It. de Testam. moler. d. l. 12 d. l. 12. h. n. it. quodan-
tu retinetur beneficium d. l. 6. Denique It ad S. C. Trebell. Cui et illud consequens est, si in re-
tibus hæsi mihi etiam hæreditati semiviam, tibi abusu semiviam sub conditione tes-
tamento rogatus, et cum suspectum dicit hæreditatem, potulente me adeat, mihi hære-
ditatem autem retinetur, exiitente postea conditione semiviam tibi nulla detracta falcedia
me retinere debere; quia nec hæres, cuius nomine præterit fideicommissum, cum coactus
adierit, uti poterat legi beneficium. l. Ex auc. 28 ad S. C. Trebell. et incongruum est plus iocari
successorum habere, quam auctorem. l. Qui in ju. l. de Reg. Jur. Quod videtur præterit est,
si rogatus hæres pluribus, quorum alij abentes sint, alij præteriti, huiusque non præteriti
adierit hæreditatem potulanteibus universa retinetur: partem integram, falcedia nempe
non diminutam, accipiet postea abentes. l. Copt. 16. 6. Mariani 8 ad S. C. Trebell. nec
ut idem ait Mariani in 5. Idem. 3. Veri. Plur. qui præteriti eas fideicommissarius, solen-
ter sibi retinetur, suoque periculo esse desideraverit. In reliquis enim locis est falcedia.
Et in i. d. Nam cum in adæta dimidia omni res alieni, et legatarius subeat hæres,
et falcedia commodum serviat necesse est. Et hæc omni de casu retinens. Si in specie ade-
at, et integram retinetur hæreditatem, quo animo id fecerit hæres, ut plenum obsequium
mei. Et enim integram præterit fideicommissum potuit hæres, ut plenum obsequium
defuncti præterit consumeret. Potuit id facere in partem præterit. Illo casu præterit fidei-
commissarius nihil falcedia nomine retinetur, universam retinetur secundo hæredi-
tatem. Non enim illi, sed tui, res testatoris, qui tam fiduciarius, quam præterit fidei-
commissarius nudo uti conventus minoris, voluit hæres conulere. Posteriori cum hæredi-
tati deducantur dimidia secundo præterit, et quadrans retinetur, non ut hæres ex
fiduciarius persona, neque ex sua vel legatarius, sed us donatarius, et us quilibet extor-
tus retinetur, in quem contulit hæres quadrans d. l. 6. Denique It ad S. C. Trebell.

12

Hinc (ut ad coactam sedem totam tes-
tationem) intelligere jam licet, cum hæres coactus adit, quid inter quartam, que ex
legatis, et fideicommissis particulatibus, et eam, que ex universali deductione fideicom-
missis, intente. Illam detrahit fideicommissarius d. l. Mariani 3. d. l. facta 63. S. Si cum
suspectum. It ad S. C. Trebell; huius vero deductio detrahitur. d. l. Ex auc. 28. d. l. Copt. 16.
S. Mariani 8. ead. tit. Nec innam alius videtur debet præterit admonitio. Ita enim
obscure, et indistincte hæc de re loquuntur Decretis, ut nihil in proposito hæc inter ser-
quarta differre conuine videtur. Ad Valoniam lib. Illuxta. tract. cap. 5. n. 4. et 5. Cum
hæres, qui adit coactus, præterit universali fideicommissum oneratus est legatis, deductio ex
hæ quadrans fideicommissarius, res dimittit, hæc casibus quibus hæres deducet, et
quatenus, tertio cap. l. 6. 5. It ad Trebell. l. de hoc casibus quibus loci est falci-

de beneficiis, et quatenus eis locus. Nec id injuriam, immo supererogationem consequentes. Nam
 et hæres, qui coactus adit, à legatarij præsentio fidei committitur detrahatur, non ut qualiter
 sibi retineat; sed ut et cum universa hæreditate eum retineat. Nec enim est maxime
 vellet, integro, et solido in fidei commissariis, qui omnia hæreditatis onera subeunt,
 fraudem, et detrahentem, hæres solvere poterit legatarij. Equum enim est, ut si, qui periculo
 adit alieno, nihil commodi, ex ea, quam voluit adire, sentiat hæreditatem; ille vero
 commodo privari fidei commissariis, cujus periculo adita fuit hæreditas, et cujus one-
 ri susceptione factum est ne intercederent legatarij, à ratione longè esse alienum. Hinc
 iniquissimum, et inæquum, opinatur Celsus, et Ulpianus in d. l. Qui quadrupes 2. d. l.
 Marcianus 3. ad S. C. Trebell. plus fesse legatariis, suspecta adita hæreditate, quam latius
 euer, si sponit adita fuerit; Quod verò attinet ad universale fidei commissum aliud juris
 ratio vadet; nam nec hæres detrahere quatenus poterit, ut aiunt Africanus, et Marcianus
 in d. l. 28. in fine. d. l. 6. §. 8. ad Trebell. Nec primus fidei commissarius, onus subit, sed
 secundus pro ea, quam ei retinetur parte, ut in d. l. 28. d. l. 46. §. 8. d. l. 55. §. 2. ad. tit. Nec
 nos turbare debet, quod apud Ulpianum legimus in d. l. Marcianus 35. Quod autem t. ad
 S. C. Trebell. huius verbi: Quod autem in suspecta hæreditate dicitur est, hoc idem dicitur po-
 test in huius testamenti, in quibus loci fidei committitur non habet, in militibus dicitur, et si qui
 sunt alij. Quibus colligi videtur cum suspecta dicitur hæreditas, nihil legatarij
 nomine conventum posse retinere fidei commissarium, cum Exploratum sit in militibus
 testamentis, cui suspecta hæreditati casum Oppugnat Ulpianus, locum non esse fidei
 deductioni. d. l. 11. d. l. 16. h. v. et dicitur idem Ulpianus in d. l. 15. §. 18. ad Trebell. Nam
 illorum verborum sensus huius est: Quod enim dicitur est in suspecta hæreditate, nempe nec
 plus, nec minus legatariis obtinere, quam si sponit adita fuerit hæreditas, ut ex princi-
 pio d. l. 2. constat: idem dicitur potest in huius testamenti, in quibus loci fidei committitur non
 habet, ut in militibus. Nam si sponit, si coacti aditum hæreditas, non plus obtinentur
 legatarij, nec præsertim coacta aditioni ultra patrimonij vires onerabitur fidei commissari-
 um, sicut nec hæres onerassetur, ut jam antea docuerat Ulpianus in d. l. 15. §. 18. cuius est
 pars d. l. 2. quam ab illa secuit Tribonianus, ut Gayus in d. l. 2. introduceret. Qui tam
 intellectus Ulpiano valde est necessarius. Nam aliter si ex illis verbis intelligimus in tes-
 tamento militibus detrahi fidei committitur, sicut cum suspecta dicitur hæreditas, nihil ipi con-
 tradiceret d. l. 15. §. 18. Si enim cum eis sensum contendamus sicut ex legatis non de-
 trahi in militibus testamentis: ita nec in his cuius suspecta dicitur hæreditas, quin à d.
 l. 3. recedamus, Oppositum invenimus.

13.

Redes ad superiorem, in quibus facile est iudicare si
 cui hæreditati pars, quam retinere is legatus, et prudentibus placuit, legatus. l. 6.
 qui servum §. 5. ff. de leg. 2. an quadrupes retinetur beneficiis? Et enim si, cui pars relinquenda
 hæreditati, juris successores non est, sed qui sui alieni onus non retinet, legatariis. Si hæ-
 reditatem. §. Mandati. Nec enim obiecti, maxime retinet; sed causa, unde præfuit acqui-
 sitionis, in consideratione est, ut statim dicemus; Iam verò huius acquisitionis titulus,
 seu causa tota singulari est, quæ nunquam damno afficere poterit legatariis. d. l. 32.
 Mandati. Nec quidquam fuit hæreditati parte legata sui alieni onus non deducit. d.
 l. 35. ff. de leg. 2. quæ in se detrahit à legato partem bonorum huiusmodi legatum. l. Cum
 autem 2. ad tit. de leg. 2. Non enim ille, cui pars hæreditati legata, tanquam coheres,
 juris successores familiaris ex secunda iudicis cum hærede partem hæreditatem; sed regula-
 tionem

hōni partē, et pro parte v' de potestate (unde legatariorum partem appellatam) ut dicitur
 testatoris fuit satis qui cum non bonorum, sed hereditatis partem legaret, nulla conditione, ut pro
 ea subeat onus legatariorum. Paulus lib. 4. Sentent. tit. 2. in princ. Vigintius in fragmento. tit. 236.
 Sicut singula 23 et tit. 26 de fideicommissis. Et si quis in potestate. fo. et 6. Et Legatione lib. 5. Sed
 quia hereditas. In tit. de fideicommissis. hereditas. Theophilus ad Mart. nec immunito quare
 Valentinus lib. 3. Illius tract. 2. cap. in fine, quod de legato traditur partem in d. 55. et
 d. 2. in p. 2. i. v. p. v. v. seu ibi memoria labi. In bonorum, qui de hac dicitur legare scri-
 bit: Legatariorum partem tunc erat, id est ejus legatariorum, cui pars bonorum legabatur. Recitat
 sane divines: Cui pars hereditatis legabatur. Ego etiam non impetrem Valentinus iudicium; et
 auctores tamen statim dividuntur in similes. In bonorum, cum eadem res utatur etiam Viginti
 in d. 52. tit. 24. Et ceteri cui pars hereditatis legatur, cum juri successe non sit, nec in eum tran-
 seant onera hereditaria. d. l. 32. Mandati de rei interuentum. bonorum pars legata
 intelligitur. Et hinc ut si res aliam subeat onus, neque heres cum hoc partem hereditatem
 stipulationi partē, et pro parte interpositio, cujus formula apud suppositos erat auctores, nec
 satis dicitur d. 55. In tit. de fideicommissis. hereditas. Coniuncti Valentinus d. cap. Cum
 ignitur, ut ad propositum ratiōem, legatariorum non conuoluitur legis Salicæ beneficium. d. l. 266.
 tit. 2. non potest partem commodo fieri quadrante, ut eo testatur Vigintius in l. Al-
 lio 226. Et Trebelliana lib. ad S. Trebell. Apparet hinc in eodem illius quæstionem resolutam,
 an heres ex rebus ceteris interueniat, ut in l. 6. Si ex fundo. l. 2. Quod 365. d. 13. Si aliter
 d. l. 4. Antiqua l. 6. In fine. 35. Et qui non militabat. d. de Hered. in tit. legari, aut fideicommissis
 onerata fideiōm deducit. Et cum si hereditas locum obtineat aliquando; non tamen legatariorum
 illo casu fideiōm detrahitur; hoc non item. d. l. 266. h. d. Non quando ex se cetera in-
 tituta juri successe non interueniat; quando rei particulari, conuenit examinari. Rufus enim
 vult plusquam ex se cetera interueniant, nullumque ex hereditaria. Vel simpliciter, an res ex se ces-
 ta non, alii ex hereditate recipi sit heres; superioris casu, ut ceteros iudicium ex tunc
 habuit, rei cetera detrahitur mentio, an perinde habetur, ac si simpliciter nulla facta partē men-
 tione heres scribitur. Res enim rei singulari ratio habetur; sed causa, ita ut, qui ad res ceteras
 trahit hereditatem. d. l. 154. d. l. 266. d. de Hered. in tit. Aliter vero casu, quo non ex se cetera,
 aliter simpliciter instituitur, qui ex se cetera scribitur heres; hinc obtinet legatariorum; nec enim
 necessaria est partē detrahitur, ut iurimatus certamen, cum, qui simpliciter instituitur, he-
 reditatem partē adit, cujus aditio rata fuit testatoris voluntati. l. Quod casu. 13. Cod. de
 Hered. in tit. Ad Valentinus dicit. l. cap. Vincium in 6. Hereditas 5. et in 6. Et plus 8.

In tit. de Hered. in tit. Proxima est huius apud Papinianum in l. Cum filio famul. 11. de leg. 1.
 concepta quæstio de filiis, aut seruis alienis hereditas institui, cujus partē, aut dominum onus
 impingitur fideicommissis. Cujus titulus est Papinianus. Cum filio famul. vel seruo alieno legatum,
 aut hereditas bona, fideicommissis partē, vel domini pars, aut tunc dominum ex persona ipsorum (pa-
 tris nempe, et domini) videri capere fideicommissum, cum ipso (filio nempe, et seruo) per quas
 hereditas, vel legatū partē, dominum commodum quæritur, fideicommissum relinquunt. Inueni-
 si non filio, seruo, sed cetero parte, aut dominum ex persona ceterorum, et filio, serui per onus su-
 titur fideicommissum. Et apertè id res docet Papinianus in textu sequenti. Duo est hoc Papi-
 anii res seu titulus dicitur: Alterum partem et dominum, ad quos per seruum, aut filium
 hereditas, legatū obtinet commodum, pars fideicommissis onerari. Alterum interuenit, ceteros
 videntur partem et dominum, an filio, aut seruo; nam et seruo, puta cum si liber erit, filio domini
 committitur partem, ut hereditatem seruiat, quod utile est ait Iulianus in l. Quidam 25. §. Si ser-
 uo. t. ad S. Trebell. Superioris casu ex filio, seruique persona solus accipere fideicommissum;

pateris vero ex parte, aut dominus persona totum testamenti. Quoad primum amittit, vide conve-
 nit, ut fidei aliorum potest committi, opus non est expresse quid ei relinqui, sed tacite sufficere, qua-
 ratione et intentione qui moriens potest legitimum onerare fideicommissum, cum huiusmodi relin-
 qui, dum non admittitur hereditas. l. C. de fideicommissis. l. 5. Sed id est de Iure Codicillis l. 6. Scien-
 dum. 6. de leg. 3. l. 6. Pateris. l. 1. Iuris. de fideicommissis. l. 1. Ex quibus omnino potest l. Ab eo. 2.
 C. de fideicommissis. Iam vero pater, et dominus tacite defuncti substituit ad reliquum filio, aut servo
 legatum, vel hereditatem. Verantem, cum si in eodem statu res sit, ad eos restat illi huiusmodi pater-
 nitas minime latere testamentum. l. Placeat. 2. de acquir. heredit. cum supra fidei potest committi.
 Verum (quod est alterum, quod ex Paulo colligebatur) si expresso rogatus pater, et dominus, ex subje-
 ta, per quam facti sunt heredes sibi proxima, et qua talis, sicut dicitur huius, per quos hereditatem obvenit
 commodum, ut pater, et et dominus fideicommissum onerantur, et ille casus est filii, servus persona, hoc
 ex propria intentione fideicommissum. Et enim licet per servum, et filium scriptis heredes patri, et do-
 mino deveniat hereditas, minime huius, sed sibi substituta persona heredes intelliguntur. l. Cum filio. 3.
 l. Qui liber. 5. §. de vulg. et pupill. substit. Non enim cui commodum quaeritur, sed cui factus sit
 habitus, inspicimus. Qui enim substituitur, quisque à testatore honoratur, ut filius et servus, ut in pra-
 sentis; non qui ex iuri venie necessitate, ut pater, et dominus. d. l. Placeat. 2. de acquir. heredit. hanc
 intelligitur. l. Sed et. 3. §. Hoc autem. 2. de legat. pater. l. v. C. de test. in pateris. Richard. in locum
 ad titulum de legat. cap. 12. cum duobus. c. 1. Hinc cum extraneus fidei patri committitur, cum eo sub-
 jecta persona, qua heres scripta est, vixi cogitur fideicommissum, ut heres pater substituitur; Cum
 vero ipsi filio ex propria persona, et ut pater, alioquin si ut heres, et ex subjecta sibi persona
 quaeritur fideicommissum, sibi ipsi filio (quod minime congruit fieri iure). l. Planus. 2. §. Si
 conjunctim. 2. et 3. Si duobus. l. de legat. 1. §. 1. Maxima. l. de leg. 1. Testatorum intelligitur. Hinc
 denique (quod est pars, quae ad materiam pertinet argumentum) non in dubio ratione motu Iu-
 lianus respondet, cum extraneus pater rogatus, fideicommissum servit cum filio. Quae eadem
 distinctio servanda est in domino, licet huius non memorasset quoad hanc partem Iulianus.
 Ceterum ex Paulo in l. Nominis. 2. §. Servo. h. v. v. contra, dominum, quae per servum et obve-
 nit, hereditatem extraneus substituitur sumo fidei huius beneficii. De domino ipsi servo scribitur
 rogato extorcas casus in d. l. §. Si filio. vel servato d. l. Quidem. 2. §. Si servo. l. ad S. C. Trebell.
 Quod fideicommissum, cum in liberti causam relinquatur, utile est dicitur in d. §. Si servo. 4.
 quod et attendendum est d. l. §. 5. et h. cum per dominum relinquitur mortem, argum. d. l. de leg. 1.
 Servusque extraneus vel alienus, vel marummittitur, vel dominus sub ea conditione si in potestate
 esse dicitur. argum. tam in l. Imperator. So. l. C. de leg. 1. §. 6. Si pater. 3. ad S. C. Trebell. quorum evola-
 tionem potest à Valentin. lib. 3. I. l. iure. 2. cap. 1. §. 2. et Res. lib. 5. Opuscul. cap. 6. De fidei huius dedu-
 ctione, nulla fit mentio. Verum inconstanter dicendum est, non esse cum dominum deducere, aspici
 d. l. §. v. Denique. de leg. 1. Illud praeterea dicendum non dubi, quod à Paulo traditur iud. l. Res-
 servatus. 2. §. Servo. h. v. v. Si à servo legata, à domino fideicommissum (vixi à domino tam huius, quam
 in d. l. de leg. 1. d. l. §. 5. et d. l. §. 5. ad Trebell. nam legati non ab alio potest, quam herede.
 Vigantius in fragmento tit. 24. de legat. §. Legatum. 19. v. l. l. l. §. 1. Et omnia dominum ha-
 redem non est d. l. §. 3. d. l. §. 6. de vulg. et pupill. substit. d. l. §. 3. 2. de legat. pater) relinqueretur,
 vixi legatum à servo relicto habendum esse ratione, et potest fideicommissum à
 domino, et cum loco est fidei huius, et huius debet. Optima ratio, ut sibi substituta, ratione. Nam extra-
 neus onerari fideicommissum dominus potest; quatenus ex hereditate servo delata ad eum pervenit
 nec onerari potest in d. l. Ab eo. 2. C. de fidei comm. pervenit et tamen intelligitur, quod solus
 superior legatus. Cui et illud conuenit casus, in iura, et solida, si deducant non superius, per-
 tinentia esse legata, et cum fidei huius est locus, et solo fidei commisso quadrantes debentur.

Et verum ut ad intentionem rationem, cum extraneis

Regatus pater, aut dominus cu subiecta tibi persona, et ut haxat, cui competat legi beneficium,
 quadrantes deducit; cum vero scire, vel filio, cum non eo hi, per quos commodum ei obvenit, patris
 enim filius, et scire sibi viderentur exheredatorem; sed cu propria persona, et ut pater,
 neque quilibet alius, ad quem maxime pertinet familia, quid pervenit, cui legi beneficium non com-
 petere saltem et d. l. de leg. fideicom. d. l. in fine. h. tit. d. l. p. 3. de leg. 22. d. l. p. 5. de leg. 5. si pater. 55. d. l. p.
 fideicom. 2. d. l. p. 63. d. l. p. 5. si cum h. ad S. C. Trebell. sine ulla retentione d. in iustitiam. Ita ob-
 stat d. l. filii. familia. 18. h. tit. d. l. p. 12. d. l. p. 13. d. l. p. 14. d. l. p. 15. d. l. p. 16. d. l. p. 17. d. l. p. 18. d. l. p. 19. d. l. p. 20. d. l. p. 21. d. l. p. 22. d. l. p. 23. d. l. p. 24. d. l. p. 25. d. l. p. 26. d. l. p. 27. d. l. p. 28. d. l. p. 29. d. l. p. 30. d. l. p. 31. d. l. p. 32. d. l. p. 33. d. l. p. 34. d. l. p. 35. d. l. p. 36. d. l. p. 37. d. l. p. 38. d. l. p. 39. d. l. p. 40. d. l. p. 41. d. l. p. 42. d. l. p. 43. d. l. p. 44. d. l. p. 45. d. l. p. 46. d. l. p. 47. d. l. p. 48. d. l. p. 49. d. l. p. 50. d. l. p. 51. d. l. p. 52. d. l. p. 53. d. l. p. 54. d. l. p. 55. d. l. p. 56. d. l. p. 57. d. l. p. 58. d. l. p. 59. d. l. p. 60. d. l. p. 61. d. l. p. 62. d. l. p. 63. d. l. p. 64. d. l. p. 65. d. l. p. 66. d. l. p. 67. d. l. p. 68. d. l. p. 69. d. l. p. 70. d. l. p. 71. d. l. p. 72. d. l. p. 73. d. l. p. 74. d. l. p. 75. d. l. p. 76. d. l. p. 77. d. l. p. 78. d. l. p. 79. d. l. p. 80. d. l. p. 81. d. l. p. 82. d. l. p. 83. d. l. p. 84. d. l. p. 85. d. l. p. 86. d. l. p. 87. d. l. p. 88. d. l. p. 89. d. l. p. 90. d. l. p. 91. d. l. p. 92. d. l. p. 93. d. l. p. 94. d. l. p. 95. d. l. p. 96. d. l. p. 97. d. l. p. 98. d. l. p. 99. d. l. p. 100.

pater non ut haxat, sed ut pater, ut supra abunde demonstravimus; bona oportetque ceteris, cum
 ut haxat legatorum nomine conveniatur, quia tali quadrantes deducunt. In proposito vero Testam-
 te juris Ratio ut haxat neque pater conveniatur. Sed nec illud adveniat, quod apud Ulpianum
 legitur in d. l. p. 5. si filio, vel scire to. ad S. C. Trebell. si igni filio, vel scire, per quos pater, dominus
 factus est haxat, Regatus Retentio hereditatem, locum cu S. C. Trebelliano. Quod et nos impetiva
 proferimus. Nam et idem debetur de Testam. mille in d. l. p. 5. In filio, quaque d. eod. tit. et palam
 est ex eo Testam. integram hereditatem. Habet enim locum Sententia consultum non quoad quatuor
 Retentionem, cuius detractionis non cu Trebelliano, sed ex Regatione dominum consistit, ut cu Iu-
 lianiano liquet; sed quoad actionum translationem. At non nisi opex et regationis ad l. Iulianic.
 C. ad Trebell. Non enim ibi agitur de filio; sed de patre scripto haxante, qui ex propria persona et
 ut haxat retinetur filio hereditatem, quem sollicitus rei beneficium convenit d. l. pater haxat d.
 h. tit. Adde Cujacium in d. l. h. de leg. 1. et Richardum dicto loco Portensi, quia ut pater retinetur
 in proposito, non ut haxat, collegit Papinianus (quod aliterum est ab argumentis nostris; sed
 veri infamii sapulum, apud quem nemo cu Interpretibus est, qui verum non ferat) si pater filio
 fecit motum suum, quod ad argumentum, regone retinetur, sique vivo pater decedat, omnino d.
 patrem retentionem, quantum ex persona patris haxat caput fideicommissum. Hinc papinianus, et im-
 mediati deducunt, si ceteris regone, sique vivo pater decedat, omnino non retinetur, sed quod
 eodem modo, aliquo casu patrem non retentionem. Magna certe sollicitudine nos liberavit Pa-
 pinianus, si eum saltem digno indicaverit. Quem nos, quibus alio sapere, ut Papinianus dictum non
 et, antea quaerimus, nec invenimus. Patra est, et quae nemini sano, tametsi ea Valde florentes,
 probabatur Cujacii sententia libe obvia cap. 35. et 36. quatuor. Papin. in d. l. p. quam cu Santolonia
 interpret. 263. et Ramo lib. 1. ad leg. Iul. et Pap. Reliquat. 36. et 5. Testam. ad titul. de Virg. ac-
 cione. capt. n. 12. Nec probabiliter D. Ramo dicto loco non d. quem accitatus etiam D. Rega ad
 titul. Quando dicit leg. col. cap. 1. et 2. Cuius Vericali condationem conve esse peccandum cu l. si quid d.
 l. Iulianus de de leg. 2. Non enim quomodo illa detractionis inter fidem electam, et nudum leg-
 tarius' ministerium perent' casu applicata. Patemus utique si cui legatum, vel fideicommissum
 Nihilquid, regone alij, qui vivo testatore, pendente fideicommissi conditione decedat, retentione
 dubitari merito potest, an retentionem maneat apud legatarium, an heredem. Nam ex qua legato
 honorari alij retentione regone, non videtur quid ei relinquit. Non enim capere si intelligitur,
 qui id recipit, ut retentione. l. p. Non videtur. Vide Reg. Iul. totius qui rei ministerio, a qua ex-
 necesse videtur heredem. Nolle creditur testator. Quod si appareat, remanebit certe apud heredem
 d. l. de de leg. 2. Si idem fingamus in casu Papiniano, quod frangere in principum iudicio, remane-
 bit ne apud filium, qui, si fideicommissum retentionem non esset, nihil iuris haberet in hereditate.
 Non enim glw filio degeneratione eo, cui fideicommissum retentionem est, convenit tribuimus, quia
 habere, si fidei potest committum non esset. Ad haec legi potestate d. l. Place. 10. de Reg. iur. haxat.
 Cui obsequium perare datur, et hinc huius iudicio casus patet, ut fideicommissi potest perare,
 non intelligitur, patris obvenit hereditate. Quam vero de fide electa, aut ministerio magis locum
 habere, nisi cum aliter legatus, ut id retentione. Denique non intelligi quomodo dicit potest fi-
 dem patris aliquo casu electam non fuisse, cum si sub conditione retentione regone interem fructus

Lucratus, si mulque quorum retineat, si conditio exierit. Et non dubio quo certe affirmare, si legatarius rem sibi legatam accepit sub conditione alij retinere, cum intestum se fuerit, si tunc perierit. Et hoc solo quod scilicet electum intelligi. Bene et agnovit Vlpianus in d. l. 6. de leg. 2. qui in casu quo de agimus, sine hac conditione, nullaque addita exceptione respondet solum electum fuisse: ac postinde apud legatarium manere, non in ususmodum cogi legatum. Non ita statum de fiduciariis dicitur esse in d. l. 17. de leg. 2. Porro de definitione fiduciarii, si nullo tantum ministerio sive eius tantum, sicuti dicitur filius hereditatis, cuius capere omnino est sibi parte. d. l. 22. de Acquis. heredit. Ego vero sic sentio etiam, et operam pendere quicquid nomen solutus est in casu, quo Papinianus conveniat, exigendo, et nihil aliud posse responderi, quam a contrario sensu deductum argumentum, ex quo ostenditur quod iure concessum, nulli videri habere: quia est exadversis Aemilij Scaevae Cujus impoeta in d. l. 17. de leg. 2. Satis vixque duo vim facere Papinianus verbi, quam solida, et permansit fuit ratio. Et merito dicitur prima cum omnimoda potestate testamentum fiduciarium, id est, sine contraventione, et hereditate, in secunda etiam testamentum, utrum dicitur quod, an sibi filio electo esse, an nudum ministerium. Et illa retineat; hoc retineat filio.

16.

Quae hucusque tractatum est posuerunt, ut intelligamus non alij, quam hereditatis, sive, qui rem obtinent hereditatem, legi solentibus rebus beneficium; legatarius vero, et fiduciariusque, et si non universali, denegari quoadam deductionem. Quibus minime obviandum, quod traditur in l. Si mihi. 9. de leg. 1. Cum patet 22. & Eodem quod hinc. 22. Si pars de leg. 2. l. Plautius 33. S. Titius 32. de Con. et Dom. l. Pater 32. S. Titius 32. h. tit. l. Videtur 5. Si cui plura quam per legem. S. l. 6. de leg. 2. l. facta 63. S. Titius 32. ad S. C. Trebell. legatarius, et fiduciariusque, qui dicitur sunt fiduciarii, si in re, quam retinere jubentur, diminutionem ipsi patiuntur, cum deductione quae inter fiduciarium. Non enim in hi legibus solentiam deducit legatarius, sed impuniti fiduciarii, quod in re deductum est. Vnde tunc cum diminutione accipit legatum, cum eadem retineat maxime consentit. Non ut Paulus ait in d. l. 32. S. 4. hanc alia non minus retinetur, quae in libertate legata ipsius fuisse colligitur d. l. 32. S. 4. et in alimentorum legato. l. Liberta 215. A libertate de Atrium leg. l. Maximam 255. A libertate h. tit. in cetero Cujus lib. 2. quae Papianus in l. Cum filius 11. de leg. 2. et lib. 20. eandem quaerit in l. Si patris 55. S. qui fiduciarium d. ad S. C. Trebell. et lib. 6. ad African. in l. Flavius 28. eod. tit. Valentinus lib. 1. Illuc tunc cap. 5. S. Verum hanc Cujus, et Valentinus respondit mihi quaeque est, non omnibus speciebus bene accommodatur. Quam obrem haud minimum opera partium me factorum curitatem, si totam hanc rem, singulorumque casu distinctis, sicuti, et vobis exponam: Quod si augetur, facile apparebit nihil minus quam solentiam beneficium in hi legibus rem legatarium, hancque diminutionem totam acceptam referat tantum iudicio, stricte iure rationi. Primum intereo, an quis rem, quam accepit, an aliam (nam et alia, quam accepit, se posse gravari legatarium contra S. Potest autem. l. In re de Singul. Res per fiduciam. S. l. 1. Titius) retinere iubetur: Illud vobis dixi innotescit, seu de ipsa se potest Intestato, et ex hi Pragmaticis; hoc Contineat; nec ab hi nominibus videtur abhorere. Cujus lib. 8. Taponis. Papianus. in d. l. Cum patet 22. & Eodem. de leg. 2. Adde Accusatum in eadem l. Gethofal in l. Cui. 16. S. Maximus & ad S. C. Trebell. Olam de Cetero, sua et acc. tit. 4. quae S. 2. tit. 22. Deinde cum de re, quam quis accipit, retinenda agitur, referat, an totam, an partem dimittat retinere gravetur. Quod ad primum attinet, cum legatarius, fiduciariusque rem ipsam legatam totam cepit retinere, diminutionem per solentiam capto, quantum ad eum pervenit retinendo, officio suo plene satisfacti. Nam enim consentit, ut plus, quam accepit, exeret legatarius. l. Imperator de in quod Tertio. S. l. 1. Titius. et S.

et §. Si centum. de leg. 2. Hinc Julianus in l. Si mihi 92. de leg. 1. Si cum mihi legatus fuerit Titius, fidei mea committatur, ut aut Titium, quem interveniente Salvidio dominum accipio, aut pamphilum meum verbum, et Titium hanc conditionem, dominum, solumve eam partem, quam legati nomine accipi, aut me perveritum. Non enim in amplius, quam accipi, obstringi me convenit. Aliud sane erit, si pamphilum dare conditionem: de quo paulo post. Hinc etiam restat in Cum pater. §. Etiam in l. de leg. 2. dum de totius rei donata fideicommissum legatus Papinianus. Quicquid enim in donatione ad donatum pervenit, verba fideicommissum.

47.

Si autem rei, quam accipit, partem quis rogatus retinere, puta legatus sunt Titio XXV. rogatus que est ipse quinguis Seso retinere, donatus hanc legi beneficio quinguis ex viginti quinguis. Quare, an integra quinguis Titio, qui sola viginti accipit, copata Seso retinere? Respondet eos Vindio Marcellus lib. 2. fideicommissum. (qui casus extat in l. Penale. §. Si Titio. §. h. tit.) tantum pro parte ex quinguis Seso detrahendum, quantum detractum est Titio ex viginti. Et cum quinguis (quæ est quinta reliqui pars) ex viginti quinguis, quæ legata sunt, deducimus hancdem ratiocinamus, servata analogia, ex quinguis, quæ retinere jubetur legatarius, detrahatur unum (quæ est quinta pars) et quatuor retinere. Neque id fit legi Salvidio potestate, sed testamenti iudicio. Et enim cum testator legat Titio viginti quinguis, jubetque hunc quinguis Seso retinere, si fecerit, quam Seso. Vt igitur quadruplo Sesium superet Titium, seu quadruplum amplius si fecerit, quam Seso. Vt igitur quod ad eos pervenire voluit testator, quinguis obtineat, qui maneat Titio legatum, eò minus Sesi fideicommissum necesse est. Hanc enim detractorem, seu diminutionem locum habere contendit, cum non pecunia, ut in d. l. §. 2. h. tit. sed eorum congrua certarum species relinquantur. Puto si Titius, cui legatus est fundus, rogatus dimidium partem retinere, et interveniente Salvidio partem detrahas legati nomine accipere, seu fundi remanentem, seu duas partes Salvidio beneficio hancdem retinere. Plene testamenti iudicio Titius satisfacet, si quinguis rem retinere. Dubium etenim non est cum viginti quinguis relinquantur, legatarium inter, et fideicommissarium æqualiter dividendum esse certarum: minime igitur convenit, ut fideicommissarius fecerit fundi remanentem, legatarius vero, qui plus à testatore deliquit, et apud quem integrum legatum manebit, et integram diem certarum fideicommissum, ille decalat. arguitur tñ. in d. l. §. 1. d. l. §. 6. de leg. 2. dum testator volentem obtineat. Hinc nota Papinianum in l. Cum pater. §. Etiam. et in l. Si pars. de leg. 2. in cujus introitu dicit, eorum, quibus mortis causa donatum est, posse fideicommissum, quod fideicommissum hancdem ratione Salvidio (habet enim locum et in mortis causa donationibus, ut placuit Seneca, hinc lex l. Si mortis causa §. C. h. tit. l. In testato. §. C. de Donation. mort. cad.) partem accipit. Quod paulo substituitur dicitur. Non enim ab hereditate, sed à quibus relicta est mortis causa donatus, partem convenit fideicommissum. Hanc tamen hereditatem, in eoque Casibus ad Papinianum, sensus huius est. Hanc esse partem mortis causa donatum, quæ subiecta non fideicommissum, donatus deducit Salvidio, si cohereditas sit hereditas. Subdit Papinianus, si pars donationis fideicommissum tenentis, seu quæ eadem relicta, et mortis causa donatus partem vel donata retinere jubetur, fideicommissum quoque minus ex Salvidio functionum, id est, quo minus legi Salvidio donatus, eò minus debet fideicommissum, et quod voluit testator, fecerit unguis. Quæ deinde generali est, nec minus pecuniam, quam certam amplectitur speciem. Et indicat sequens Verba: Et tamen. Eodem gestinet Marcellus in l. Videmus. §. Si cui plerumque per leg. Salvidio quem capiendum est de parte legata fideicommissum arguitur per ipse illa Verba: Quamvis tantum ex fundo legato apud eum casus remanentem, ut restat potest ad partem fideicommissum. alia tamen, quod adie pervenit, retinere. d. l. Si mihi. 92. de leg. 1. Et l. l. Vique

Et Papinianus in d. l. 22. §. 1. de leg. 2. liquidis apparet. Testatur enim cum inter filios omnium totus
 et parvi reliqua supra à nobis traditam de institutionum. Nam cum de totis vel de tota filiis omni-
 bus, de deductione, seu diminutione alio Alex. Papinianus, tamen et alio Tom. filios omnia sub-
 jectam herede partem alio falsitatis; Contra vero cum de parvi filios omnium. Quamobrem singu-
 lorum non est, quod in d. l. 1. nota Cassianus, nominum nihil intencio, tota vel donata, et
 parte obnoxia sit institutioni. Verum id est factum quantum ad hoc videndum; non quoad la-
 gationem, mox in causa donatarum. Et haud infelix est ubi soluit Cassianus, ejus nomen pro-
 po indistinctam, et generalem institutionem. Non idem (ut è diversitate in istis) dicendum quod
 si certum fundi partem Testatoribus dicitur, eam parte, quae Aquilone Testis operatur, cum in-
 ter fundum relinquatur, servitute repetitur. Id enim omnia, quod ex illa accepta parte, non est in
 institutionem: quod casu simili est et, qui proponitur in d. l. 9. de leg. 1. Nec obvia est ratio
 Non enim partem individuum, et analogam, ut in superioribus, sed certam, et determinatam
 Testator voluit testari: et partem haberi debet in presenti, ac si integra res, integram fun-
 dus institutioni esset obnoxia. Praeterea cum fundus non à natura, sed parvi famul' con-
 deat deductione. l. Quod in servum. 29. §. Quod in d. de leg. 1. l. Servus in 6. de Ver. Signif. Ve-
 rum superiora obtinent, nihil tamen, ut alio Mantianus in d. l. 32. §. 1. h. t. quod ad legatari-
 um perveniret, voluit Testator testari: quod casu conat regere tradita conjectura. argum.
 tui in l. Ille, que ille. 25. §. Cum in Testat. de leg. 3. Et qua exceptione jam apparet, deductionem,
 qua de agimus, minime legi fieri bonifidis; sed testatoris voluntate; alio enim non est licen-
 set (ut coram l. 1. in d. §. 1.) deductionem impedire. l. Quod boni. 16. §. Non id est. 2. h. t.
 Praeterea facti legatarium falsitatem pro deductione. Deductionem in d. l. 32. §. 1. cum et plurimum
 ut ad propositum rediam, d. l. 32. §. 1. tradunt exceptionem Cassianus, et Valerianus, Nam in d. fin.
 d. l. 32. aliam in d. l. 32. §. 1. Test. Si tamen de leg. 2. l. Libere. 21. §. A libere t. de An. leg.
 l. Maximus. 25. §. A libere t. h. t. Verum nullam in h. legibus exceptionem repetitur ex ista
 tem dicendi, ubi non de eadem re, sed alia servitute dicitur. liquidis omnibus consuetu-

18.

Si autem (quod est aliterum propositum
 distinctioni membrum) non eadem, sed diversam rem servitute qui repetitur, esse rem et
 relicta lege falsitatis accipiat diminuatam, integram, quam servitute regatur, potestabil.
 Qua potestabil Iulianus in l. Si mihi. 92. de leg. 1. ubi si garrulorum meum servitute continen-
 am, quamvis scilicet dimitatur partem legatari nomine exceptam, servitute garrulorum par-
 tate, cum si plura servitute, quam scilicet. argum. l. In quatuor. 7. §. De centum. l. Item. l. 1.
 ita de leg. 2. Vinnius in §. Pote. t. Veru. Re. gl. Invenit de Singul. Tab. per filios omnia Testat.
 Hinc Paulus in l. Si non servus. 36. h. t. si pecunia relicta sit Testat. repetaturque servitute
 servum manumittere, et falsitatem partem: nihilominus expendum est, ad servum manumit-
 tere, quod intelligit, cum plus sit servus, quam pecunia argum. tui in §. Quod in d. l. §. 1.
 Si non servus. 36. h. t. Optima sane ratio, qua à tota servum meum servitute videtur
 legatarium. Eadem est Vlpiani sententia in l. Generaliter. 28. §. Si quis alium. 18. l. Si de-
 ditor. 35. §. In filios omnium. h. de filios omnium. l. Libere. Test. Ceterum in exceptionibus hujus
 Regula) partem ex parte debita instituitur ex remane quae fere antiquo §. Qua de causa. l.
 Instit. de Succession. libere. jure vero non ex existente. §. Sed nota. l. Invenit ead. tit. est le-
 gatarium: fac enim decem ex legatari ora (nam et heredi quo parte instituta legatari parte con-
 tat ex l. Legatum. 116. §. De heredi. l. Quis filius. 42. §. Si quis. h. de leg. 1. quod per exceptionem
 dicitur legatum. Consule D. Chremas. in Doliab. de leg. 1. §. 1. et servum suum manumit-
 tere, si plus sit servus, quam decem, non cogitur libertatem partem. l. Si libere. 21. de
 Bon. libere. Ne aliquam partem ista omnia sibi debita. l. Si partem. 35. de Bon. libere. l. Cum

Cum patrum 28 de leg. 2 l. 1. Item 23 § 5. Item 13 l. Patrum. in ad 5 C. Trebell. (et
 intellige cum testamento veritatem rogatus: non si filius Liberti l. Si quis qui pille 62 § 5.
 gaterius. Ut ad 5 C. Trebell. ad Cyprianum ad Iulianum in d. l. 23 § 5. Item 13 eod. tit.)
 gravetur. Colloquitur id eo Papinianus in d. l. Si liberos ut de Boni libere. Cum enim liti
 carum tradit Papinianus, quo minus erat servus, vel saltem pecunia legata aequabat
 estimacionem; immoens si plures erant servus, quam pecunia, et si legatum agnoscenti Patrum,
 non cogi servum manumittere. Illud etiam in Patrum graviam videatur esse, ut possit si ha-
 reditatem adire, et repudiare legatum, quod huius in iunctum subeat etiam l. 41 de Bon.
 liberos. Contra l. Sed dicitur 5 § Sed si verum. l. de leg. 2. l. Si legatarius 22 in prin. de fi-
 deicommissis liberos. Rulda Cyprianus in d. l. 41 Vel non, recte ad propositum, minus
 viginti quinque anni sit si (qua et alioz causa) qui plures, quam in testamento
 est legatum est, servum manumittere rogatus, qui etiam agnoscat legatum, dum quam
 accepit pecuniam reddere patrum sit, manumittere non cogitur. l. Si minus 33 de Mi-
 norib. l. Dicitur 26 de Libera. l. Majoribus certe id facere non licet, sed omnino co-
 guntur servum manumittere, quia, uti dicitur, non plures videntur servum a ratione
 d. l. Sed si non servus 36. h. v. c. N. in legatum si relinquas, quod cum videretur se
 coniecturas sperabant, diminutionem accipere: qua casu si parati sine pecuniam refer-
 dere, quam accepissent, non coguntur servum manumittere, ut de servo dicitur le-
 gatusque ait Vlpianus in d. l. Generaliter 28 § quod si legatum 16 de filiis in m. liberos.
 Et merito; alia enim contemplatione accepit si legatum, quod ex imaginato diminu-
 tum est: facti enim ab initio cum capis si legatum, solvendo esse hereditatem emittit
 maxi, et eo opinato xxi alieni omni emittit. l. Si verum 8 l. Paulus 22 de Bon. liberos.
 §. Extraneus §. Veri. Secundum est. In voce de Blasius quali. et differa. Nequit enim dicit
 non plures animas servum legatarius, quam quod ad cum ex legato pervenit. Sane
 si legari residuum ad precium sufficit, audiendum non est; compellatur enim ser-
 vum manumittere, cum nulla ei fiat injuria d. 6. 16.

19
 Max in legatarij servo admira
 sunt; in aliene vero, et non defussio, qui idem quod in proprio statuendum esse
 consentit, ut ex eodem Reula constat in l. Decem legata. 6 Veri. Videamus de filiis in
 minas liberos, qui de servo dicitur aliene ait: Sed in superiori non, qui putant
 cogendum legatarium redimere servum, et se omni subiecit, dum accepit dotra-
 tem. Cujus opinio fuisse videtur Marcianus in d. l. Parata 32 §. No. h. v. quem
 nihil inter servum legatarij proprium, et alienum interesse censuit haud immen-
 ti judicamus illi scribit. Si autem manumittere servum vel suum, vel alienum ro-
 gatu sit, omnino prout debet libertatem. Et palam est, ut liquet ex superiori
 casu, Marcianum loqui de eo, qui solum dotralem pecunia accepit legata, et non
 via tamen invaluit opinio, minimum, non plus quam acceptum est, ad redempcionem
 esse impendendum. d. l. Sed si non servus 36 §. Quod si hoc sit. Distinctio Vlpianus in
 d. l. Generaliter 28 §. Si quis 12 de fideicommissis liberos, qui plures in testamento, ait,
 servum proprium, an alienum qui rogatus manumittere, si suum, et si modicum legati
 nomine capiat, libertatem cogi prout; alienum vero, si tanti potest redimere, quan-
 tum iudicio accepit testatoris. Ratio haud obvia, nam quod cuiusque est, non ab eo
 potest estimari. Est enim quilibet sui rei moderator, et arbitri aequique estimator.

l*e* In re mandata et C. Mandat. non autem rei aliter, cuius animatio non est in
 re potestate. Cujas in d. l*e* Si minor 33 de Minori et in d. l*e* Impetratio de de leg. 2. Aliam
 Nam in i*us* Paulus Valerius, qui certi agnoscit et in d. l*e* Deum legat. 6. in fine de fidei-
 commi*ss*u*um* liberat. Relati enim Nasti Iurisconsultorum opinione, tandem ne perierit li-
 bertas, concludit eorumdem esse hanc rem esse deum potestate, perinde ac si adferretur veritas,
 ut integra, et illibata, quod ei vixque liber, perstatuerit. Nam cum legi fidei*com*m*is*s*u*m
 simpliciter, et absolute nequeat tutore impedi*re* d. l*e* Quod boni. 15. Non id i*us* i*us*o. 2.
 hoc t*em*p*or*e potestis neci cavere, ne ex aliquo detrahatur legato, quo cum quod non deducta
 ex eo, ex alio detrahatur. Non enim hanc cautio legi fidei*com*m*is*s*u*m encavat potestatem,
 cum integra, et illibata, qui eo reliqui deductus, heredi quadrans superat. Et inde
 in propositis habetur, ac si relicta esset decem, et quanto minor per legem fidei*com*m*is*s*u*m
 capi potest, dari damnari sic hanc, iuxta l*e* Si in testamento. 64. h*er*e*di*. 18. in re*sp*o*n*s*o* Ma-
 cianum in d. l*e* 32. No*n* h*er*e*di*. no*n* alia quod legi omnino contraxit contraxit, quod
 profertur est, nobis reliquerit, sicut t*em*p*or*e arguere cogamus Tribonianum. Quamvis enim
 (si ream amamus) non dubitemus affirmare contraxit i*us* Macianum in d. l*e* 32.
 5. No*n* h*er*e*di*. Paule et Ulpiano in d. l*e* 36. 5. h*er*e*di*. d. l*e* 6. d. l*e* 24. 5. 12. de fidei*com*m*is*s*u*m liberat.
 ut eo d. l*e* 6. apparet. Sunt qui putant q*u*o*d* haud inconspicui accipi poterit iuxta Pauli
 sententiam. Nam quod ait Macianum: Sive servum proprium, sive alienum qu*o*is
 fuerit sic manumittere, eorumdem esse cum libertatem pariter; nam forte libertatis r*ati*o
 et alia benigniores exprimit sententia: Et Paulo interpretandum id est, nempe, ut
 integram, et sine diminutione pecuniam capiens legatarius, alienum servum cogatur
 manumittere. Quod certi favore exprimit libertati. d. l*e* 6. Ita convenit Cujas in d. l*e* 6.
 et D. Ramo tamen h*er*e*di*ans lib*er*t*er* ad leg. Iul. et Pap. cap. 14. n*o* 2. No*n* contraxit sibi
 ip*si* in d. l*e* 36. 5. h*er*e*di*. et Ulpiano in d. l*e* 24. 5. 12. de fidei*com*m*is*s*u*m liberat. et Paulus.
 No*n* enim in vno, eodemque, sed in diverso dixerit casu. Intereit enim an decem lega-
 ta sint, et servum alienum, qui redim*er*e neq*u*eat nisi decem, rogatur manumittere.
 legatarius; an vero ip*si* decem, qua legata sunt, redim*er*e poterit, qua tamen interveni-
 erit fidei*com*m*is*s*u*m integra non capiuntur. Pr*imo* enim casu redim*er*e tibi decem, nec co-
 pendi exit legatarius alienum servum redimere, et manumittere, de quo capiendus
 esse Paulum in d. l*e* 36. 5. h*er*e*di*. et Ulpianum in d. l*e* 24. 5. 12. de fidei*com*m*is*s*u*m liberat. eo ille
 Verbi apparet. In eo non gl*o*s*is*, quam accepit, cogitur impendisse. Item illi, et quidem
 apertius: No*n* alia capiendus exit, quam si t*em*p*or*e potest redimere, quantum ex iudicio tes-
 tatoris concuatur et; portetio*is* vero, de quo concuatur et d. l*e* 6. de fidei*com*m*is*s*u*m liberat.
 Si t*em*p*or*e potest emi, quantum legatum est, integram nulla interveniente fidei*com*m*is*s*u*m pecu-
 niam capies legatarius, servumque redimere cogitur, et manumittere; perinde ac si,
 ut integra pariterque, testator iuraverit. Quam conjecturam exprimit favore libertati.
 d. l*e* 32. 5. No*n* h*er*e*di*. Hanc qua indicavit Cujas in d. l*e* 33. de Minori tibi concessit in
 T*er* ad titu*l*u*m* de leg. 2. in d. l*e* 33. et aquo sumptis Santolaxia in d*e* p*ro*ced. 4. 52. n*o* 2. gl*o*s*is*
 mihi videntur, et expeditiora, quam qua magna verborum pompa, iniquis tradit
 apparet D. Ramo lib*er*t*er* ad leg. Iul. et Pap. cap. 13. et 14. qui n*u*m*er*o in fine subdit illa Verba
 d. l*e* 6. Integra pariterque non modo ad fidei*com*m*is*s*u*m, sed ad legem Viciniam, qua libertatis
 favore ab herede non detrahuntur, esse referenda =

17

Papinianus in d. l. Cum pater D. S. Exunt Ver. Si tamen alimentum de l. q. ubi si cui
mortis causa donatum sit, alimenta Titio praestari iubetur, et si minucius donatio falsitatis,
integra praestantur alimenta: quod non favorei alimentorum, sed certorum fidei, qui de ma-
jori pecunia non dubitabat alimenta praestari, ut ait Papinianus, accipitur referentur. Quorum
Verborum, interpretatur Baxthul, et eo eo Celsus ad tr. in d. l. q. ubi quomodo Paulus aliter l. d.
Tertius Papianus in d. l. q. sentio tri. est: Non enim voluit creditus reverti ex ipsa pecunia;
Sed de mortis causa donata; alioquin statim finissentur alimenta; sed eo majore pecunia, litem
eo Tertius esse praestanda. Et cum cum omni hoc existimus ad, libet, non re ipse, quae mortis
causa donata est; sed alia, ex rebus tempore praestari debent, licet instrumentum donatio, non mi-
nueretur alimenta. Idem traditur a Servulo in l. liberto 28. A liberto de Annui leg. l. Ma-
nentes 25. A liberto fin. h. r. d. quod tamen intellego, si tantum sit in rebus, quantum sufficit
ad annuam praestacionem. His intelligere jam licet quid differat casus d. l. Romulei 32. S. S.
Titio 4. h. r. d. ab his quo de capimus. Illi enim de certitudine ipse rei parte agitur, quam acce-
pimus, hae nullam habet ad eam habilitatem, seu praestacionem. Agitur in d. l. Papinianus in
d. l. q. S. t. de leg. 2. dum ait, si pars donacionis fideicommissi tenentur, fideicommissum quoque
Miserere falsitatis fructus; si tamen alimenta praestari voluit, collatione, id est praestacione
totum onus in residuo donacionis respondendum est, quia de majori pecunia d. l. ille enim casus
Tertius praestatur; hoc vero dicitur. Illud existimus onus est; hoc existimus Gothofredus in d.
l. q. 24. S. de Annui leg. l. XC. Etiam interpretandus est Riccius apud Gajum in l. facia 63.
S. Si Titius 12. ad C. Trebelli qui nisi bene hunc accipias, in perpetua est caligine. Si Di-
vius institutus haec, repugnat veritas Marcii hereditatem. Marcique sepe certam
pecuniam, quarta beneficii adhaerens Marcium utatur, Marcium quoque sepe eo minus
sequitur esse praestare traditur, ne ipse de suo damnum sentiat. Celsus, et Valentinus eandem
esse Riccius sententiam, quam Marciano in d. l. q. 32. S. h. r. d. videtur contrarium. Sed de re-
te refellit ille Riccius. Res de suo damnum sentiat; quia nisi habeat sum locutionem
attendant, in casu a Riccius praestato minus pecunia legatum, sed, quod ad fideicommi-
ssarium pertinet, sed non sit ad praestandum pecuniam, si de suo damnum sentiat, id est,
ne ex suo bono capatur praestare pecuniam de proinde non tantum sit in pecunia, quam de-
minatam falsitatis incertitudine Marcii accipit, quantum sufficit ad inquam pecuni-
am praestandam, eam capere sepe residuum. Eodem modo capiendus ipse Riccius in l.
Plautium 43. S. Riccius fin. de Cond. et Dem. Verba enim illa: Quanto minus tibi praeste-
rit, tanto minus Tertio praestari: non ita accipi debent, ut si quassa ad pecuniam fideicommi-
ssio detracta sit, deduci debeat ex secundo, quamvis deducit sufficiat ad pecuniam integre praes-
tationem, ut in d. l. q. 32. S. h. r. d. sed ut ea illi potius intelligamus, si non sufficiat solvens
ad pecuniam praestacionem, minus pecunia fideicommissum oportere; ne de suo damnum
sentiat, ut idem Riccius in eodem casu aiebat in d. l. q. 32. S. 12. ad Trebelli. Nec obvia est
ratio. Non enim tri hereditatem, fideicommissum accipit pars; sed certa pecunia, et si nulla
ex fideicommissio ad legatum perveniat, obvia est fideicommissio. Et enim hoc onus
existimus, seu quod eodem modo, non praestatur fideicommissum certitudine rei
S. d. Sibi relicta parti, sed diversa. apud d. l. q. 32. Ver. Sed si de l. q. 2. d. d.
S. d. Nec locus est hic l. q. S. non servus 36. h. r. d. Titio: qua r. ius. S. d.
S. d. non pertinet ad rem alienam. d. l. q. 36. S. l. q. d. r. d.
S. d. ita nec ad pecuniam, cuius certa est. S. d.
S. d. estimatio, nec nisi a homi. d.
S. d. nisi vendit arbitrio, nec in. S. d.
S. d. cum illa casti officio. S. d.
S. d. arg. l. q. fundum 11. S. d.
S. d. d. r. d. S. d.

Caput tertium.
 In singulis hæredibus ponenda est ratio legis
 ≈ Falcidia. Et quid si eorum aliquis repu-
 ≈ daverit, juris sit, simulque de legatorum ≈
 ≈ disseveratæ repetitione ≈ ≈ ≈ ≈

Quæ generaliter, et simpliciter de hæredibus trium obtinente, quæ si legari coha-
 erent ut hæredibus, falcidiam deducit, superius capite dixerimus, successorem, et dicitur
 convenit hinc exarationem. Et quidem si unius duntaxat, a quo relicta legata coheruerint
 hæredibus, hæres institutus, eo legata minus necesse est quoad incipit hæredibus quædam
 hæredi reperit; Sin autem legata duntaxat non reperit, solida, et incipit eo solida capite
 legatarum. Nec interest simpliciter hæres institutus, an plures ex partibus ex unius parte,
 Et alia sub conditione. Cohærent una, illibata, seu incipit ab omni etiam unius, et
 commixta (quæ commixta, ceteris, et unius) communiq[ue] calculi subjecta, in eorum legata
 relicta incipit reperit quædam hæredi, falcidiam. Ex hinc in l. 1. §. 1. quod est solutio
 ne. §. 1. et §. 2. Si fundum §. 2. Si de ea parte §. 1. h. de. Vnus enim partem ad unum
 hæreditatem, quæ ei uni incipit delata est, quamvis repugnet dividere l. §. 1. et in l. §. 1. sed
 et si quid §. 2. Si solus §. 2. de arguere hæred. de que ad dicitur de unius coherere. cap. §. num. 2. sed
 abunde dixerimus, hæres contingit l. Max. §. 2. de. Hæres de. §. 1. hæred. d. l. §. 1. in p. et
 §. 1. eod. tit. ac proinde nihil differt hinc casu ab illo, quæ quæ simpliciter instituitur. An
 autem si plures residant hæredes, idem juris sit, non uno ratione incipit. Et quidem
 si omnes partes, quæ uniusque coheruerint portionem, legati sive simpliciter, sive nomina-
 tim relicta coheruerint, quin omnibus competat Falcidia beneficium neminem latere arbitra-
 rium. Nam vel nulli concedere debet quædam deducit, vel omnibus illud dicitur perquam
 ab eadem iudicio; metu enim legatorum adhibere nemo hæreditatem, æque ad incipit cau-
 sam devolvitur. Relinquitur ergo ut omnibus residant hæredibus. Si veri ab uno nomina-
 tim relicta sit. (non distinguitur in proprio, ut faciunt Bachovius ad Treut. les. §. 1. et
 §. 2. disput. h. et h. l. §. 1. et ex eadem Vinnius in §. 1. h. de. h. et in p. et simpliciter, et
 sine partibus; in ceteris ad incipit portionibus instituantur hæredes. Nam illud solum
 refert simpliciter ab omnibus, an nominatim ab uno legata, ut cuique rem concesserint
 liquidè apparebit. Sic enim in cavine testatorum Titius, et Sempronius hæredes sunt,
 à Titio lego ducenta. Ceteri hæres dicitur quid ab illa. Titius ex remissis, Sempronius ex al-
 tera remissis hæredes sunt; à Titio lego ducenta; in partem differt hæres Titius. Vtque
 enim casu Titij pars coheruit et; Sempronij res incipit, et illibata. Sic etiam L. Cornelia.
 §. 1. de Hæred. inst. l. §. 1. h. de. h. et §. 1. de leg. §. 1. quæ portionem, quam qui obtinet, ob incipit
 poterit, ceteris concurrentibus, onerant; ad alij nihil, deducit sua portioni quædam oner-
 tato; an incipit, et sine ulla diminutione partes legata, in quædam vocatur. Cujus rei
 dicitur ab ea pendet, an Titius portionem, sicut habet, an stipula potius portionem repa-
 ratum attendatur. Verum ab hære nec liberat incipit legat in l. §. 1. in singulis hæredibus.
 dum sit, in singulis hæredibus ponendam legi Falcidiam rationem; ac proinde singularium
 portionum habendam esse rationem. Si §. 1. Titius, et Syrus instituti hæredibus, Titij remissis
 Cohærent sit; Si autem incipit, competet Titio legi Falcidia beneficium. Nec incipit,
 Sed enim falcidia non de uno, aut altero; sed de omnibus, quoniam partes legati coheruit
 sunt, ceteris hæredibus legatum etenim apud Paulum in l. §. 1. h. de. h. et hæres Falcidij. Nam
 quam quædam partem hæredibus ex tota parte hæredes capiant. Sed incipit perfectio legem

legem conceptam ex de haereditibus **WANDVITXES** numero multitudine, verum non distingu-
 tur de omnibus hiis, qui ex aere inventi sunt, non de hiis, qui ex parte additi ceteris, et ut ita
 legi verba interpretamur, quae sunt, et supra apponit iudicant. Non enim hiis, et non omnibus
 concedamus legi beneficium, sed sicut, et supra apponit iudicant, cum ab eo, qui oneratus non est,
 adiri parte haereditum qua remal addita tota sit confirmata testamenti. Quae ratione divi-
 mus denegari quaedam deductionem fiduciariae in legi. Si patenti 55.6. Quis fiduciari-
 minam. 2. ad S.C. Trebell. Et eadem de causa cum verus ex se certus, altera simpliciter haereditas
 dicitur, quia ab hoc iudicari potest testamentum, legatarii locus alter habens. l. quaevis ce-
 13. C. de Hæred. instab. cum si ex se certus unus duntaxat scilicet sit haereditas, deturque tota men-
 tionem, uti procedenti capite dicitur, haereditatem consequatur. l. 6. §. 1. in fundo. l. de Hæred.
 instab. Quibus addit, in secundo capite legi Salvidi scriptum est: *Ita minus quam quædam*
partem haereditatis: non quantum partem portionis cuiusque relictae. Verum non multa negotii
 hæc existimamus. Sed enim casus de haereditate haereditas est, cuius portio exhausta est, cuiusque
 additione confirmata testamentum, inique longe dicitur si ab universali fiduciariae. Ita
 variis dicit, cum de omnibus, et singulis haereditibus, quorum portionis exhausta sunt legati, in
 sua rogatione Salvidiam servare arguimus. Etenim si in singulis haereditibus legi Salvidia
 variis partem non fuerit, facile eveniat, ut si, cum onerata fuerit portio, regularet haereditatem
 quo facta omnia ab eo relicta legata Salvidi tempore conveniant, atque existerent, nec coha-
 rer ea partem coheretibus argum. ut in l. Pater. item 23. §. 2. quod adijungit de leg. 2. cum ut legatari-
 nominatus ab uno ex haereditibus, vel institutus relicta, a substituto, cohaereditibus altero rogatus
 intelligantur conventiones Antonini, de qua paulo post, dominum officium de l. Licio Imperator.
 22. de leg. 2. l. Si Titus. §. In iudicium de leg. 2. l. Non iuram. 2. C. ad S.C. Trebell. Item nisi præci-
 pua successione testamentaria causa ex eo legata Salvidi tempore, nam tota eaque impedi-
 bantur, et impediantur per legatum haereditem, ut non ex alio iure, iureque omnia, quibus
 defunctus alii obtestabatur, vel alibi sibi donatus habebat. Ut ipse cum ea parte confirma-
 retur testamentum, seu ut pleni, et perfecti rata eret voluntati voluntas, oportet singulis con-
 cedi haereditibus quaedam deductionem. Constaten igitur, et portiones habeant quicunque haereditas
 legatosum nomine conveniunt, salvidiam deducere. Quae vero de universali fiduciariae, et
 haereditate ex se certa instituta dicebamus, non sunt paria. Sed casus de haereditate haereditas in d. l. 55.
 6. 2. ad S.C. Trebell. Nam, ut in eisdem dicitur conditione, non a fiduciariae pendet testa-
 menti confirmatio, nec compulsio, qua instituta fiduciariae. Ex se certa facta institutio non
 xit, et recte facta censetur: quae ex benignitate sola substituta, adquam non recessimus
 nisi sponte acquiescente, quae velin adit, cum à nullo alio extra se certa institutio substituta,
 seu confirmari valeat testamentum. In proposito vero non ex benignitate haereditas ex parte insti-
 tuto concedimus legi beneficium, cum ex haereditate sit, cuius portio exhausta est, et de haereditate
 veris Salvidiam. Ita denique negotium nobis facerent illa Salvidi verba secundo capite conve-
 nita apud Paulum in d. l. h. 2. Ceterum cum una omnibus, et singulis haereditibus Salvidiam, nunquam
 minus, quam totum haereditatis partem habebant, ut adhibet singulis casu servavit facile
 concessio.

Superiora dicunt, si omnes inventi haereditas adierint. Quis ergo si eorum alter
 ante additionem decederit, vel sibi dicitur repudiaverit haereditatem? Attendenda ne eorum
 singula portiones, ut procedenti casu. Placitum ne portio ea confundi? Intererit in, quae legi
 portio exhausta sit legatari, an integra, et illibata? Verum dum in hæc inquirimus, aliud non oportet
 praemittimus, atque examinamus: nimirum iam repudata, non aditavi portio accessit
 cum onere, an sine illo? Nam si aliquis onere dicitur accessit, rubata esse profecto portio

3.

controversia. Primi istiusmodi illud in opinionem adducimus. Naud me loco factum id jam esse à Val-
tentia, alijsque Interpositis. Venim nā tota opus immati, et superflua Vobiscum. a concussis,
et distinctis, quam illi facit, tradere id amittimus. Si placitum hereditis inchoatis legata
simpliciter relinquuntur: puta. Lego centum Veltra. Quisquis mihi heres erit, centum date. ali-
jque legatus fuerit dabitur non est, qui tunc dabitur, cui postea accuset. Oni quippi legato
in presentibus, et disponendi voluntate. Sed postmodum inchoat, tamque requirit, et committitur.
l. Si quis. 3. l. Quodam 14. §. de Intra. C. de ill. l. 5. Id quod ex substitutione 13. h. de Valentia
lib. 4. Illud. tract. 8. cap. 3. n. 2. Cujas lib. 23. obsecr. cap. 2. Vultus duntaxat concussus, cum ab
uno, cuius postea aliter accuset, nominatum legata relinquuntur. Nec enim aliter legum est,
ut postea, principaliter, quocumque, nominatum an ex aliorum persona, qui ex propria integram ha-
bit positionem, deducat falsitatem? Separandum est tempus, quod Antonini parricis consti-
tutionem, cuius memō habere in d. l. Licit. de leg. d. l. Si Titius 61. §. de leg. 2. d. l. C. de S. C.
Debet. ab eo, quod post secutum est. Si de jure, quod illo tempore viget, delinquimus: palam est,
quod nominatum ab herede relinquimus, non censet à retro, sed cohaerens repetita, et
ex ductus Celsus Barre, et filius, qui Trajani, et Adriani tempore flouere, sicut ex Iuliano,
qui eodem vigore sub Adriano, sacri, utraque conuat. ad l. Si pater. 22. §. de d. l. 6. §. 5.
Iulianus. de leg. 2. Et hinc Lavoleum in d. l. Cum in substitutione 12. de leg. 2. repetitioni meminit
legatorum in substitutione; aliter non deberent. Et ea adducimus ratione, quia quod ali-
cujus heredi fidei nominatum committitur, ea demum dant intelligitur, si ille heres conti-
nerit. d. l. 22. §. 4. et in eam causa; sicut d. l. 6. §. 5. de leg. 2. Sed ubi ipse contrarius Vultus Iu-
lianus in d. l. 6. §. 5. coheredi. h. l. qui fundum 82. §. qui filium 4. h. de Scitis Paulus in d. §. 19.
Si coheredi mei postea coheres sit, mea integra; et illam h. l. h. de Scitis, confundenda esse
parte Celsus existimatis; Paulus contra. In qua parte et Iulianus Paulus admonet.
quam sententiam ut probabilis sequitur Paulus. Quid enim intencum in proprio con-
fundendama positione, an iniqua quoque separatione a committente, ut iuxta Paulum, Res-
culum, et Iulianum postea cum onere accessisset? Agere idem Iulianus in d. l. 82.
§. 4. de pignora, dum ait: Titus, et impubem filio ex apud partibus inchoatis, et
cohaerens filii? semine; Titus, nisi pupillariter filio substituam, integra, sive parte fi-
lio decedente, solida, et integra legata partem capi Titium substitutionem: legata igitur
ab inchoato relicta à substituto repetita intelliguntur Iuliani tempore. Idem
colliquitur ex hoc in d. l. h. l. Si enim repetita non intelliguntur legata, nulla
erit illi querela. Et contra hujum (si eum audiretum Scavij) facimus cum Pompeio
in l. 2. §. 4. de origina lura) floruisse sub liberta Republica, Vel ut alij melius putant,
sub Antonino Pio. ad Cujas in d. l. 2. §. 4. Nec occurrat, si affuerit rem hanc fuisse
controversiam, quam sua constitutione sedavit, ut in alijs ceteris, Antoninus, et ita
senitatis vobiscum Ovinald lib. 8. Comment. Donell. cap. 23. h. l. D. Nam nec eorum scriptum
hujus controversia: nec si extant, cuius inter ipsum Iulianum Confro d. l. 61. §. 4. d. l. 4.
§. 4. h. l. cum d. l. 6. §. 5. de leg. 2. Donell. lib. 8. Comment. cap. 23. Vultus in §. 1. in d. h. l.
tacitū vobiscum, ut ego augur, inchoatis positionem, qua rivo deficiente testatore, rem-
pex cum onere accessisset, cum coheres, substituto, testatoris morte ex tota hereditate
tate primo, et principaliter inchoatis intelligatur in una parte fuisse, ex altera sub con-
ditione, qua jam cessat. Quibus Vehementer refutatur Celsus in d. l. 61. §. 4. de leg. 2.
Cuius rivo rivo, si id mortuo testatore hanc fuisse postea, nunquam mihi vultibus
legata relicta fuisse a cohaerens conuente, sed à deficiente; atque Iuliani vero ita demum
legata partabantur, si ille, a quo nominatum relinquuntur, heres extiterit. Et longe
diversa est causa ipsi, qui ex pluribus partibus inchoatis, ex una parte, ex alio, qua onere

Rata est legandi; sub conditione: cum hac legam velita sint ab hered, qui adit sed hac
 super se alio loco dicitur dicitur = Cujas quantum attinet ad d. l. 15 h. h. tit.
 idem dicitur lib. 23 qua Papia in l. 1. In variis 115 h. h. tit. infra positionem, que dicitur,
 mortui ante apertam tabularum desinit testator, et que pueria. Ante apertam tabu-
 laram postea deficiat Legatus autem, hinc hinc legibus caducariis, coheres caducum hinc hinc
 bat: puta si testator suscipere, conjungatur eius non quilibet nemo, ad reati. argum. l. 1. Ma-
 rio 31 de leg. 2 Cujas in d. l. 15 h. h. tit. et d. l. 18. Obsecro cap. 38 et eo eo nos tenet ad tit. de Vngl.
 accus. cap. 1 num. 1 et 2. et ita capienda est conjunctio, de qua loquitur Cujas in d. l. 15 h. h.
 h. tit. quem male capio Cherus lib. 2. in resequit. cap. 12) omni duo accuulata cum onse: et ita
 deficiat positionem in d. l. 18. argum. verbum Vindicaverit, id est, ex tua Papia vindicaverit. Quo
 verbo etiam dicitur hinc hinc in l. 1. In testamento 5 de Vngl. et Papill. subdit. Per legem alteram pro-
 tem aliquid vindicaverit: id est ea lege altera Papia Poppea aliquid potest propter sui testato-
 rum vindicaverit: et tradiderit omni agnoscent. Sed etiam Papia Poppea ad suscipientes
 positionem liberos: sicut Julia, que est de manumandi ordinibus, ad manumonia contrahenda.
 Notat in Testamento in apologetis Cujas ad Vlpianum de alibi capitote tit. 165 qui
 infra. 2. Nam. Hinc. Parit. Et hinc dicitur etiam potest eadem Julia in d. l. 18. h. h. tit.
 Nam iunctio dicitur testatoris hinc hinc decedens: Et si substitutus factus est (ut fecit commu-
 ni opinio) ad deficiendum positionem sicut invariata. Ceterum Cujas ipse distinctionem
 ad eo tradit in d. l. 18. h. h. tit. foras obitum, capio Iulianum in d. l. 18. h. h. tit. que caru lega-
 ta capere repetita sunt a substituto. Aut eundem lib. 2. Obsecro cap. 38 quam d. 5. traditio-
 nem propter ea que substitutus potest, retinemus. Sin autem per apertam tabularum
 vel onerat coheres non adita decedens hereditatem positionem, vel eam repulsi: sine
 onse hinc accuebat ante Antonini conversionem. ita capio d. l. 23 et d. l. 18. h. h. tit. que
 Capere loquitur de regulatiore, et in qua nos adit testamentum, ne tabularum apertam:
 ac prout de hoc loco superat caduci. Ampleximus Cujas distinctionem, et qua etiam
 Capio hinc hinc in l. 1. h. h. tit. qui flexit ante Antoninum; eorum vero, conjunctio
 tempore, quod ad hanc non videtur illudendum, impertimus. Etiam ea ratione in d. l. 23
 h. h. tit. ad coheredi positionem, qua ante apertam desinit tabularum, sine onse filium
 admitti Ceteri contendit, quia eam iure capio antiquo, cum palam sit, caducari leges
 infra testum gradum testatoris libere superum suum imponere tribuere, ut loquitur Iul-
 nianus in l. 1. h. h. tit. in princip. C. de Caduc. toll. Argui se conjunctio ante apertam tabu-
 lam vacantem positionem iure capio antiquo, cum nunquam de eo, nisi nec de substituto, in quo
 eadem hinc hinc Titio, uti capio dicitur ad tit. de Vngl. accus. dicto loco, locuta fuerit Julia,
 et Papia caducari leges. Non dicamus plus hac lege filio factis, quam coheres cuiuslibet:
 quod in materia positum est divinatione; loquitur obitum videtur, quod tradit in d. l. 23
 in princip. si eam confusa cum l. 1. Si ad co. 2 de Vngl. leg. Verum, ut ingenio proficimus, non
 multum juvamus dictis legibus, ut sciam hinc hinc: ac prout a conjuncta eadem deducta
 superaverimus. Eorum enim Titio, et decedens et alio, quod potest suscipiam, profuit capio.
 Ceterum illo, quo d. validissimum putamus, retinetur argumeto, tempore tam se conjunctum,
 quam filium iure antiquo vacantem capere coheredi positionem. Et, si factus est dicitur, plus
 nitentur conjunctus, et substitutus iure positum, quam filius in positione deficiens coheredi:
 de hoc enim reverentia, et honeste exo illud loci Papia; de illis vero cum impensa, et apertam,
 minimique dubia nitentur defuncti voluerit (cui quia nos ad tit. de Vngl. accus. dicto
 loco) nec potest loqui. Illud alio exemplo, que lege Papia hinc hinc caducum liberos ha-
 bere coheres, de quo notum est illud Iulianus l. 2. h. h. tit. Cujas admittimus distinctionem =

Hinc videtur, quid intendant, qua ante tabularum aperturam
 defuncti potius, jure antiquo capere, an lege Papia vindicta coherere. Et quid denique referat,
 Populionis, defuncti potius, postquam aperta sunt tabulae. Cum jure priore capere potius, quod
 eventus dicitur, cum filius, substitutus, vel conjunctus, aut denique quilibet alius, certis juris-
 tibus, dumtaxat hoc casu per aperturam potius deficiat, ad manum coheredis potestatem adven-
 tantes, onus et infirmitatem ante constitutionem Antonini et variationem d. l. 29. §. 1. minime agno-
 scant; An Papia veli calpurnia lege ob jus liberorum coheredis vindictam potestatem, qua factura
 erat apud finem, cum hujus substituta, qui, si ei defuisset, eam cum onere eam habere
 l. 1. Quendam §. 6. Quoniam de leg. 1. l. In facta §. 6. §. 1. de Condit. et Dem. l. 1. Dicitur §. 1. de Insti-
 tutis, quod in eadem fidei commissum inducitur et, de quo potius, onus et infirmitatem sustine-
 at necesse est. l. 1. Qui in jure §. 1. de Rep. Inst. Quod sane non praestat eo iudicio defuncti, ut
 constat ex d. l. 29. §. 1. Sed quia vindicta potestatem ob jus liberorum ex lege Papia et delatum;
 qua, si liberis ille careret, futura erat apud finem cum onere. Ceterum, ut ad primum
 distributionis redam mantum, cum jure antiquo filius, conjunctus, substitutusque defunctum
 capere potestatem, vel denique quilibet alius per aperturam tabularum non agnoscant, ni-
 hil habent ex lege nova, sed antiquiori jure, quod hanc praestat. Quo casu solum inopi-
 cabatur, an de his tenentur testare, de quibus non agnoscant veteri affirmatorem d. l. 29. §. 1.
 de leg. 1. Sed quid illud est, quod in d. l. 29. in principio Praesens Calpurnia, et filius debe-
 ant: apud filium ex ante heredem institutum, à qua defuncta legata sunt liberis, fidei-
 cuius commissum fuit, ut ea testatoris substitueret comitina. Si ex his decedisset liberis,
 apud eam manere relicta liberis legatum cum onere fidei commissi? Arguit filius jure an-
 tiquo id capite. Putant eo Primario iure Pezala, primarij iudon Valentia lib. 1. Illud
 tract. cap. 1. n. 2. et D. Ramo ad leg. Jul. et Pap. lib. 1. Reliq. 36. n. 4. e lectum ibi fuisse modum
 liberis invidiosum, quo non videtur testare, ut filia pudori pararet, ac vestrum dicit,
 non in honore legare eam oneraret. Quamobrem omnia liberis interponenti potestatem, ut
 in alijs eventis, recta via videtur à filia relicta fidei commissum. Atque l. 1. Cum dote.
 §. 1. huc §. 1. Sed con. §. 1. Item n. 4. cum duob. reg. de Sup. praes. Non caret acquirere
 huc enclausis. Verum non, qui non speciosa, sed solida, et vera delictorum ratio, quare
 non liceat legare, qua deficiente, quare remanet apud heredem, oneri esse obnoxia, si
 multum illa acquirat. Inquit enim id eo Vlpiano in l. Si ab eo §. 2. de Vng. legat. si quis
 generaliter tradiderit: Si ab eo, cui legatum est, defuisset, fidei commissum fuerit relicta,
 illaque vivo testatore deficiente, heredem, per quem remanet usufructus, praeter cap-
 titum commissum. Rursum si casu in usufructu conceptus, quem non alioquin in re foret
 proprietas adiacente remper usufructus, ut caducum finem non per vindictam constat ad
 omnia. Ad. Cusacium in d. l. 2. et lib. 12. quare Papia in l. Si Titio §. 3. de Vng. §. 1. D. huius
 mei ad leg. Jul. et Pap. lib. 1. Reliq. 36. num. 12. et qua non scripsimus ad tit. de Vng. §. 1.
 accere. cap. 1. n. 2. Tota enim, ut ad superiorem redam, dicitur legum decem, ut
 Charies Covindat, et morio lib. 2. Incepraat cap. 12. n. 15. in testatoris videtur volun-
 tate. Tertius etiam, qui legatum cum onere fidei commissi Titio relinquit, onerant
 heredem, ut rem Titio pareret, qui videtur hujus rei contemplatione parantur fidei-
 commissi. Cum igitur Titius legatarius, quem in re legata per heredem certis d. l. §. 1.
 testator, cum qua huius obnoxia et hanc, dum quia deficiente fidei commissi ante-
 quam dicit relicta careret fidei commissi, apud legatarium, cuius fidei electa est, remanet
 vel subiecta fidei commissi, agnoscant legatum fidei commissi obnoxia parantur

consequens erit maritus ante tabulationem agere, ut legatus, et apud haecdem manere
 fideli committitur, ut si subest necesse est. Adde veritatem primam, et primam, quibus con-
 tulerit solvere fideli committitur. Et duntaxat fidem legatarum potius, quam haerediti eo
 sine elegerit, ut si fideli committitur, antequam dies certus fideli committitur, diem numerum
 obire contingit, non apud haereditem, sed legatarum, et relicta manere, quibus diem super-
 est fideli committitur, fideli committitur per rationem oportet. Et totum hoc definitur iudicium ac-
 ceptum repositi argumenti esse potest idem deservi in illud testamentum. d. l. 3 de Vir-
 fructu leg. et Ulpianus iuxta se ante Antonini receptum constitutionem respondit mihi
 facile persuasum. Dum quia constituitur, ut videlicet, per rationem ad substituere, et
 haereditatem, non ad legatum, ut postea substituiam. Maudignus prudentem in respectu
 ne protractam fuisse constitutionem ad celebrandum tam legitimam, quam testamentariam,
 auctore Ulpiano, ut mihi videtur eo d. l. 6151 de leg. 2. ea ratione, eodem usque, quia
 legata praerant tanquam substituta. Ceterum in constitutione dicitur haereditatem in presenti
 legatarum substituere. Ne denique cum ageretur de producenda Antonini constitutio-
 ne, si ab ea pendentes deservit d. l. 2 silentio tam per excessum Ulpianus, argum. d. l. 6151
 de leg. 2 d. l. 4. Cad. S. C. Tebelli. nec alioque haereditatem, et constitutionem respondit.
 Non idem (ut est diversitate in viam redeamus) est voluntas testatoris licet expressa in
 portione deficienti coheredi, quam filii, quilibetque alius legitime legibus cadentibus
 iura cogebant antiquis. d. l. 295 fin. de leg. 2. Nam nec coheredi, si filius, a filio co-
 pexerit portionem; sed tota via a testatore, nec tunc fide potius, quam aliter, coheredi
 electa dicitur potest. Cum tunc legata a coherede relicta nominatim, ita data intelligi-
 guntur, si ille haereditatem d. l. 295. Ne ea deficientes ad alterum sine onere portio-
 nem devolvi necesse est. Verum ita demum (qua est exceptio d. l. 22 in part. et d. l. 2) le-
 gata remanent apud haereditem cum onere, si ante apertam tabulationem deficiat lega-
 tarius, non si ita repudaverit; quo casu alia via successione fideli committitur, ac-
 tionem nimirum censens, vel hoc non tunc utili actione. l. Imperator. de de leg. 2. l. 6. Et
 legata. ff. C. de Legat. l. Postquam. C. de Haereditate. Vel accipitur et ita capionem d. l. 3
 de Virfructu leg. ceteri Casus in d. l. 22 de leg. 2. legata, quae repudiantur, si ante inter-
 cedat, vel utili non concernit actionem, sine onere apud haereditem manere ea ratione fer-
 ri contendit, quia per legatarum repudiationem, cuius fide electa est, in cuiusque manu
 et potestate positum est agnoscere, et regulare legatum, cohereditem fideli committitur. Quod
 verum attingit ad d. l. 8251 h. h. secuti Caspium jam affirmavimus, expressam repetitio-
 a substituto ubi fuisse legata. quod nos hoc fuisse cognovimus.

Haec enim de his, quae Servo,
 et Antonini tempore praerant. Por legatum ab hi constitutionem de substituere coniam,
 cuius fit mentio in d. l. Licet Imperator. de de leg. 2. d. l. 6151 de leg. 2. d. l. 4. Cad. S. C. Te-
 bell. qua cautum invenimus legata ab interitu relicta, nominatim, a substituere intelli-
 gi reposita. Non dubitavere Veteres Iuris consulti cum provocatione ad coheredes
 quod legitimum, quia testamentaria, quam tunc substituere. d. l. 6151 de leg. 2. d. l. 4. C.
 ad S. C. Tebelli. Si tunc duobus, per luxuriam interitu haereditum, aut ab interitu man-
 ti, alterum, quae deficiat portio, cohereditis sibi legatum, aut fideli committitur, accessit cum
 onere cohereditum, quam tunc substituere. d. l. 6151 de leg. 2. Non diversum tunc co-
 hereditum conjunctis, et, et distinctis, idem, et tantum conjunctis, quae distinctio
 solum servanda est in legatis, auctore Justiniano in l. Non. S. Vbi autem ff. Cod. de

6.

Caduc. tollent. Cusac in d. 5. de Virg. in d. Eadem te. & I. nec. de leg. et que nos ad huc
de Virg. cum. cap. 22. non vero in hæreditate, quæ omni casu (excepti duntaxat hi, qui
pariti subtrahunt) cum omni auctoritate hæreditati d. l. 5. 5. §. 1. omni s. ratione. Item omni Ant-
onini constitutio in præsumpta, et verisimili ratione voluntatis conjectura: quæ cessat eadem
adest in hæreditate in subtrahendo. Etenim ea ratio adducta fuit Antonini, ut in iuratum
instituto omni subtraheret hæredem, quia si ab instituto, qui subtrahendo præfatus, cum primo
loca daretur; subtraheret vero in illius defectum, hæredem ratione præsumpta præterea hæreditati
matris excludendum esse velle testatorum eadem præsumpta, si perveniret hæredibus ad subtrahen-
dum; atque idem conjecturæ licet in hæreditate, cum in ea, quæ defuit, præsumpta, plus debeat præ-
sumtum testator, quam in hæreditate, cui accessit, ut patet: merito igitur, quod de subtrahendo
cautum est ab Antonino præsumtum est a prudentibus ad hæredem. d. l. 5. 5. Non obest
hic quædã traditio in l. Quod sub condicione. 33. de Hæred. inst. Nam alia est ratio condi-
tionis adscriptæ institutioni; alia legatorum: hæc, ut dicitur, ratio repetita intelligitur;
Contra vero conditio. Qui enim subtrahendum alius dat, eo animo esse intelligitur, ut
quo casu, nisi impotentia, nisi voluntate sit illi, hæc non cessaret institutum, admitta-
tes subtrahendo. Imò cum hæc, cui datur subtrahendo, sub condicione instituitur, cum
Eventus facile ponit, ut si potest nolit condicione, si arbitrarè sit, aut si à casu pendat,
et Eventus, ea non dum existente decedat, vel ipsa denique deficiat conditio: in hunc po-
tissimum casum datur hæreditas subtrahendo: ne aliquis contumaciter testamentum. Item longi
igitur abest, ut in subtrahendo repetita conditio intelligatur, ut in ejs. potius defectum
subtrahendo datur hæredem. Pauli aliter Donell. lib. 1. Commenc. cap. 23. omnia §. si fundus in
d. l. 4. C. ad S. Trebell. Exipe tamen si eadem conditio ratio, quæ adest in institutio-
ne, repetitur in subtrahendo: quæ de se non est in l. Quæ conditio. 29. l. Præ. 22. l. Legatum.
295 l. Liberi. 2. de Cond. et Dem. l. Legatum. 24. de Adm. l. si fidei. Cum patet 22. 5.
Ad institutio. 18. de leg. 2. Roman. ad l. Iul. et Pap. Felig. 32. n. 12. Cheri. l. Introsp. cap. 2. Plus
Negoti. faciente videri Vipianum in l. Quæstibus. 19. 5. No. de Testam. milit. apud quem
Scæpiam legimus: Siquis à militi ad tempus, potest et licet eo militis præsumpta l. Mi-
lit. in. 1. de Milit. item instituitur, et post id tempus alius: hunc possessionem hæredem
à patris nominatione relicta legata non debent, nisi alia fuisse militis voluntas præbetur.
Respondet Cheri. lib. 1. Introsp. cap. 13. militem legibus solum esse, legatorum expectationem
eo Antonini constitutione, cui miles obnoxius non est, dimittitur: Et hinc legata à milite
in institutione data, nisi alia ejs. fuisse voluntas appareat, non cessat repetita in sub-
trahendo: ne aliquis casus fiat contra militis voluntatem. Verum, ut cum Honorat. loquitur,
dum videri Cheri. Nolum, in contestat cunctis Nam in uno, altero casus fiat contra
militis voluntatem, non videri admittit hæc opinione fieri repetitum. Etenim Antonini
constitutio in præsumpta, et tracta, ut videmus, defuncti verisimile voluntate; Jam vero
lego, et constitutione, quæ ad observandum, non ad evadendum, imò ad dirigendum
testatorum iudicium. argum. 5. Introsp. 25. Introsp. de Leg. Si confess. Verisimile: Nam
Nec miles cum alio. Per exactionem soluta: non minus ad militiam pertinent testamen-
ta, quam ad paganica. Quod veri dicitur, militem legibus solum esse, Respondendum ad falsi-
diam, et S. C. Papianum. l. 5. Denique. ad S. C. Trebell. ad l. Iul. et Pap. Felig. 32
quæ voluntatem oppugnant testatorum. Ego sane in constituto Severi, et Antonini institutionem
ad subtrahendo, et hæredem, in quibus eadem est profecti ratio, eademp. testatorum, quæ videtur prin-
cipali constitutio præsumpta voluntate, præterece. Secundum, seu potius hæc apud Vipianum
Nec hæredem, ut patet, nec subtrahendo, et in quæ defuit ratio, seu voluntati conjectura, quæ

adductus Antonius. Nec enim dici potest in pignore plus debiti à mille tertiose partem, quam portorem heredem, cum plus id obstruat, quam pars, hic enim pignus est haec, ille rem-
 posali: nec in dubio hie remus, an ad secundum, ut accidit in coherede, et rubricato, haeredibus sic
 possessione. Adha enim ab inveniunt haereditate pignus rubricatoe eius et tam agnoscere cohe-
 re de sui accensio; non ten in pignori quibus rubricatoe certissime licet adductum fuisse Vlpia-
 num in d. l. 12 §. 1. de Tertum milite ad denegandum in secunda herede repetitionem legatum:

Illud non dicitur pignus secundum quo An-
 toni contritum, cum pignus non scripta habetur postea (habetur res, si ei daret, qui in homi-
 num, Civium natura non est, mortuus pignus, pignus, civis, qui agat hunc decedit l. Quisdam
 Referunt ff. de Iure Codicillis. l. penult. de Huius qua pignus non scripta habet l. Pen. §. Cum et expl. l. 2.
 C. de Cadue toll. Cujas in ea) duobus casibus contingit, qui videntur in l. Quod quis ff. de Huius, quia
 pignus non scripta habet l. Cum Ter. 26 §. Si pignus non scripta §. de fideicommissis libere quaque inveniunt
 Iustinianus in d. l. Pen. §. In pignori §. C. de Cadue toll. Cujas in d. l. Pen. §. In primo §. et in l. Si
 duobus. ff. de leg. 1. et tract. 2. ad Africanum in l. Si qui legatum §. ad leg. Consul de fidei Valentia
 lib. 1. Illius tract. cap. 8. et num. 2. ad coheredem. Vel rubricatum. Haereditatem, pignus postea
 sine onere possessione. Nec mirum cum tam onus, quam postea pignus non scripta habetur. Pignus
 enim et quid daret, quam id repetitum intelligi d. l. ff. de Iure Codicillis. Et iure quidem anti-
 quo, quod leges pignus caducitatis, sive rei data rei ei, qui in rem natura non est, quod
 vivo decedente tertiose pignus non scripta habetur. illo casu Capodina rei casu, in hoc ea ratione
 adductio necesse. Interpares, quia oneratum tertios morte confirmatus dispositio, ad
 cum, a quo incipere non potest, casum pignus non scripta habet l. Si in metallum §. ff. de Huius qua
 pignus non scripta habet Cujas et Valentia dicit loci. Post legem vero Popianam, quantum attinet ad ea, quae
 data sunt ei, qui vel in rem natura non est, vel ad pignus non scripta est, nihil im-
 mutatum invenimus. d. l. §. de Huius qua pignus non scripta habet. Si in autem ei, cui quid solutum est,
 vivo, mortuam tertios, ante tabularum aperturam deinde contingit in casu causa, vel cadu-
 cam habitam postea, sicut, vel anatum iuxta tempus determinationem cum onere vindicatum
 l. §. quidam §. ff. de leg. 1. In facta l. §. ff. de Cadue et Dem l. Divina. Pignus Iure fuit. Cri-
 stianus in l. Cum postea §. 29 de leg. 2. et in d. l. Pen. C. de Cadue. de quo plenus ratio. Non idem ju-
 ris est, ut facta certissima videntur in §. Si eadem Ter. l. In re de leg. 1. ff. de Huius qua pignus non scripta
 si vivo tertiose mori duntaxat civili interesset. de pignus non scripta, aut in metallum damna-
 tio d. l. §. 35 penult. et ff. de Huius qua pignus non scripta habet l. In metallum §. de Iure fidei Cadue
 nem plena sunt odia, et invidiam, quae reitio convenit in pignus non scripta. Obstruat Cujasius dicit
 loci. et lib. 18 Obstra cap. 13. Valentia lib. 1. tract. cap. 3. n. 6. Quia distinctio inter mortuam naturalem,
 et civilem, vivo tertiose contingentem, solum servanda est circa legatum, non circa haereditatem
 qui vel vivo tempore decedente, vel capiti diminutionem pari fuerint, nunquam potest caduca,
 vel quasi fidei, ut eo l. quidam §. ff. Cum ex filio §. ff. de Vulpes et pupilli rubricato obstruat
 D. Ramo ad leg. Inst. et Pop. lib. 2. Felix §. 35. n. 22. Ad qua tradidimus ad titulum de Vulpes accedend
 cap. 1. n. 19. Recte ad pignus. Cum postea pignus non scripta habetur, illi duobus casibus excep-
 ti, de quibus supra, cum et onus et pignus non scripta habetur d. l. ff. de Iure Co-
 dicill. etiam pars latam ab Antonino contritum sine legatum, et fideicommissum onere
 cum capitis coherede, et rubricato d. l. Pen. §. Cum et expl. et §. ff. de Huius qua pignus non scripta. C. de Cadue
 toll. Quis Referentur §. Si duobus ff. Pen. ff. de Huius qua pignus non scripta §. 122 §. In re de leg. 1. in quibus
 pignus non scripta habita postea accensio cum onere. Nam non pignus onus haereditas ex deficien-
 ti persona: in qua ne momento quidem certior; sed ex pupilla: sive quia in onere conjugatus;
 sive quia simpliciter solutum, et impotum in fidei onus, qui haec certior. Cujasius in d.
 l. ff. de Valentia dicit loci num. 9.

Mirabile videtur illud videri potest alicui, cum legum nomi-
 natim ab iuristis, coherede relicta tacite, et ea praeiumpso defuncti iudicio, a subintento, vel
 coherede repetita intelligantur. Et hinc auctor est Vlpianus in l. 6 §. Illud generale de leg. 2. Impe-
 ratorem Antoninum, aut Antoninum, sine quo quis ille fuerit, testis non habuit, non capi illud
 praeiumpso: cum nec de eo capere potestfamil. nequid et reliquit. Et non iudicio defuncti, sed ex
 lege, proprieque iure adipsam h. hereditatem, ut recte constituitur Cuius in d. l. 6 §. generale de
 leg. 2. Orual. a. l. Demit lib. cap. l. h. B. Bachorini ad Trontlea. volum. 2. digna. 4. the. l. 6. Vin-
 tilius in §. Passera. In Iuris de fideicommissis. heredit. num. 2. Valerius lib. 1. Illud tract. cap. 9.
 in fine, et commentos Interpeter. Caduam filium Nindiacentem legatum onera relicta d. l. l. In
 facta. 6. §. 1. de Cond. et Dem. d. l. Quidam 36. §. Quoniam. t. de leg. 1. Vlpianus in fragment. tit. 28.
 Cuius causam nec potestfamil. fecerat, nec in praesentibus, velles in eum non dabit. Puteus Cuius
 ad Vlpianum d. tit. 2. de Caduam §. Hodi. 2. specialiter id causam ex Antonini constitutione. Vnde
 non ex exarperata ex apud Vlpianum illa verba. Hodi. ex constitutione Antonini, et suo loco re-
 ponenda, nimirum in negotio §. qui incipit. Caduam: Nam caduam, uti constituit, ex lege Papia
 ante latam ab Antonino constitutionem iam antea filius Nindiacentis. et eum d. l. 96 §. 1. de leg. 1.
 Vespum cum Iuliano dno, quem diximus sub Adriano floruisse, ante ea ex illa constitutione
 caduam cum onera filio Nindiacentem. ferenda non est Cuiusij. confidendum. Adde constitutionem
 Antonini Casacalla, uti diximus in tractatu. tit. de testator. a quo non excluditur filius.
 Alio loco idem Cuiusij. ad Paul. nemp. in d. l. Cum patre 23. de leg. 2. autumat et quidem
 verè in caduam adium, que tractus interpretanda est non moment. et Conuicti et Impra-
 toris argum. d. l. 3 §. generale et 1. de H. i. qua. per n. scripsit hab. l. §. f. in d. l. In mortuam 2.
 de Iure filii, inductum id est. Equum enim est, ut filius, qui caduam, vel creptum, quid
 Nindiacentem, legatum, vel fideicommissum subtra. dno. Quod non ex Antonini constitutione, ne-
 que ex eji. sententia, ut potest tota in testatoris nitente voluntate, profuerit, sed caduam
 adie. sua efficit, ut tempore apud filium rei sit cum ea causa, et conditione, qua futura erat
 apud eum, a quo Nindiacentem argum. d. l. In facta. 6. §. 1. de Cond. et Dem. l. §. Illud quod mihi. d.
 §. 1. de Libera leg. Conuicti. D. Papiam ad vinal. Quando dicit leg. ced. cap. 3. n. 16 et 17.

9

An autem vacantia bona, id est ea, quae ex legibus
 et testamentariis casibus herede Vlpianus in fragment. tit. 28. de Legum. haeredit. §. Invenit. 2.
 que Scaboni dicuntur ad iocora. sine domina, Masonegola in §. 1. et 2. sine herede
 (qui obierit rei. in l. Si hereditas. C. de Inoffic. testam. cui successit Valerius lib. 3. Illud
 tract. cap. 3. n. 18. Araya in l. C. de Boni. Vacanti. Santolaria in §. 1. de leg. 1. qua. ex Iulio, et
 Papia legitur populo defunctianus, autem Lucio lib. 3. annal. cap. 25. Vlpianus in fragm. d. tit. 28.
 §. 2. fidei. gencia. ex Antonini constitutione Vlpianus in fragm. tit. 28. de Caduam §. Hodi. 2. Vel po-
 tui. Heneij. et Theodori. l. Vacantia. C. de Boni. Vacanti. lib. 1. Nam Vlpianus dicit leges legu-
 tur de Caduam, qui dicit tit. 28. §. Invenit. 2. bona in specie vacantia populo defici. cum lega-
 torum onera oneris filius. Conuicti. non est Interpretum iudicium, et Lexi. consultorum huius de
 re tam dubitantes sententia videtur, ut, nisi in dictionem, nisi in negotium partes concedes,
 non facile ab argumentis, qua pro illis, a quibus dicitur, adducuntur, et capidi. Vespum
 hac ripes se haud semel cogitavit, animoque voluit, veritas mihi vix fuit negantium opi-
 nis. Et ut huius amentias, non tam legum maiora auctoritate, quam rationum pondere. Paul.
 vel filium, cum bona onerata vacantia, ad praesentem capimus legatorum, iuri. stantia. xati-
 one impeta, aut agitate. rei quod exordium eodem, inimpetabile iure. extimo. fuit adie.
 cum haec, quam illa amentis immunitas ex filio ab onera legatorum nullo ipse iure obtinuit
 est eorum praesentium. Et, ut ab illo insipiam, conuicti. dicitur vacantia, ut in praesentibus

faciunt lib. 19. Respons. Papia in d. l. 5. de Marum. totam. in bona vacante, cum
creditoribus ea pendens, et dicitur hanc cupimus, fieri agnoscit; an non in tantibus, responditur quod hi
illo casu, de quo concepta est constitutio, si fuerit, qui creditoribus satisfecit, hinc bona, compen-
ditur libertatis: quod summa consideratione et ratione. Etiam si non hinc bona, vel reus, cui
liberatus datus est, aut carum custodit, ut conuentione, bona addiderunt, et libe-
retur competent; Quam enim et, si eo casu bona apparet aliena fieri, subit omni: quo de cau-
tem et Divi Marci constitutione, ita cap. Vigianum in d. l. 4. §. Eadem. Id de fideicommissum libentibus
et Iustinianum in d. l. Et ita. In not. de Et cui liberat casu. bon. addit. Aitene reus casu, non nubi-
tur reus creditor, bonaque reus vacante, tenet constitutio d. l. 5. de Marum. totam. sua non
solum libertati, sed et famae, et quidem praecipue consilio dignitati. Et hinc Vigianum in d. l. 5. §. 1. ubi
Expone. Si alia vacante agnoscit, id est, non responditur creditoribus, nec bona reus bona reus
apparet casu constitutionem. Colligit inde, Et cadunt legiones, id est, caluarias legibus, in excep-
ta. Caluariae dicitur bona, bona delata reus fuit, vacante iure, id est, dicitur ore. Circa illa res-
ta. Cadunt legiones: quae casu constitutionis reus, multa committuntur. In respons. ad Dyoni-
sium Gothofredum in d. l. 4. §. 1. ubi Exp. M. C. Valentium dicitur bona Roma ad l. Jul. et Pap. re-
lib. 36. num. 2.

10.

Voxum dicitur responderibus, et quidem vehementer Iulianum in l. Quendam. 96. §.
Quere. de l. 4. et Vigianum in l. Reuerent. 66. §. 1. ubi dicitur a quibus constituitur con-
ditus vacante bona finem occupantem legatum et fideicommissum omni subit: quod ad
primum autem convenit inter Introspectus vacante bona apud Iulianum cap. pro cadunt,
et exceptio: quae dicitur fieri deficiat cum legatum onere. Nec mirum cum et sententia ca-
dunt occupantem pro vacante in specie dicitur, ut conuentione ex l. Caduca. de Cod. Theod. de Reu-
ere, et ultra dicit. Unde descriptio Iulianum l. Vacante. §. C. de Bon. Vacant. lib. 1. qui l. reus
Caduca, respondit Vacante: dicitur Gothofredus Junius ad Cod. Theod. in d. l. 5. de Roma ad
l. Jul. et Pap. re. lib. 36. §. 1. ubi dicitur legibus Augustani hinc nominibus, praecipue hinc finem Conu-
entibus ad devotanda caduca, exceptio, vacanteque bona. Verum non omnes eadem vacante con-
futura. Antonius Richard ad titulum de Aequis. tractat. cap. 5. et D. Amaya ad d. l. 4. de Bon. Va-
cantibus. ubi eam depromunt ex illis Iulianus verbis. L. 1. de Iul. Vacante bona: quam vacante ca-
duca ex illa lege fieri, vacante deficiente, antea in, quod reus pro reliquis Vigianum in frag-
mentis. tit. 26. de Legibus. tractat. §. Invenit. 2. Accidit alii, ut in reus finem omni ille adducit
tunc. Taciti de Romanis lib. 2. annal. cap. 28. Et l. 1. de Papia praemio inducit, ut si a parentibus
evacuata (id est, nisi intra certam diem legibus Caluariae parantur, ut legibus Vigianum in
fragmento. tit. 1. de Caduca) reus parantur omnium populi vacante bona veniet. qui l. reus le-
culentibus ostendit caduca, et exceptio vacante appellat. Item etiam pro reus reus ven-
tentia ex Fabiano Plenario acutissimi ingenii, et venientia memoria reus, in hoc schola
fuerit Civili Praefatus praemio, praefatus D. Amaya in d. l. 4. de Bon. Vacantibus. num. 12. Va-
cantibus tempore bona cum legatum onere finem occupantem, tenet hinc libit, quajam de boni
occupantem a defuncto, cuius testamentum devotum, cuiusque bona vacante sunt: quae ten-
quam et alitum a fide, quilibet obit, qui ea occupat, praestantur: quam conjectionem
adjuvat aut illa res a d. 96. §. 1. ubi praestantur hanc reus, a que reus sunt,
cum hanc praestant ea occupantem, quae confirmata eam cadunt, non quae reus sub-
quis testamentum parant devotum, et cuius bona, ut pro vacante finem occupantem. Verum
si reus sumus amantem, l. 1. in: ubi nulla ex illis verbis de praemio conjectionem; cum
illa parant devotum: quae praestant reus hanc legem, n. et id ad hanc finem hanc reus
argum. l. 1. Quod si alitum. §. 1. in fine. h. tit. Et quoniam, quare, hinc dubitandi ra-
tio, cum certum sit reus a defuncto testamentum in finem vacante. l. 1. de Bon. §. 1. de
Janio.

partem. It de Iure fini. Et quid denique opus erit nominatim cavere de legatis, et fidei-
 committi, et de ree alieno tam a teo silere? maneat expi suprad. Credatari. Quod sub
 tradit Vlpianum in d. l. p. Reuocare. §. S. si. fine. 3. ad S. C. Trebell. si fidei bona vacantia defran-
 tua, nec ea velit agnoscere, et fideicommissum seruire. Arguimus eum, quod si dicitur
 venit, fideum seruire non fuisse; tamen quominus vacantia bona pro caduca et ex-
 ceptioi apud Vlpianum capientes nihil nocet. In res extantibus rectis cum conno et Al-
 ciano in l. si filiusfamil. §. 2. Qui inverte. 2. de leg. 1. nisi in iudicium cum fidei committitur.
 Fidei, ut bona seruiret. Non enim ibi dicitur, vacantia bona fideum occupare cum onere
 fideicommissi. nec de eo et quantis; sed quomodo seruirei debeat fideicommissum. Multa
 enim suggerit Vlpianum. imo et ipsum fideicommissum fuisse relictum. Dumtaxat enon
 ait: nec velit bona agnoscere, et fideicommissum seruire. Alienum igitur non est
 eorum apud Vlpianum quærere, qui conueniat dicitur. Nisi in fideum repositum ibi
 fuisse vacantia bona seruire. argum. tñ. ind. l. p. 119. §. 2. de leg. 1. ad Amagan. ind. l. p. 1.
 C. de Bonis vacantib. num. 2. Cetera, quæ obijciuntur à Valerio, passim, aut nihil nobis
 obloquantur, cum bona, de quibus in adductis ab eo legibus, vacantia non sint; sed caduca, et
 exceptio: quorum alia, arguè alia, uti diximus, et ratio.

11.

Illud non parum silentio prætere-
 ritur, quod affirmant tam Iulianus, qui Adriani tempore floruit, quam Labo, qui vi-
 uit sub Augusto, et deo Antonius Labo illius Labeani filius, quem Nasoni Bruni
 in Cæsaribus exade habuit socium, et in masu comitem, testante Apiano Alexandrino lib.
 Belli civilis cap. 663. siue Dominus Labo, qui natus estdem sub Adriano, et denique Mex-
 cianus sub Antonino Pio: vacantia, et caduca bona fidei defici, cum auctoribus Tacito, et Vl-
 piana ea bona non fuisse, sed ætatem, popularis tanquam omnium patrum vindicabat; et eo
 eodem contra Vlpianum, Antonini demum controuersione effectum id est. tit. 18. de Caducis. §.
 Hodi. 2. De Cysarij fidei reuocatum querulimus supra num. 5. Iacobus Gothofredus Dionij
 filius, fidei nomen apud Iulianum in d. l. p. 36. §. 1. manum nitentes perat Teutoniani, qui
 ætatis; populivè his fidei nomen reposit; ut hujus dicitur. ad fin. quod suo tempore re-
 posit, ut in alijs fidei, et commoda; eodem modo interpretari potuit d. l. 119. §. 2. de leg. 1.
 d. l. p. 36. de Iure fini, quæ Iulianum, et Alaxianum habent auctores. Et exp. facti alle-
 cos, ut id eadem, cum videtur apud Vlpianum in ea parte, quæ raris offigit Teutoniani,
 dem. Iugur. l. p. 1. ven. Eze. de Sueton. Cæsar. an tunc vacantia bona fidei sine delata. in d. l.
 Reuocare. §. S. si. fine. 3. ad S. C. Trebell. Si fidei vacantia bona deficiant. Si quis eorum con-
 timos tam moderatam fuisse Teutoniarum, ut jus, quod in rebus Teutoniarum in d. l. Col.
 de Verbor. sig. Etiam tanquam in rebus, alia nobis alibi superius corollandi. Et illud
 conuenit, licet per computationem compatitur à Cæsaribus dicitur capientes fidei nomen, et
 ætatis; argum. tñ. in l. p. 119. §. 2. Populivè de Contract. sup. non aut huiusmodi
 que non fuisse tam Conuolus, quam Teutoniarum seruiret. Sicuti Ruffus Cyprius fidei
 ra diuina; populivè tantum populi Romani, ut ad præteritum tollitur. Cum Rex fidei
 reposit; sed tantum fidei populivè ætatis; populi Romani, et tam iniqui fidei populivè
 ut lege lata Cyprius conficiat subsentent. De eadem Insula Plura lib. 3. cap. 3. Sicuti Rex populivè
 cationem mandavit: quæ ut latius ætatis; populi populivè. Non illa rebus Conuolus
 Conuolus. Item ille ætatis; populi Placationis videtur rebus in l. p. 5. Co. l. 2. ad
 legem Corneli. de falsi apere abutitur rebus ætatis; et fidei Plura conuolus Reuocare lib. 3. cap.
 cap. D. Laurentius Romanus in d. l. p. 119. §. 2. ad Amagan. ad l. p. 1. tit. 1. C. de
 Iure fini. Et tñ. igitur populivè, quominus dicitur apud Terent. lib. 1. in d. rebus Iulia-
 num, Labonem, et Alaxianum fidei nomine ætatis; populivè tantum populi populivè.

significans; non Regini; possessionem. Eadem fere sententia Domini Rami, et aliorum d. l. l. 6. 7. 8. 35.
num. 1. et aliorum; quoniam Imperatorum hoc fuit ab antiquo delinquentibus, cum cambio quin-
ille in manu, et possessione Principum erent, et quia per liberos liberos de Rami jam inde Idenj
tempore, ut videtur ex Dacio lib. 5. Annal. cap. in finem bona transfere, et fieri in parte idem
de fisco, et d. d. d. et tantum sicut non fuit de fisco: et quoniam metum non est, quod
tribuit Dacio populo, id est non tribuit fisco: quia opinio probabilis est, si id est. Vult Ra-
mos dicit. Num. 1. cuius verba obvia ad id sunt, ut non facile mihi persuasum, sicut mentem
me glori caluit. Alij pro distinctione Provinciae, quoniam alia à populo, alia à Prin-
cipe repellantur. Strabo lib. 1. cap. 1. h. as expellunt: ut quae nunc in provincia, quae popu-
li moderatae, caluit in Rami; quae vero Regini, in fisco. Si autem scilicet areas
quo ex tempore bona hae fuis copiosius defessi; quoniam attinet ad casum in specie dicta,
constat ex Vlpiano in fragmento d. tit. 1. 5. 2. Antonini Casaralia constitutione hae bona
in fisco capi capite; ad vacantia vero bona populi dicit, non ita expelluntur ut ex Ap-
peter ex l. Vacantia. 4. C. de Bon. Vacant. lib. 10. Florenti, et Theodori tempore sine applicari
in non fuisse, minime vero Antonini hoc, ut licet colligat ex Vlpiano in l. 1. 5. 2. et
de Success. Edict. et in fragmento d. tit. 2. 5. 2. qui hinc sub Casaralia, et Alexander Pola-
cipitu.

12

Redeo ad reperta. Quod antea diximus, eorum fuis ab Antonino legata ab
invenitio relicta nominatum, à rubricato intelligi reperta d. l. 2. de leg. 1. et à Conul-
tu production fuis ad coheredem tam legitimis, quam testamentariis quoniam caeteri rubri-
cator d. l. 6. 5. 1. de leg. 2. d. l. 4. C. ad S. C. Trebell. liber accensum et tam legitimis examina-
re. Quae pars non videtur dubitatione careere, ut apparuit statim. Nulle à parte fami-
liae condito testamento, aliter ex legitimis ejusdem gradu hereditate nominatum fidei-
commisso onerato, repudiante, aliter, cui accensio potius coheredi, onus subit, quam rubri-
cator, Vlpiano auctore in d. l. 6. 5. 1. de leg. 2. non quia nisi à rubricator, sed quia ad rubrum
dum onus fideicommissi patet, et regna ex conditio coheredi legitimi, et rubricator. Ea oc-
curren ratione movetur Antoninus, ut rubricator onus accensio nominatum in fisco tam
indiviso, quia, nisi antea monuimus, qui institutum, quem praefert rubricator, quemque
majori partemque onere, legato, aut fideicommissio onerato, velle conditum, ut in ad rubri-
catorum hereditate devolvatur, onus à subeat. Iam vero plus deliquit parte familiae cohe-
redem legitimum, quem in ea onerat parte, quam ex parte dicit, dum non adhibet, su-
xique se aciem medae dispositioni. l. 4. 6. Sciendum. 6. de leg. 3. Quam coheredem aliter,
cui obvenit accensio, iure potius defuncti praefere conjiciendum est. Velle parte
tam familiae, ut, si obveniat parte coheredi, onus aliter in fisco à subeat. Hoc
dicit idem Vlpianus in d. l. 6. 5. 1. Illud perulo, de leg. 3. Non ut jam antea num. 8. affa-
marimus, alia ex coheredi ratio, alia sequenti gradu, de qua nec cogitavit restan-
tor, nec quid ei reliquit, et cui potius obvenit parte fuis, non defuncti iudicio nec
Capite, nec tanto. Aliud sane erit in d. l. 5. genule, si simpliciter ab omnibus qui
ab inventato potestate succedere, vel ita. Quisquis mihi haec carere, relicto non
fuerit fideicommissum. et quoniam in l. fidei fam. 1. 114. 5. qui in invento. 2. de
leg. 1. Arnoldus Vinnius in 5. Part. 1. 10. In tit. de fidei comm. hered. num. 2. quan-
vis hinc traditioni obviare videtur, quod in l. Sed con. 6. 5. Si autem k. de leg. 3.
affirmatus: Sexus haec de institutione, non non ita reliquit fideicommissum: Si
videtur Si fuis, fuis qui hereditatem adhibet, ego des. Quoniam qui fuit, non
non iudicio restatorum conjungit hereditatem, vel legatum, non debet onerari. Ve-
riam TAN omnino in fisco erit defuncti iudicium, nec omnino foveritum, cum

repudiante primo, statim ad secundum devolvitur hereditas; Non ita in Pauli ge-
 cia in d. l. 5. No. Maximum casu, ut ad propositum redeam, et tibi, et nobis, jus ique
 Clementis exhibet negotium idem Vlpianus in l. p. p. 2. 5. Vide bell. No. de Suis, et le-
 gitim. cum non dubites affirmare scripserit heredes hereditatem revoctasse ex parte, inter
 deliberandum decedente, ei, qui ab intestato potestatem erat tempore repudiationis; pro-
 prii vero intestati heredi proximus, hereditatem devolvi cum onere fideicommissi.
 Si enim, cum ab uno in alterum gradum transisset hereditas, potest relictum primo
 gradus fideicommissum. d. l. 5. penult. de leg. 3. Quo colore, quod potestatem suble-
 vum potestatis legitimum, cum et ad ultimum devolvatur hereditas, et ad intesta-
 ti causam? Difficultas hæc gravi adeo visa est Antonio Sabeo lib. 6. Conject. cap. 14
 ut existimaret, illa verba: Cum onere fideicommissi ut in generali hocce parti placema
 delenda esse; et parum abest, ut idem sentiam. Nam enim cum fideicommissi perti-
 net ad Vlpiani questionem: nec verba illa juxta reguli conveniunt. Et certe nisi
 quid speciale in Vlpiani casu consideres, nunquam cum reddes juxta consentirent.
 Exploratum etenim, nihil inique controversarum et nomine hereditatem advenire to-
 tam testamenti causam generis creasti. l. Si nemo 2. de Testam. ubi eamque in testa-
 mento relictis in eam conditionem: Si hereditas ad rem fuerit. l. Hæc verba 3. de leg. 4.
 adeo ut licet ab intestato relictus potest adire illi fideicommissum. §. Præsentia. In-
 vit. de fideicommiss. heredit. Si in testamento relinquatur, ea devolvitur, et ab intestato
 delata hereditate, intestatus fideicommissum. l. Si quis 35. No. de Jure Codicill. Op-
 tima sane ratio: Cum quia de legitimum non cogitavit testator: tum quia qui tes-
 tamentum condidit, in ea esse videtur voluntate, ut ita velit subdineat quod relictum
 est testamento, si id valeat. Et denique desinit ratio, qua in d. l. 5. Si eadem b. de leg. 3.
 videtur juxta relinquendi ab intestato fideicommissum. Non enim legitimum in pro-
 portio contenta debuit hereditatem testator, cum eo excludat scripserit testator hæ-
 redes: quo repudiante non ex jure; sed contra ipsum, proprioque jure succedatur. Di-
 Amaya in l. Vacancia. §. C. de Bon. Vacant. n. 11. ut rationi consonam reddat Vlpiani de-
 cisionem cum Alexitri existimat sententiam, in relictum ibi fuisse heredes cum exactione.
 Colligit id ex illi Vlpiani verbi: Singo cum repudiavit centum dies. Centum quippe
 erant exactioni convenientes dies, intra quos, uti nolle et heredes continerent ita redi-
 tatur, penitentia ductus ceterando hæres fieri potest. Vlpian. in fragment. d. 23. qui
 heredit. intestati par. §. Cum exactione. 30. Et hinc cum docuerit Vlpianus in d. l. 5. Pau-
 lum. 6. de Suis, et legitim. hered. proximus, cui defensus ab intestato hereditas,
 non cum intelligi, qui tunc fuit, cum mortuus pater familiaris, sed cum, qui tunc
 erat. cum intestatum decedere certum est: ac proximis eo proximis cum esse, qui primus
 invenitur, cum repudiavit hereditas: quare proque desinit in 5. No. an potest repudiatio-
 nem daretur succenti, seu quod eodem modo, an potest repudiationem proximis qui, ad
 acquisitionem hereditas, potest considerari ab eo dicitur, qui proximus erat repudians
 nisi tempore: hinc causam sublevere. Hæc scribitur cum exactione, reparetur exactione hæ-
 reditatem, eam repudiavit, quam tamen adire, et restituere potest compelli adire. Rex-
 tor. Proximus interim decedit, mox et si, qui reparetur fuit restituere hereditatem. Quo
 casu ad potestatem, cum primus jam sit, quo tempore dicitur testamentum, devol-
 vitur hereditas cum onere fideicommissi. Conveniunt Amaya, et Maccell. in specie,
 seu casu; differunt vero quantum ad rationem atinet oneri fideicommissi sublevari

à legitimo. Prout Alexellus ad legitimum tranſiſe dicitur filiis communi, quia compeſſi
 potius adire hæres reſcipi, impropriaque ſuppoſito nomine Caſarum, qui libit. obſer-
 cap. 1. capendum eſt contentis Vlpianum de repudiacione factam in filiis communiſſi ſam-
 dem legitimi gratia. argum. tñ in l. Non iuram. l. Cad. S. C. Trebell. cum ſolus illud
 conſtat ex Vlpiano repudiacionem ſuam hæreditatem: quo ex ſuo collegi. negat filios commu-
 narij deſignandi gratia factam eſſe; nam et alia ratio, quia ſuppoſiti. Nra ſunt hæ-
 reditas, a re potius eam abſciſſe reſcipi hæres. Hæc et ſententia Alexellij, quæ n̄ tan-
 conſona eſt ſuæ rationi, quam nobis aperta, nihil amplius deſideraſſemus: quam mi-
 nor Ameyan ut obſerua. minimeque conſentiam reſiſtente. Illud boni notat Amaya
 non ea ratione filiis communiſſi dicitur ſibi ea legitimum, quia compelli potius iuribus
 argum. tñ in l. Tutor. §. 3. §. 1. de Adminiſtr. l. i. l. 1. l. 2. quæ tñ §. 1. quid ergo. §.
 ad S. C. Trebell. Ipſe vero Amaya aſſeruitur filiis communiſſi dicitur injunctum iuribus tan-
 ſiſe ad legitimum, quia cum hæres iuribus ſuis cum excoſione, et poſt repudiacionem
 potius compelli, imò coactus fuerit adire, et reſtituere que compulſus, ut poſt iſta
 conſentit tempus facta, Nra hæres nullas, ea que demum excoſat, cum tranſiſſe ſue-
 rit eorum excoſione dicit, quæ ſuppoſiti iuribus ſingulis Vlpianus, bona illa of-
 facta ſunt ex conſtitutione Divi Pij onera reali, quod ad quemcumque tranſiſe ſuceſ-
 ſorem. Quam conſecturam egregie adjuvare ait verbe illa l. Apud Julianum. §. 1. Vltimam
 quæm. 2. in fin. ad S. C. Trebell. Cum igitur demum tranſiſſe Divi Pij ſuccuſſi hæ-
 de iuribus, alia potius etiam in cæteriſſi cauſis exemplum hæc ſequendum, reſubi vero
 reſtituatur hæreditas ei, qui compulſus adire. Quam conſecturam placet videri hu-
 juſſi Schola Profeſſoribus.

43.

Vltimam ratio vnde hæc collegit Amaya. Et non dubio, quin
 totum, quod tradit, in mea poſitum ſit d̄iſtinctione. Nam primò nemo mihi ſequitur
 facile credidit, iuribus iſi factis hæredem cum excoſione. Ad quid enim in poſſiſſi
 caſu, cum conſtat de filiis communiſſi? Si cum excoſione facta et iuribus, reſpoſſum
 tanè eſt filiis communiſſi. Prima, et præcipua occaſio, imò ſententia Vlpiani quæm eſt,
 an deus poſt repudiacionem reſcipi; nam quod traditur de onere ſubſequenti à legi-
 timo iuribus, et ex occaſione excoſione, ſeu pertinet ad principalem quæſitionem,
 cui ut locus ſit, oportet in eo ſtatim hæredem, ut etiam repudiatus, poſſit iuribus
 agnoscere, ſequæ non ſtatim ab incerto ſententibus deſertatur quo cum ſi iuribus repu-
 diacioni, et delationi ab incerto tempore, ille, qui cum repudiabatur hæredem,
 primus erat, deſertat, ſam alio, qui eo tempore præcedebatur, primus eſt, cum
 ab incerto deſertat hæredem. Quod caſu evenit, cum hæres iuribus, et ſimil
 hæredem ſubſequenti reſcipi: qui etiam repudiatus hæredem, non ſtatim deſer-
 tur hæredem ab incerto ſententibus, cum poſſit compelli adire hæredem ex
 Antonini reſcipi, ut dicit Vlpianus in præſentis, et Hezmozemianus in l. Nam
 quod. §. 1. Sed et qui. t. ad S. C. Trebell. et conſtat, dum ſex adit certamen ſententiaſſi
 ſententiaſſi non deſertat hæredem ab incerto ſententibus. l. In ſententia. 70. de acquil.
 hæred. l. Quando. §. 1. de Reg. Iur. Quæ cum ſi ſi, malè in poſſiſſi ſupponunt hæ-
 redem iuribus ſuis cum excoſione, quæ caſu reſcipi. Et ſi dicitur non
 a libere poſſiſſi compelli filiis communiſſi hæredem quo repudiacionem, quam cum excoſi-
 one iuribus. At generatim ſi dicit Hezmozemianus hæredem ſententibus repu-
 diatum, qui repudiavit, poſt iuribus compelli adire, et reſcipi d. l. 1. §. 1. ad Donell.
 lib. Comment. cap. 22. Imò iuribus Amayani: quo cum iuribus cum excoſione hæres,

Cetero in parte nequit compelli iuxta executionem dicti. Denique cum ad Vltimum qua-
 tionem totum spectat fiducialem, quam curit, et de fiducialem iure, executioni non posse
 maneri fiat. Videlicet iudicium tam raperet apud Vltimum. Porro concessione cum fiducia-
 rios executioni vel abundantia huius aut, vel illud qui deo adhibuit officium iudicis fiducialem et
 Mentis, et Amaya sententiam. Lex est illud, quo vniuersis iuribus Adversarius, finge conuen-
 ditur super iuribus vestri gratia. Nam qui non vult executionem, ut et apud Vltimum, hanc
 ditionem habitam fuisse mentationem. Ex qua facile colligere et singulorum ad questionem facta ad
 Vltimum, nec dicitur institutionem cum executione. Certum enim est, ut qui pateret res, cum re-
 pudicantur hereditate, primum sic cum ab iustitiae defensione, inuocatum aliquod, extra quod,
 et decedat ille primum, qui pateretibus, et primum hanc iurisdictionem, inuocantur res, et. Locut
 nique dicitur Vltimum: finge super iuribus vestri gratia dicitur Vltimum. Ego enim quod sim-
 pliciter pateret Vltimum, et Complici gratia, nolo ut mysterium tractat. Et quid dicitur
 nam conuenit dicitur Vltimum memineris, quia iuxta id tempus compelli potest hanc
 fiducialem executionem, quae et opinio Barbary ad Trazules. Nolum est dicitur h. ubi dicitur B.
 Primum placet Amaya quantum attinet ad subuendum a legitime omni fiducialem, dicitur
 ait, ea ratione omni, quod personale erat, officio reale, quia compulsi fuit hanc adite, et re-
 nunciare hereditatem, quo casu et Dicitur Vltimum recepit, et non mentum fuisse hanc omni adite-
 nem, veritas debet concedit ab hanc legitime fiducialem. Nam in conuenit compul-
 sum, ubi fuisse fiducialem, solum enim dicitur compelli potest: Ex quo potest hanc colligere
 esse non fuisse ubi conuenit hanc, cum aliud sic compelli potest, aliud compulsi fuisse.
 Et denique in tota subuendi omni ratio erit compulsi, minus eam gratia Vltimum
 Nam Dicitur Vltimum recepit, quod inuenit Amaya, ulla sit mentio. Solum enim ubi dicitur et
 Dicitur Vltimum recepit potest repudiationem potest hanc, quod et reuoluit. Et conuenit
 penitiam in d. h. ubi ad S. C. Trazules. Sed et illud et opinio Barbary, quod quae Amaya
 in iure pateret, et fuisse suam opinionem vestri d. h. ubi dicitur ad S. C. Trazules longi
 enim, qui ubi traditus casu, dicitur a reuocet. Non enim in fiducialem gratia omni-
 rum fuit Dicitur Vltimum recepit, sed fiducialem, sed fiducialem, non in damno si mortuus: nec de hanc ante
 fiducialem executionem decedente, sed de fiducialem ante hanc. Quare apud Vltimum
 in d. h. ubi de S. C. Trazules hanc et: an adione omni, primum adite potest reuocet
 tium potest hanc? Et ait Vltimum sequatur cogi potest adite recipit hanc, nec
 tenet hanc, non fore in damno mortuus, et in ante decedat fiducialem, quam re-
 tituatur hanc, cum potest per Executionem succedat. Nominum ut bona vtrum tant deficiat
 et nomine tanquam in hereditate adite non fuisse. Nam cum in simili casu, non damno
 adite executione hanc, sed recepit Antonium, cuius recepit reuoluit ad Vltimum, dicitur
 dum est, quod hanc in damno mortuus propter conuenit additionem, sequendum est hoc
 Exemplum Antonini Ad Casarium in d. h. ubi de Puyam aditum. Quanda dicitur legat
 ced. capit. num. 25. Videat nunc D. Amaya quam recte illa Vltimum vestri suam aduerent
 opinionem. Rationi enim compulsi, ut legat et conuenit conuenit conuenit iurisdictionem
 nam Lex, tractantur ad simili casu, in quibus eadem vult ratio. Perpendas igitur, si si ca-
 sus d. h. ubi de Sui, et legitime tradat simili hanc, an tempus dicitur?

N. 19

totius Sabu, Mexilla, et Amaya impubere. Verum eorum rationibus, que à debili ratione
 morbo, que valde officio et, cum vultione. Quoad primum attinet, ratio abunde cupit dicitur
 cum institutio hanc dicitur factam in generali Privilegio fidelissimum, regulatam ab
 eo hæreditatem non solum deponit ab intestato venientibus, cum per alium cupiens testamentum
 talem necessitati d. l. In plurimum. de de Aquino. Item d. l. p. Quamlibet. §. de Reg. Jur. Loco de
 que institutio potest regulatorem comelli idem adice, et certissime, si in hujus manu, et
 potestate sit ex testate fidelissimum, ut Dicitur R. J. casus constitutione. d. l. 18. §. de. al. 5. C.
 Trabell. (in quo dicitur si casu ab eo, quo qui sine dicitur fidelissimum in vultione) per certum
 cum nullum ex aditione periculo facta compellens fidelissimum, hæritatem testate fidelis
 usus. Que de causa hic casu singulis ab vultione, ut preparata quæstioni et loco: qui casu
 tantum perstat, quantum cum certione institutio. Quamobrem cum quo tempore ab intestato
 defunctus hæritatem præsentat qualiter in consideratione sit, non quo repudiatur hæritatem, si
 cut in præcedentibus casibus non testate mori, sed hæritatem simpliciter instituti repudiatio
 sit inipiens. itaque jam præsumit, qui certior est repudiatio tempore: conueniens
 casu hunc ad hæritatem admitti, ac postinde per regulatorem deest iurisdictionem qua
 ad dicitur constantes usque sola repudiatio intelligi hæritatem saltem dicitur, et præ
 dare fidelissimum, legitimusque condere quod si dicitur, ma libetate à dicitur
 dicitur nota in iura. Cujus à sequenti dicitur. Verum. Certum itaque iudicio cum facta in iudicio
 dicitur in dicitur dicitur in dicitur repudiatur hæritatem, non id cum facta legitime præsumit, ut
 ut se in dicitur præsumit, utque ad imminenti se libetate dicitur. Verum cum dicitur
 testate iudicio hæritatem, si cum repudiatur, nequit dicitur id facta, ut in dicitur
 præsumit, sed potius ut conuicta legitime, dicitur qua fidelissimum. Et cum qui hoc
 casu repudiatur, si id facta, si dicitur implicite hæritatem, aut in fidelissimum, facta
 dem, aliqua enim causa debet adduci, ut repudiatur hæritatem; ac id cum facta, ut ad
 imminenti se libetate dicitur, dicitur absurdum est, cum adice potest fidelissimum
 periculo: quo casu dicitur omnia subit fidelissimum. l. 15. Cujus. et §. Sublato. 3. ad
 §. C. Trabell. Donell. lib. 1. Comment. cap. 28. Feliquita. cap. in fidelissimum, factam re
 pudiatam fuisse hæritatem: qua ratione in præsumit hunc fidelissimum, dicitur re
 ad legitimum, cuius gratia facta fuit repudiatur, non hæritatem: tunc dicitur dicitur fi
 delissimum. Aliud ratio est, si hæritatem, dicitur dicitur dicitur dicitur repudiatur de
 certis, quo casu cum nullis factis potest in dicitur, in dicitur fidelissimum, et
 ita cap. l. Dicitur. §. 3. de. 3. de. dicitur. dicitur l. 11. a. qua. §. 3. ad §. C.
 Trabell. ad Cujusdem lib. 1. obiectat. cap. 11. qui multa, que subit non præsumit, in dicitur
 dicitur; Præsumit quod ad in fidelissimum, factam intelligi factam repudiatur,
 qua hæritatem præsumit accipit à legitime: quod præsumit dicitur dicitur: sius et illud
 sola aditione non confirmat fidelissimum, sed præsumit præsumit dicitur. Quod
 quam contrarium sit fuit ratio nemo est, qui non intelligit.

15

Ad ista jam præsumit hæritatem,
 in qua plus iusto non immoderate fuit alium factum vultione: à qua non facta et non
 vultione, qui hæritatem confestat cum testate à Valenti. Cujus et immoderate tam male
 ad dicitur et l. l. l. ut pro molli iudicio pro præsumit hæritatem dicitur, et dicitur certis
 sit dicitur accipit, ut est apud Maxonem cap. 5. de. ad præsumit, cum causa
 factis præsumit: Nihil enim, an dicitur, plus iusto hæritatem vultione, quam in alij
 ad dicitur, alij repudiatur: repudiatur dicitur præsumit, quo dicitur dicitur
 separatim attendantur, an cum certis potest confundantur. Sed quod certis dicitur, an
 totius hæritatem ratio dicitur, potest ad in dicitur et dicitur, plus iusto præsumit.

Solu

Sicut qui facit institutum, ex una parte, ex altera sub conditione; an potius regula por-
 tionis separatum attendatur, ac attendatur, si omnia adhibere habilitatem. *l. In in-
 stituti. D. h. tit. 2* Qua de re dicitur apud Bajum distinctionis in *l. Si alterum D. h. tit.* Si quis, qui
 hanc dicitur, pars sit coheredum legati; defectu vero, qua advenit, integra, per hanc ad-
 hanc legatarium, seu quod idem est, integrum, et solutum capi legatum. Cum haec qua o-
 mni potius coheredi, implet, imò superet quantum; Contra vero si qua deficit, sit onerata;
 agnita integra: prout haec eam ponendam esse in ea legi, salubria rationem, ac n' esse, in
 qua deficit, haec advenit. Et ut ad parva rem conficimus, Testes an integra onerata, an
 contra onerata integra accedat: ille eam integra ai, seu habet haec, haec regula separatum
 attendatur portiones. Quae primum attinet, haec advenit a suo potius, qua et legatum,
 qua apud hanc rem tenentur, offimus, ut nihil, aut minus coheredi dicitur legatarium.
 Quorum verborum sententia haec est; Ve enim legato, qua deficiente, apud hanc rem man-
 ent, proficereque legatarium, cum omni id, quod habet hanc rem, impletur
 in quantum. *l. fundi § l. Non est. S. cum sequenti. l. Id quod § l. In quantum § l. tit.*
 ita et potius definitio, quam hanc fuisse ad legatum hanc rem, in quantum debet im-
 putari, proficereque legatarium. Non eadem, ut partem alteram comprehendat, si, ac potius
 onerata potius accedat, qua separatum, ut dicitur, debet attendi, et potius in ea
 ponenda est legi salubria ratio, ac si ad eam ipsum potius, a qua deficiente fuit, ut suo
 legitur. Nam ut ratio veteris Cassiani *lib. 22. quaest. 10. l. In ratione § l. 5. Quamvis § l.*
h. tit. requirit una, eademque sit et hanc dicitur, accedat, et simul ad principalem, quod
 casu dicitur, si pars, qua deficit, quaque accedat sit, ut nomen ipsum capite, impletur,
 seu dicitur pars principalem. Nuppi enim minus, et officium est accedat; autem prin-
 cipalem. Eadem fere dicitur Donelli *enactio lib. 8. Comment. cap. 22. Vinnii in § l. Et cum quiritur.*
l. Invenit § l. tit. 2. dicitur, cum potius integra accedat onerata, sicut ex sua persona
prout qui agnoscit legato: ex eadem deducit salubriam rationem; cumque si partem accedat
ni beneficio quantum integram habeat, soluta, et integra legato partem cum opera resti;
 Contra, qui integram suam habet portionem, cum ea alteram deficiente coheredi obno-
 xia sit legatarium partem. Et eadem salubria uti beneficio convenit, argum. *l. In*
*l. Qui in ju. D. de Reg. Jur. Quae ratio indicatur in *l. § l. Id quod § l. d. l. Alterum § l. h.*
tit. Verum sua dicitur fuisse Donellum ea onerata accedat portione deducit hanc salubri-
 diam, si, quo deficit potius, coheredi superaverit dicitur, non si hanc ea dicitur, argum.
l. § l. tit. dicitur: d. l. Qui fuerunt § l. § l. filium § l. h. tit. In eadem et opinione Vin-
 nio, qui et dicitur Cassianum Iulianum *in *l. § l. capientem de legato in substitutione**
reperit, quam Cassianus translationem minimi pati, ait, Iulianum. Igitur ea momento dicitur,
 quia cum hanc onerata, qui hanc dicitur dicitur, dicitur requirit institutum, iam alter
 motu dicitur tempore solus invenitur, prout ea si ex dicitur potius hanc rem
 dicitur, ex una parte, ex altera sub conditione, qua iam dicitur: quae ratio eam est, sicut
 est legatarium coheredum. Verum non dubito, quin totum hoc in dicitur impletur
 fuisse elementa. Nam prima salubriam rationem coheredum, qui hanc dicitur dicitur,
 institutum fuisse intellectum non tenet, utiquam nec ab ea relicta, nec a coheredi repe-
 ta legato intelligitur. argum. *l. In *l. Quibus § l. de her. edict. nec substituitur dicitur**
 potius, qui in institutum locum suo dicitur dicitur, subrogatus concessit *l. Tit. Cod. de Ca-*
luc. testand. fuita communis integrum opinionem dicitur dicitur dicitur dicitur
 coheredi substitutionis ad dicitur legi coheredum induitur esse, si fuisse hanc dicitur
 coheredi dicitur. Ad haec largiamur Vinnio, et Donello institutum non intelligi, qui non
 superaverit dicitur. Prout hanc dicitur coheredi ex propria persona, an ea dicitur *§ l.**

legata? Sanè à repositio relicta non aut: nec ex decedenti persona potest à preterita.
 Nam si nulla intelligitur facta in decedente institutio, nec ultra ad eam legata relicta iustitia
 sentia: proinde nec repositio à repositio. argum. in d. l. h. de iure Calatell. Si autem in
 Testam. à repositio data dicitur legata, quia coheres vult deesse coheres, etiam data
 dicitur, quando in alio non maneat quidem contentio institutio ex vulgari Dispositio-
 num actione: Propter quod vnumquodque ex illis magis. conca. d. l. h. de iure Calatell.
 Item. Demum inveniuntur Valens Verinus, et Donellus in repositio Legibus calatell. ut ex vulgari
 opinio, et in qua etiam h. iure, coherens potest non vult deesse coheres: etiam obsequia
 accessores; sed cogi in actionem. Propter quod repositio habendum esse vult, si vult mortis defuncti cau-
 tione onerata potest, cum legata ex alterius persona potest coheres: ex eadem falsitatem
 deducat necesse est. Nec illum impetitionem agere in illis Testis d. l. 15. 13. h. tit. quibus in-
 tentione Verinus, et Donellus, id enim exempli causa dicitur et Idem certi fieri vult, si
 vult decesserit testator Paulus tempore d. l. 15. 13. autem, vel quod tabularum ratione specu-
 lationem Praetuli, et Iuliani non supra dicta supra Num. 2. et 5. per Cerasionem d. l. 15. 13. h.
 tit. 10.

46.

Ex onerata portione, quae ex iure accessori obvenit coheredi, falsitatem deducit
 (Exceptio Verini, et Donelli in repositio casu) equi quod omnes conuenit, non in ea, quae
 iure devolutiva substituitur. Putant neque Antonius Faber, et Gouanus, quibus adhaere
 Valentinus d. l. h. Illius, tractat. cap. 2. Si ex hac causa obveniat coheredi onerata alteri-
 us portione, hanc confundi, et commisceri cum integra agnata, sicut commiscione in-
 terpna, quae accidit, cum onerata acquirita, totiusque anni rationem habetis, adductis ex
 Paulus in d. l. 15. 13. h. tit. 10. dicitur. Et tunc in substitutum, eandemque coheredi, substitutum
 si simile tunc est, qui ex parte quae, ex parte sub conditione substituitur, de quo dicitur
 Num. 1. Et, quia omnium caput est, ex Iuliano in d. l. quae fundum 8. 5. qui substituitur hoc
 tit. Et denique ea mentem ratione, quae substituitur deficientem coheredi potest non
 ex propria parte persona, cum à testatore data res ex existente substituitur casu. In
 quorum opinionem, immemores iam illius Ciceronis moniti lib. de officiis. Nihil incipimus
 pro cogniti habeamus, huiusmodi temere auenturiam; aliquando in alio, et simul deduce-
 bam confundi etiam oportere, quam se conjunctis coheredi ex iure non decedenti ratione
 portione alteri non concessente: idque consequentes huius opinionem. Adde etiam de Virgi.
 accipi. cap. 1. n. 5. Num. 2. et 5. melius porro, respectuque diuinae horum sententia:
 quae si bene Paulum expendamus in d. l. 15. 13. et 14. nemini ratio inquam probabitur. Adhuc
 Paulus in d. 15. 13. id quod ex substituitur coheredi ad coheredem potest, proficere lega-
 ti, quia simili est ei, qui ex parte quae, ex parte sub conditione substituitur: substituitur
 statim: Sed ea, quae ab eo legata sunt, id est ab altero coherede, quod legati est onerata,
 si omnino h. iure dicitur, non auget, si scilicet nominati ab eo data sunt, non per illis
 Testa: quibus mihi hanc esse conuenientem lego in d. l. 15. 13. h. tit. 10. quae cum accessoria potest
 sit, neque per principalem implet. Cum spiritus Paulus promissio de onerata, et illi-
 data, quae iure defuncta substituitur, dicitur parte: Condemna, quam in ea, quae iure
 devolutiva accessori, tradidit, huiusmodi distinctionem, huiusmodi apparet con-
 tra fusi expressa testimonia ut quibus in proposito argumentis dicitur substituitur
 casum ab accessori iure. Et omnino Gouanus, Faber, et Valentinus, lum, ut h.
 Occurrant, alteram Pauli notari partem intelligunt de portione delata ex re iure ac-
 cessori, et supponunt non esse illic factum mutuum, seu recipiendam substituitur.
 Nam loqui Paulum in d. 15. 13. de mutua substituitur, seu quod eadem redit, tam de ex-
 haerita, quam integra ex substituitur casu delata portione, conuenit ex sequenti 15. 13. h. tit. 10.

Paulus, qual de portione, que jure obvenit substitutioni, in antecedenti tradidit, quare in ea, que defunctus jure accersendi. Et post relationem Iuxtaconsultum hoc in parte controversiam tandem concludit idem dicendum esse. Non est obvia Valentis opinio, aliam esse conditionem questionem: aliamque difficultatem ex Casij Octavi sententia Antonini scriptis congesta. Nam cum juxta Valentiam in d. 5. 13. de portione onerata, qua ex solo jure accersendi devolutio coheredi, Paulus decesserit, illi pro contraria parte tradit operaret Antonini scriptis Casij recepta sententia: pariter juxta eundem a superflua repetitione nota non liberabimus Paulum. Ego enim facile animum induco utram Valentiam rationationem nihil aliud esse, quam mentis sermone. Etiam cum casus Iuxtaconsultum locutione finis de portione delata ex substitutione in d. 5. 13. ibi. *Id quod ex substitutione, quam certo testator in Teste. Sed ea necesse non habuit, cum statim in initio de ea agere statim ostenditur. Et in d. 5. 13. ex accersendi jure: quid aliud est affirmare in 5. 13. mentem, seu repetitionem substitutionem non contraria, quam impetum facere in Pauli Teste, ac dividere? Et eorum illa Teste: Si *heredi mei portio* (nunc fallat opinio) clare arguit distinctionem omnino a repetitione casum testis, et supra nulla haberi facta ut merito, ut arbitretur casum Testatorum ximanti portionem planam fieri. Et tunc idem repetatur casus, alij Teste Pauli utroque, puta: quod dicitur et de portione onerata, que *adherenti*. Veli. Sed de ea parte. Vel reliqui id genus formali. Denique qui credit res ista nota, illa vel minima translatione Paulum dicitur non accepit. Quod idem est, ac confundi portione; et in d. 14. in eodem casu decesserit tantam Iuxtaconsultum tradidit controversiam? Portione apparet ex Paulo non sufficere substitutionem, vel opus esse, ut repetatur legata per illa Teste: *quiqui mihi heres erit, sed impertinens, imo capere et in se tam aperte tempus testator.* Et Omnia Paulo proprii veli Valentiam confidamus. Qui in Teste contraria vult minime separare debet substitutionem causam ad accersendi jure. In eodem libro, et tract. cap. 2. et lib. 2. tract. cap. 6. de Casij lib. 1. ubi cap. 2. magis comparari Teste annuitus coheredes, cum coheres coheredi substitutione, non tam substitutione, quam accersendi jure portionem defessi. Et ita cogit. *Si qui. 31. de Acquis. heredit. C. de casu Teste, et Valentia simul sententia iudicium notum postulamus in l. 2. C. de Rapud. bono. puen. rum.* Cum juxta eundem non ad ostendendum, sed ad affirmandum jure accersendi inducitur et substitutione: Et nihil aliud operetur, quam ut hoc jure, quod statim in eo contentio repetitur legibus caducarij, itaque superat coheredi. Cum igitur substitutione minus sit in portione officio, ut Teste magis, necque casus jure accersendi, que jure onerata portio delata etiam juxta Valentiam ostenditur separati. Cuius causa, que omnes, pariterque in jure nostro attenditur, insuper habeaturque altera argum. Teste in l. Quarta. de de Statu homin. minime contentio Valentia opinio, ut que ex substitutione, accersendi que simul jure defunctus onerata portio, confundatur communitateque cum integra agitur. Adhuc si solutio Teste consideremus, admittit debet facilius committitur, et confundi portione ex jure accersendi delata, quam substitutione. Et eorum ratione coheres (iuxta Donellum, et Vincentium, nec defunctus Valentia ubi supra num. 12. et tenetur in d. 13. l. 2. l. 5. 13. l. 1. 13. qui incipiam habet ex onerata, qua accedit portione sollicitam deducit, que cum in alio Teste secum tanquam substitutione subrogatur. Et eadem sollicitam deducit tenetur ex portione coparatum natura. *Alf. Qui in jure 13. de Rep. Jus. Argui. Teste, que deest questio, Teste substitutione est: magis igitur componit, ut juxta commune Dialecticorum axiomate, non portione casum supra relationem, eadem jure utramque, que reposita in Teste, que regulam portio ad id in jure nostro est, ut non dubitet in ea Pagninorum affirmare in l. Si miles. 25.**

12

§ 16. de leg. 2. pro parte herede instituto, cui præceptiones dato uno parte legari eadem
tem ante aditum hæreditatem eadem rem obvenit hæreditariæ partem ad eadem hæredi subtri-
tum præcipere; præceptionem vero partem, quæ pro parte hæreditum continentur, ad hærede
eius transmitti; cum tamen Papinianus ipse in l. §. filio parte 82. de leg. 1. et Vigintius in l. qui fi-
liatus 12. §. 16. ead. tit. ad hæredem, cui præceptiones sunt data, hæreditatem respondens, et soli-
dum eas consequi respondeat. Quorum legum conciliationem non aliter potuit In eo præce-
ptum, quam in diversa substitutioni, et fusi accedendi natura Ad D. Chumaceo in D. de ad-
hære selecte interpret. disput. 5. Chæmum lib. 2. interpret. cap. 3. num. 36. D. Pagan de Transmissi hæ-
redite cap. 16. num. 82. Quorum sententia huiusmodi. Cum legatum uno ex hæredibus relinquitur,
si omni adhesion, pro hæredibus duntaxat parte continetur; Si autem relinquerent hæres, cui
præceptiones sunt data, aut ante aditum deservit, integram consequi legatum. Nam cum le-
gatum ab huius, qui adhesion hæreditum, relinquitur contenta, quo eam hæres, cui pro legatum
relinquitur, hæres continet, ab eo pro sua parte, sicut à eorum hæredibus relinquitur intelligi-
tus, quod cum illi negant si præcipere; impedit enim in sua, eademque pro sua parte
concessant l. §. legatum 116. §. hæredibus de leg. 1. l. §. 6. Si conjunctim. 2. et 5. Si de huiusmodi ead.
tit. pro ea, quæ hæres continet parte, intelligitur legatum necesse est. Si relinquitur, aut ante ad-
missionem hæreditariæ descendit, totum legatum à hæredibus consequi, cum nihil à se præcipere
non continet, sed totum ad illum relinquitur intelligitur. l. §. filio parte 82. l. §. quæritur 21. §. Dicitur.
22. de leg. 1. d. l. §. 16. ead. tit. ad Chumaceo de l. qui cum in rem, non caret difficultate.
Papinianus respondit in d. l. §. 16. ead. tit. ubi ante aditum descendit hæredibus, cui præ-
ceptiones data sunt, non in solidum, sed pro hæredibus duntaxat parte ad illum hæredibus
transmitti affirmavit. Nihil aliud nec adferunt, nec adferri potest pro Papinianus concilia-
tione, quam in d. l. §. 16. ead. tit. legum Papinianum de hæredibus ante admissionem descendit, cui
datus est substitutus, ut ex eadem sententia Iuri consulto. Ea est enim substitutionis natura, ut
in legum instituti sufficit, subterperque substitutionem, eademque, quibus habitus est qua-
litas in instituto, positionem transmittit substituto; Nam vero hæres, cui relinquitur pro le-
gatum, si adhesion hæreditatem, pro hæredibus duntaxat parte adhibetur præceptiones.
Cui ex consequenti est, ut etiam hæres non continet, pro ea solum parte transmittit ad hæredes.
Quæ dicitur L. Sententia 32. de leg. 3. ad Chæmum, Chumaceum, et D. Pagan dicitur locis.
Hæc facile videtur esse eadem sententia, quæ uti substitutionem, ac veram institutionem. Concipitur,
videtur ad præpositum, si institutum adijcet hæreditatem, deducere substitutionem deducit eam et
substitutionem ex instituti persona. Nam præfatus capto, quod à nomine hæres obventionem
videtur, qui fit, cum tum advenientes in eam sunt Consilio citius solida deducuntur in
creata positione, quæ fuit defuncti accedendi, ad id ut confundenda est positione Cæ-
sius existimaret, Proculus contra, cui avensis Iulianus, quam sententiam probat Iulianus
et Paulus, simpliotes, et sine hæreditatione, cunctationem respondet idem in d. §. 16. Et cre-
ata positione, quæ fuit devoluta substitutioni, quatenus deducit; Neminem quia eadem
modo futura est apud substitutionem potest, ac eam apud institutionem. Verum quid illud est, quod
Paulus, per quem avensis Iulianus, et Proculus contententibus separanda est hæres pro
parte, ait: Sed et Divus Antoninus subiciat dicitur committenda est hæres pro parte §.
Non dubito, quin eorum sit locus, denique negant, et hæc in Celsus opinio lib. 1. de
ver. cap. 35. Et enim si verum. Sed et: quæ agitur huius: Sed etiam. Resc. tamquam. Non trans-
mitti, ac potestatem præcipuum omnibus fuit Antoninus sententiam ad adhibendum con-
trariam suam sententiam Paulum adducit. Alia dicitur. Tamen: Sicut; quamvis, ut pro
velam Cuius sententiam, subijciat tamen Antonini sententiam. Ut si quis superstitibus

reat connectura dicitur Verbulum Vel delenda est particula Et, aut adhibenda negati. No-
 tum si cui nomen relata est addenda negationi, et tenet litteram partem in omnibus legibus
 Codicibus, totius rectissime cogitur, quam Consulit nomen percellens; occurrit cum Cuius. Do-
 nalla, et Valeria amentibus nullam hinc Antonini reuocatum habuisse, cum tunc exceptum non fut-
 rit, de iustitiorum font. Exi. tunc, ut ad primum redam per amittit Cuius, et Donalla, ni-
 hil intercessit ex substitutione, accedendi fuisse quod falsitate delationem obvenit omnia
 potest coherere; Neque enim cum perinde attenditur separari, de iure a quo defuncti est
 potest, hanc coherere. Nec neque Pauli emendatio in d. l. 6. §. h. h. t. qua per amittit ni-
 titus Valeria, nimirum id, quod ex substitutione peruenit ad coheredem, per amittit legatarij,
 quia similis est ei, qui ex parte quasi, ex parte sub conditione instituitur. Nam in iure Pau-
 lum legi de ea parte, qua integra, et illibata defuncti substituitur, ut leges ex sequenti
 Notio Sedes qua §. 1. et idem affirmari, quamvis alij Nihil, quod huius affirmari in per-
 tione integra onerata accedendi fuisse in d. l. Quod si alterius de h. t. Operaria
 Sansi tunc dicitur Iuliano in d. l. Qui fundum §. 2. f. §. h. t. ubi dicitur potest, qua ex
 substitutione obvenit coheredi, per integram partem accepit: nisi temporis ratio, quo
 piguit Iuliano, quoque legata nominatum ab instituto relicta, a substituto repetita non
 intelligebatur, nec deceret ex parte apud Iulianum repetita fuisse legata in substitu-
 tione. argum. d. l. Si Titia §. 1. Iulianus de leg. 2. qua et eisdem Iuliano, et in ceteris
 Cuius lib. obvenit cap. 85. Dimittit Valeria, rursus eadem difficultatem in l. 1.
 §. 1. h. t. Et male cepit Cuiusdem Arnoldus Vinnius in d. h. t. Titia num. 2. Ab
 hoc enim avoc scire, si eandem excludimus apud Iulianum legatum repetiti-
 nem, qua ratione substitutus ex instituto persona per amittit legata Iuliano tempore?
 Nam id, quod ex iure, qua eadem est Donalli opinio, colligi videtur, si d. h. t. Re lu-
 ciae, prodeat nihil. ad quod supra tradidimus num. 3. et 4. Nec obest Iulianum
 affirmare, nihil relicto fuisse a substituto, nam hoc verum est in institutione, non in
 substitutione, cum solum repetita sine legata, quo casu instituti bona perueniant ad
 substitutionem, seu quo casu substitutioni casu etiam aut facendum est Iuliano
 tempore legata ab instituto relicta a substituto intelligi repetita; aut ut quoniam in
 loco, exponit ibi repetita fuisse: pauca dicitur est contra l. Titia §. 1. que a iungit et
 l. Si Titia §. 1. Iulianus de leg. 2. Relinquitur cap. 90. etiam. Quo casu existit sub-
 stitutioni conditione non ex pupillo, sed ex sua persona quare legata: proinde cum co-
 heredi legato pluriquam totius hereditatis habet quadrantem, integra, et sine dimina-
 tione per amittit legata. Sed hoc (ut monet Iulianus) si viri parte filij decedat, in
 parte hanc coheredit, non amplius legata per amittit substituto, quoniam, qua pupil-
 lus, cum non suo nomine, propriam convenientem persona; sed defuncti pupilli. Ap-
 paret hinc qua ratione ut viri parte filij decedat, ad remissionem eorum rationem
 dederet Iulianus, nimirum ut substitutionis Nihilam casu existat: quo casu et le-
 gata exponit repetita sunt, et ex pupillo, non instituta in eorum locum subrogata per-
 sona, per amittit legata substituto. Verum si filij parte superavit, cum suo hereditate
 potentia statim hanc coheredit. l. In re. h. de Libe et Dohly l. In re. h. de Sui, et
 legitum hanc impubemque decedat, ex defuncti pupilli persona per amittit substituto
 legata, et ex eadem deducit, cum ab eo nihil ex hereditate sit, cum filij hanc coheredit

Pulcrum cuncta fuerit substitutio. *Non* fuisse filium ab intestato proponimus, quo casu fuisse
procurator defunctus bona ad substitutionem, ut natus fuisset *Abbe*, et *D. Rega de Fran. min. ha-*
rel. cap. 10. venientes *Arnoldo Vinnio* in principio *Instit. de Vult. substitutio. 22. et lib. 2. Salvo.*
cap. 23. et ut voluerim, confundamus semper, nisi detrahatur qualitas. Aliud ratiō est, si pro-
quam filium patris existeret huius, ante, si quis in substitutionem decederet, cum non ex *Pulcrum* sed
ex *supplicat* dumtaxat substitutionem recedat substitutum *Vinnio* dicitur *laui*, nec ex *procurator*
sed ex defuncti *supplicat* persona, et tanquam *21. ab intestato* gesserit legatum: ac quidem ex ean-
dem deducit *fulvidium* substitutionem.

49

Max eadem distinctione, ut ad superiorem referam, inter
operatum, et non operatum partem, qua defunctus coheredi ex substitutione, accurrendi
fuit. Siqui potuerit ad eam, qua per servum, aut filium domini patris fuit quæritum po-
tuerit. *Ac de ea*, quam per servum dominum acquirit, obiter dico, siquis alio in fuisse
notat, *Pauli loci in l. Pupillus. 28. §. Si quis. h. 1. c.* Ca. *diversi partibus* (idem fuit et
locutus, si impliciter fuit institutus, quomodo inter se huiusmodi differe quæro *procur-*
ator in d. l. 28. §. Et que de se supra dixerimus non.) Instituti sunt dominum, et servum, huius
deducendum, qui legatum dixerunt non est, *quodam dicitur huius*, quibus a domino legatum est.
Ratiō plena, et *perplexa* est, non confusi sunt duo nomines; simili namque ut in *procur-*
ator dominum si, qui ex *supplicat* partibus institutus ex una parte, et alia substitutione
est, arguitur *l. 28. §. Et que de se supra dicitur. Et huius est prima Pauli notata parte*, ea que *plurimum*.
Nomine altera, qua incipit: *Ex contractu* proinde minime mirandum, si, ut *Pauli*
notam assequuntur, in hoc abeant opiniones *Inscriptas*, Nam et alia est *Vinnio* apud
Accusatum; alia *Goffendi*; alia *derivata* *Cassari*; *ferentis*, et *Valentia*. *Purus Goffendi*
in dicitur huius. Ex contractu *superioris species*; cum dominum namque, et servum instituentem,
servusque patris operatus non est, qua proficitur dicitur dominum potestatem, sicut quod idem est
legatum a domino instituti, *Paulum* opponere tantum, que dominum dicitur legatum, et quæ
servo statim: et in hoc hypothetici dicitur, si dominum sine diminutione (quod intelligit,
non animo amittenda *fulvidium*) solentur statim servo legatum, non potest ea dicitur dominum
legatum detrahere *traxerit* *fulvidium*; quia non ratiō potest servo *quodam* domi-
ni potestatem, ut *superioris* tantum ut legatum dominum, quod in dicitur, *servi* legatum, et ex
illi etiam *hujus fulvidium* retinuit: utque confirmare *exemplo* potestatem *servi* tantum
exhausta, in *operata*; qua non dicitur dominum potestatem, sed ea, quam ex *servi* habet *pro-*
curator, detrahit dominum *fulvidium*. *Ut* tamque est *Paulum* ut *ex dicitur* non potestatem habet
in *procurator*, ac si dominum *traxerit* est *fulvidium*, Nam si ita habet, solenturque do-
minum *statim* servo legatum, potestatem *fulvidium* etiam deducere *traxerit* ex dicitur do-
minum legatum *l. Quod boni. 15. §. Non id. 2. §. Si ex pluribus. 16. in pr. in p. et §. Salvo. h. 1. c.*
adi. Cassari in d. l. 15. §. 2. sub l. 13. Regone. Regone. *si* non habet, cum *servi* potestatem
operata est, ac si ea dominum *traxerit* est: Nam quædam retinere si ex *servi* potestatem,
quomodo de *hujus* dominum namque, potestatem *exhausta* nihil dicit. *Goffendi* tunc *Goffendi* si
eandem *thematice* retinere, dicitur, que dominum legatum non, sine diminutione ei *solentur*
habet, potestatem tunc ex *relicto* legatum servo *traxerit* quædam retinere, potestatem ac *relicto* *statim*
quam dicitur ex legatum *traxerit*: eandem *servata* analogia *servi* retinuit, cuius potestatem operatum
non est. *Ut* enim *servi* potestatem *quodam* dominum potestatem, seu legatum a domino *relicto*, ut ea *traxerit*
qua *solentur*: ita et *servi* legatum *quodam* dominum legatum, ita quod idem est ex *servi* lega-
to *traxerit* *traxerit* *fulvidium* arguitur *l. 16. h. 1. c.* Et ut in *potestatem* *Goffendi* *tra-*
ten-

tenentiam, eadem est ratio legati serui relicti, ac portionis. Vt enim serui potius per duo legata
 seu domini portionem ita et legatum serui pro parte domini legato, ut eo ita quousque
 domino relicto fuerit, utriusque fidei deducere argum. d. l. 15. d. 2. et d. l. 6. in prin. d.
 de St. h. et cetera rursus non potest domini integra pro parte serui onerata, ut hoc au-
 gustinum, in adiutorio illa. Ita non domini legatum, si ei solutus sit seruus serui legato, prodest
 stricto, seu serui legato, ut fit ut eo decem domino legato utriusque deducatur fidei d.
 l. 6. Cod. h. tit.

20

Argum. sane hystoriis enodatis, resum non place omnino. Nam cum quaest.
 Iulianus de seruo, et domini in iudicio, adferatque in principio eorum, quo serui parte ex-
 hausta non est, eo qua idem proficere dicitur legatum, subditque in Verso. Ex contrario
caum antecedenti contrarium; cum in eadem institutioni subiecto, si forte serui parte ex-
 hausta sit, inueniamus oppositum, qui credit per tot arctate, si minusque lex cum parte
 cum tota, et plana ha. parte, quo potest, provenire. Eo enim, si quid in me iudicio est,
 facile enim indus: caum, quem antecedenti opponit Paulus in d. h. Ex contrario: cum
 est, cum serui parte onerata sit, domini integra; quod verum de legato serui, et domini re-
 licti subicit, id adducitur ab eo fidei in confirmationem. Et ut id eundem, adducatur
 illi rati. Nam quantum seruis ex persona serui, quantum ex mea nihil ex haustum;
est: qua certe argum. principale Pauli propositum est institutionem non legatum. In eadem
 sententia est Paulus, si cum ageret de legato, adducaturque in confirmationem institutionem ex-
 emplum, Tationem applicum, et non principali quaestioni, sed confirmationi. Nihil probo hys
 fidei collectionem; nam nisi solvantur domino decem, siue legato serui strictu, non pote-
 rit ex eo legato, quod et cetera hanc, utriusque quantum deducere Ratio, si deceptis, per-
 pua est; legato, qua per seruum domini acquirit, eo epi. dem, non ea propria seruis per-
 sona: proinde eadem iure, qua facta est rei legata apud eorum, et marumini cum sibi
 acquiritur, est et apud dominum. argum. et in d. l. 15. de Re. Ius. h. non nisi si serui li-
 bere effecto solvantur integra strictu, non deducitur ea hoc utriusque fidei, nec deducatur
 si domini non acquiritur iure potest. Ita fuit exemplum serui in iudicio, cuius
parte onerata non est: qua proficere dicitur legatum, impeditque fidei deductionem
 Ex eo enim potius excluditur, quam adicitur, qui sententia. Nam idem pro parte domini lega-
 tarius potest integra serui, quia dominus nequit deducere in sua persona fidei, cum
 ducta ne per obventionem integram serui portionem, nequa eo huius, qui nec eam dedu-
 ceret ex legato cum deducant non ingerent. Ad si soluta esset domini decem, et seruis
 liber effectus esset, non deducatur eo strictu utriusque fidei, nec conuenit ipsa, ut de-
 trahatur, si strictu domini iure acquisitione potestari. Placent forecum, et Cuiacii, quorum
 vertigili inhaerent Chermis lib. 2. Inst. nec. cap. 13. et Valentin lib. 1. de l. l. l. l. l. l. cap. 10.
 in fine et lib. 2. tract. cap. 5. tit. 2. et in manent legat. exemplum a Paulo adduci in confirmati-
 nem onerata portioni serui relicta, qua principaliter opponitur portioni integra, qua per
 seruum domino, qui nam habet oneratum, obuenit, qua de exeret in principio; proinde lex
 Verso. Ex contrario hunc est Pauli seruum contendunt. Vt enim si mihi legato non decem,
 et reuo meo strictu, inuentione fidei, ex decem mihi legato non deducitur strictu fal-
 cidia, et si strictu per seruum mihi quaeratur; sed separatim ea resque: Ita hoc exemplo
 legato, et cum parte serui onerata sit, mea non integra, ex serui mei persona separati
 deducatur fidei. Nam quantum habe eo serui persona, hinc ex mea nihil ex haustum.
 Vnde monet, eo certi mea sententia, Cuiacii, rati illa exemplo eodem fidei non qua-
 ram habet: in legenda est. Exemplum eodem fidei non quantum habet: aliter non conuenit
 seruis Iussi conuolto. Nam quadam quaestio est exemplum fidei, que confirmat in tenenti

Paulus eorum legatorum. Erat ne superius? At illi nulla deprehensa falicitia. Illud videtur
colligi ex Pauli intentione, decem, et stichus domino legatus; an sexus stichus, domini decem;
ut illo casu ex decem Virgulus falicitia deducatur; hoc non: ac prout se refert, an unius plura, an
plura pluribus legatur. Annusce Videtur Casparius. Agere, et cognovi officinas Valentia dicit
leui. Et in hunc locum cogitatione, nimirum, ea collatione videtur Paulus. Voluit non imper-
pro una, eademque persona sexum, et dominum haberi, ut in praedicti casu cum unum pariter
integrum sit, domini onerata; nam si sexus stichus, domino decem legatus erant, interueniente
Falicitia, ex Virgulo deducatur, quia ea solus decem legari, tam decem, quam sexus stichus deduce-
tur, si Virgulus domino legatus erit, cum conuicti dicitur unum legatum iure, ea illa
re, quae commodius patiens determinationem, detrahit Virgulus falicitiam. argum. ed. in l. Sed
dicitur S. S. Sed si unum. t. de leg. l. Si fundum. 23. Veri. Videndum l. Iulianum. 34. l. Sed si. 36. S. S.
solus. l. Plautium. 19. S. Interdum. hoc tit. latius haec exequitur Valentia d. Num. R. Cuius opi-
nio suspecta valde mihi visa est. Illud enim dedit a Consulibus ex omnibus legatis quatuor
deducit, igitur iuxta modum legatum interueniente falicitia: nec diuini, an unum unum, an
plura dicitur relinquenda. l. In quinquagesimo. 73. S. Ergo optimum. Ne haec. t. Apud hoc dunta-
nat reperit, si unum reliqua sit, quae de iudicio, si capiti, pura si sexus legatus, ut manum-
mittatur, et praeterea aliquid eidem, ex hoc, quia ea sexus nequit, aliquid impedire non
debet, cum officium communi relictum, deducit falicitiam d. l. S. S. de l. l. 38. d. l. 36.
S. 3. h. de. Cum, si nihil praeter sexum manumittitur, unum legatus, pro hoc casu legatum minu-
antur, sicut propter et aliorum minuentur, cuius comparatio libet. l. Ex. 30. h. de. Prae-
terea et illud ino, si unum fundus, et ad eundem tra legatur, fundum integrum debet, et non
positae. d. l. 23. d. l. 25. h. de. ac prout ea tra dedit fundi falicitiam. Verum hoc fieri opi-
tino, quia aliter negotium transire negat; nam si fundus praeterea falicitiam, communi op-
fuerat, legatorum, nempe, et haec. t. Lam vero communi fundi nec imponi, nec conuicti sensu-
turi potest. l. Si unum. d. de Sextimo. l. Vni. 38. de Sextimo. Tertius praedicta. Cum legatus neces-
sario debet tra gerere; nam si fundus communicatus, et sexus nequit imponi; si non
communicatus, oportet ut quid stichum pro fundo praeterea melius igitur erit, ut praeter
re via, quod ex hoc desinit legatur, eidem praeterea ad integrum fundum adigendum. Eadem
fieri ut sententia d. l. 23. h. de. Sed haec supra se oportuit dabitur determinatione loci. Ita senten-
tiae, quibus suam adhaerit opinionem Valentia dicit. Num. R. Et quibus facile erit inter legatos
quam longe distentia a praedicti casu, in quo nihil impedire non erit, ut ex Virgulo legato
ex decem, et stichus, et si unum legatum sint, separatum falicitia deducatur.

21

Ad inquam Nihilini intentione do-
mine decem, et stichus legatur, an sexus stichus, et domini decem? Ceteri Paulus ex decem
domino legari non retinet solus sexus legari falicitiam et argum. ex Titone colligitur,
quia si habet dominus non ex sua, sed ex persona, ut argum. finali. Verba. Praeterea in-
teruenit, an unum plura, an plura pluribus legatur. Plurimum sari, si stichus sine determinatione
soluatur. argum. ed. in d. l. 15. S. d. l. 16. in prin. et 64. h. de. Nam si unum stichus, et decem
legatur, et stichus sine determinatione praeterea ab haec, non animo amittenda falicitia
poterit Virgule ea decem Virgule deprehendi haec: falicitiam d. l. 15. S. d. l. 16. in prin. et
64. Contra vero si aliter stichus, aliter decem argum. ed. in l. In impromenda. 6. C. hoc tit.
Virgulus enim cognouit nisi non alieni legari falicitiam patiens. ali Casparius. l. 13.
Respons. Papin. in d. l. 15. S. d. Aut dicendum igitur erit in Pauli notari casu argum. et con-
trario tenet non valere, solvitur legatorum cum adduci ad ostendendum sicut Virgulus
legatum amittitur, tra Virgulus portionem; aut fatendum, quod et veris dico, si non sub-
aliqui, ac unum igitur improm. Num. Goffredum, solvitur in fine integrum, et solutum
stichus legatum domine, Vallegue haec non ex decem domini legari Virgule falicitiam retinet,

perinde ac si unusquisque dominus, cui de rebus suis legatum obvenit, legatum esse quod et
 a juris videtur illa verba: Sexu falcidia ex decem mihi legati non tenentur. Nam si non
 que legatum esse apud heredes, ad quod non videtur heres in debenda ex decem. Præter
 falcidia, cum patet ex præcipuo: Et ea allucinatæ hanc rationem quia unusquisque legatus committitur
 domino quæritur. d. l. h. in primis et d. l. h. in. quod tamen negatur, cum dominus relictum ha-
 beat ex sexu persona: prout eadem iura non debet, ac sexus liber efficitur: reverentia argum.
 d. in d. l. qui in ju. 133 de Reg. ju. Iam vero si scire manumisso relictum integre subvertitur,
 ex decem dominus legatus non deducatur si falcidia. Nec obest I. Cum quo 56. d. de iur. h.
 h. ubi si scire me decem, mihi relictum, vel i. conia legaverit, falcisque mea committitur,
 ut stichum manumissum, falcidia interveniente, ex decem Præterque debentur quædam,
 prout de ac si mihi unusquisque legatum esse, cum tamen si non relictum, aliter decem legaverit.
 ut, aliud iuris esse. d. l. 34. d. l. 36. d. h. ubi. Nam cum dominus legato sit stichum sexu le-
 gatum manumissum, prout habetur, ac si eadem legatum esse docentur. et Valentinus, et
 Innocentius videtur sequitur. Illud tamen ex ceteris à sapientissimo, jusque constituto for-
 mo, non potest ex reba in d. l. 216. h. ubi deducit falcidiam quia relictum individuum est, quod
 quin à jure abhorret. Vel ubi titulus de stipulatione sexuum satis ostendit, ubi parum le-
 gitur sexuum communem, seu plurimum dominorum stipulationem, aut aliter acquisitionem.
 Nam quod expen. et divisioni, et et communione.

Quod de portioni per sexum dominus ac-
 quisitam dividimus, Equè convenit requiritur parci per filij personam: quod de ac si loci apud
 Scaevola in l. si maritus 25. h. ubi: maritum suum, et communem filium agere portionem
 mulieris in rebus si maritus ex filij portionem tantum retineat, quantum utriusque ad falcidiam
 dicitur nihil quare nomine cum retineat Scaevola respondet. Cujus responsum reverentia hæret.
 Porro filij in rebus, seu non exhausta parte præter legatum si prout decem in duabus parti-
 bus partes esse videtur d. l. 15. d. l. 38. h. ubi. Si in onerata, quævis de portioni parci nihil
 exhaustum sit. argum. d. l. 15. d. l. 38. h. ubi. Eadem adhibenda et dicitur in onerata,
 et non onerata portionem, quæ mihi obvenit per coherenti adæquationem ante aditam
 hereditatem factam. Verum si post aditam cum adæquata, non de rebus amplius inter-
 onerata, et non onerata coherenti portionem. Prout cum singula portioni: onerata et
 onerata, nec una per alteram arripitur. Sicut etiam cum coherenti hæret. l. 15. d. l. 38.
 coherens. h. ubi. Sunt enim duæ hereditates: Et ex ipsa in qua loci et falcidia, quædam
 deducitur. Gossanus in d. l. 38. Si coherens h. ubi. Covall. lib. 2. Comment. Donell. cap. 23. l. 1.
 Valentinus dicitur loci.

Præter.

Caput IV. In Tabulis patris, et filij una falcidia sex- vatur.

Hactenus de Legatis in uno eodemque relicto testamento, uno, pluribusque hereditariis
 hereditibus, omnibus advenitibus, aut eorum altero repudicante. Reliquum est, ut de his,
 quæ partes in primis tabulis à filio, et in secundis à substituto dedit, legari dicantur. Re-
 mium, an unusquisque ex sua persona vel per falcidia tenentur: seu quod eadem solè, an
 una, an dupli falcidia deducatur. Et ubi aliter patet, si Præterque hereditariis parci,
 et filij deditantem superent legatum, unusquisque parte deducere falcidiam, nisi ex ea, qua
 onerata et, retineat parte quantantem cum duplex sit testamentum. l. In dupli. h. ubi.
 duo hæret. dupli falcidia, altera parci, filij altera. argum. ubi. in l. si filius. h. de Val-
 gas. et pupill. substituti. l. quantum. et h. ubi. cum duabus reff. de argum. hæret. et conia. et Præterque.

Præter.

6
Eadem potestate, et hereditate, ex qua iniquus est pupillus, delibatur. Idem denique, licet in-
pecta rei veritate duo adint heredes, in eam, que de agitur, cum bono et rubricato, qui legati
onerosus, quoad fideicommissum, tunc sumantur juri intellectum patris hanc conditione judi-
catur. d. l. §. 2. de h. h. tit. substitutus nempe, qui eadem testatori judicium, quoad bona utriusque pa-
trona in locum filii subrogatus, quippe pupillari tabuli a se relicta partem legatam, non quam
pupillo succedit, aliquam et in partem, et hanc conditione cohereditas, sed quia per matrem
filii, cui succedit, portionem ad bona admittit, que patris fuisse, quovumque ratione oneratum.
Vt ipsius filii hereditas, in eorum successione in commutatione non est, sed patris sola, si nec
illius persona, ac potestate ea subducta, uti dicitur in d. l. §. 5. de h. h. tit. h. h. tit. h. h. tit. h. h. tit.
res. §. 5. per et h. h. tit. ad institutionem intellectum, quam patris hanc agitur conditione, reli-
gius rubricatus, in illiusque h. h. tit. in proprio cultibus h. h. tit. rubricatus, qui conditione substitui-
tionis cum solus conditione hanc testator, quippe a se, et ab institutione relicta partem legatam, de-
ducta fideicommissum. Quo exemplo in non de simili casu, que de agitur infra num. 3. verum Insti-
tum in d. l. §. 2. de h. h. tit. Idem est Papiniani judicium in d. l. §. 5. de h. h. tit. h. h. tit. h. h. tit. h. h. tit.
cum heredes instituit onerosus, eique vulgariter substituit, et ab utraque reliquit legatam,
Existente substitutionis casu et testatori succedit, et legatam onerosam, et ea instituit, in cuius locum
succedit, persona, deducta fideicommissum, partem substitutionis, ita, cum filius impulo decedit, quo casu
locus est pupillari substitutioni, substitutionis solus patris succedere intelligitur ob dictam, et
tam ex sua, quam ex pupilli persona, in cuius locum subrogatus, quam hanc partem non ex-
stitit filius, deducta fideicommissum, legatam partem. Nec mirum in proprio filium habet quam
patris hanc non existit, cum et in alij filii partibus idem contingat, ut videtur et in l. §.
qui patris de agitur hereditate ad Donell in l. §. quidam in C. de h. h. tit. de h. h. tit. de h. h. tit. de h. h. tit.
interprete. §. 5. de h. h. tit. Bellonum de h. h. tit. cap. 2. quod d. D. Pagan in academi. de Pupill.
Substit. cap. 8. n. 18. et de Testam. hered. cap. 6. num. 116. Concludimus cap. in casu, quo de
agitur, unum adus testamentum, unum intelligi hereditatem, unum heredes, cui unum
sumantur fideicommissum condere convenit. Coniunctio Donellum lib. 8. Comment. cap. 23. Cujacium
lib. 29. quaest. Papin. in d. l. §. 5. de h. h. tit. ut Valerianam lib. 8. Illuc tract. cap. 6. Ceterum lib. 2. Iura
per. cap. 5. n. 19.

Eodemque jam quam explanavit, necesse est observavit potestatem Papiniani
in d. l. In ratione h. h. tit. Quod vulgo §. h. tit. in omnium est verum, eorumque calculo re-
ceptam regulam: nimirum in tabuli patris, et filii unam fideicommissum servari; eique vni
capendam, ac potestatem; inique quibus validissimum oppugnat videtur, delibatur argu-
mentum. Vt ipsius huius regula, ut ea procedentibus constat, hanc est: Substitutum omnibus
contributus legatam, tam primis, quam secundis tabuli relicto, quam ab uno, eodemque datus,
vni quoadanti deductione consentum esse debere; et in parte testatori substantia, que
fuit, cum onerosus: si hanc deducta quarta, solutioni restituit legatorem; in parte, et illi-
tata esse partanda. Sin autem patris hereditate delibatur onerosus legatam, quoad
quodam ex his delibatur, extinguit diminutionem patris. Et hinc occurrit argumentum,
quod sibi objicit, et dicitur Papiniani; et que colligi videbatur in tabuli patris relicto a
pupillo legatam, integra partem esse substitutionis; nec esse contributionem locum. Objicit quippe
illud potestatem, substitutionem pupillo succedentem ab illo relicto legatam, ut si alium, ut potest
a defuncto pupillo, cui hanc extitit substitutionem, concavit, integra partem debere: nec
cum eorum legatam committere. Nam contra dicitur a legatam ut ari a boni naturam
§. 1. de h. h. tit. h. h. tit. Valeriana ubi regula. Et verum, ut si alium, id est, integra, et relicto par-
tatem ea substitutionem; nec ab hoc relicto etiam eorum legatam secundis tabuli: que contribuitur,
et committitur cum his, que patris debet a pupillo, quam ab idem relicto sub conditione.

N. 2

d. l. 23 h. tit. de leg. in l. Non solum 7 & Unde quæritur S. de Libera. l. 7. Cum ex eadem, cui
desimus, hereditate, et substitutione, in qua reus est heres pupillus, delibet: quæque efficiunt,
ut præca legata liquida debita non sint. Quæ ratio nec aliter ea præca pupilli, quam in
causis legatariorum, si plerumque licet per legem Falcidiam, a reus pupilli a præca, quæ in
res fuerit, totum pecuniam dare, delibetque malum obsequium. l. 7. S. l. necedam. 12. l. 1. in 23.
h. tit. l. 8. Regue tunc est. Si cui plerumque per leg. Falcid. ut evenit in causis hæc: de: à
quæ quadam legata relicta sunt præca, quædam sub conditione. In l. 45. S. In h. tit. l. 8. pro-
terea. 58. l. In quæstione 23. S. Sub. 2. h. tit. d. l. 7. Si legata 7. Si cui plerumque per leg. Falcid.
Quæ causis substitutio est, datur scilicet. Substitutio. l. 7. h. tit. Quæ causis in si non esse
possint tutus eo nomine substituto pupilli. Tutela Judicis exunt d. 20. l. 7. Si qui 20.
l. 7. Repetit. 24. h. tit. d. l. 7. Si non fuerit. 2. Si cui plerumque per leg. Falcid. Et hæc est
causis, quæ agere potuit hæres, cum non potuisset defunctus pupillus. d. l. Repetit. 24.
h. tit. Illud evenit potest aut Papinianus, ne substitutus quilibet Falcidiam a nomine
Tutelarum; aut præca hereditatis quæta tenge plus habeat tutis, si non sufficiat
pupilli Tutelarum, cum præca sufficiat. quæ causis de res quadrante, ut cum eodem legatus
Papinianus, præca substituto plus, si post præca mortem aut fuerit hereditas: conve-
nientes centi juri æquale, quæ causis in d. l. In quæstione 23. h. tit. S. g. multa. 2. h. tit. Con-
venit, ut supra in l. 7. In duplici. 23. h. tit. æssimus, ea sola substantia
in imponenda legi Falcidiam ratione in præca spectatur, quæ sub præca cum præ-
causis, cum ea præcausis tam à substituto in secundo, quam à filio in primo sub-
stituta legata: præcausis sunt incrementum præca contingens non præca legatus: for-
ita nec eadem debet diminutio. Nec obvia debet conclusio Papinianus eo præca
testamento præcausis ultra præcausis præca, non in hæc parte quæ secundi tubuli re-
linquuntur, quæ præcausis sub conditione præcausis intelliguntur. Quorum hæc causis
sententia hæc est. Quamvis enim eo causis, exempli causis, quæ tertio fuerit cum
deus; à filio, et substituto relicti legati, exagato dedante, nempe præcausis quæque
preventionis ad substitutionem præcausis: non ultra præcausis præca, et si exagato præcausis
quæque (quæ necessitas exagato) cum præcausis, cum legata secundi tubuli
relicta, in præcausis data intelligantur: in quibus, quæ præcausis hæres, cum præca
deus, legatariorum præcausis præcausis. Nec est quod præcausis hæres se ad soli-
dam capi legatariorum præcausis, et si nihil ad eum, vel non tantum, quantum ex-
gato præcausis, et præcausis præcausis: cum in eju manus, et ab herede, aut
non aliter, aut cum legatariorum præcausis. d. l. In quæstione 23. h. tit. Unde præcausis, nec
in præcausis est præcausis præcausis illud quadrante: præcausis, In præcausis, et quæ-
dem præcausis, et à præcausis in præcausis præcausis. Non enim deus quadrante præcausis,
sed si si legatariorum præcausis præcausis præcausis, de cui præcausis præcausis præcausis
d. l. 23. h. tit. Ut enim præcausis præcausis præcausis præcausis præcausis præcausis præcausis
substitutus, si ei locus erat mortis temporis: ita præcausis, et illibata solvere legata compul-
letur, si cum deus præcausis, ea non præcausis præcausis, et si quæ temporis ad
substitutum, præcausis ad eum præcausis, quæ præcausis in legatus. Et eadem præcausis
diminutionis, ac incrementi. Adde etiam l. Secundum testamentum de Rep. l. 1. Et
hæc est Papinianus mensuræ ea præcausis, quæ præcausis, et ratione, quæ illud præcausis,
clausæ præcausis, alia præcausis, ac præcausis. Ad eum præcausis, nec ad præcausis
preventionis quæ ea nullo testamento præcausis ultra præcausis præcausis, cum in hæc parte,
quæ secundi tubuli relinquuntur, quæ præcausis sub conditione relicta intelligantur.

Supponit certe Papinianus ultra id, quod accepit, rogare debere subitaneum; nec progressi
 intelligi ultra partimonij nisi onerati, imperta cuiusvis substantia, quae erat cum si decuit
 (quo tempore necessarii spectant) cum legato, quae secundi tabulae reliquuntur, quae patris
 data fideicommissi: in quibus, quae testatoris hereditas, et ex qua delibatae legata, deducto
 quantum eorum sufficiens praesentationi. Alioquin alia veritate ratione Papinianus non
 non ultra partimonij nisi cum onerati, quia de his dicitur solvi quod ante. Et non
 cum jam ante decuit Papinianus de his quod ante praesentatione subitaneum: qui non videt
 integram esse objectionem, si ea non intelligamus solutive Papinianum intendere certum
 de his rogare debere subitaneum, si bona, quae ad eum pervenerunt, non sufficiunt legati.
 Quae mihi vera ratio, rationibusque iuxta contentanea videtur, ut mihi illi verbi: De his
 quod ante: et addit sapientissimum Celsium, ut quos non ultra id, quod accepit, praesentatione
 capi subitaneum. Verum et Celsii sententia mihi improbabili, reliqua tamen cer-
 quidquam mutata ex Papiniani verbi, ut facit Goveanus, cum eadem repetit in Baile-
 onii lib. 1. tit. 1. §. 1. De verborum significat. ex re dixit Tit. De his verborum dat sub-
 titaneum. Quae verba respiciunt Iustiniani novellam de Testato, et semel. Quae constitutio
 factitia, quae erat quaedam, vera est in rationem. Tunc Celsius in praesenti. Ratione
 ipsius testatoris de his parte certam ex illa prima illatione: Secundum quae parte eventus
 non subitaneum quidquam videtur §. collegio Papinianum de his quod ante praesentatione
 subitaneum, si non sufficiat pupilli hereditas, cum patris sufficiat, imo (quod neces-
 sario ex argumento patris sibi obijeto subaudiendum est) et supra quod ante, seu
 de his boni exoptari capi subitaneum, si in tantum decederint patris opus, et quae ad sub-
 titaneum bona pervenerint, non sufficiant legatorum solutio: quod si intelligit, con-
 ditionem offerri dubitandi rationem, et proportionem. Quae alia certe iniqua est. Is enim
 est mihi Papiniano, ut plura certat, quam sciat: quae res quantum ei patris obijeto
 rationem, homo est, qui ignorat, ut videtur et in §. sequenti, cuius verba, ut videmus, eni-
 mata sunt. Intelligere idem licet ex l. Pater §. Pater. h. de Curat. pueri. de qua supra
 cap. 2. n. 3. Et quia dicendum ab hoc §. Quod vulgo §. qui non videt verbi verbi: Secun-
 dum quae §. supponit, et subaudit: quod factitia delibationem in legat patris heredi-
 tatem, cum si decuit. Nec igitur mixtum aliqui debet, si et non aliquid supponamus,
 et subintelligamus, ut conjugiam, passivam, Junique confirmamus reddamus Papiniani
 sententiam. Consulta Duarum ad hunc titulum pagina vult. 522 =

N. 3.

Superiora vident in filio
 impubere ex auct. invidio. Quid igitur, si ex parte invidiosae adhibito cohaerere, eadem
 que subitaneum? Quorum certum ad legem patris tabulae si pupillo relicta fuit utrius co-
 haeredit subitaneum: qui non impubem, et illibatam suam habet praesentationem, existens
 subitaneum casu, et defuncti pupilli persona factitia ut tenet beneficium: et contra se
 subitaneum annexa, et a pupillo nihil cohaerentem: huius potest, existens subitaneum
 nisi causa, prodebit legatum: et omnia, quae de plebeis onerant hereditibus, quae cum alij
 ad hereditatem, alij repudicaverint, superioris capite dixerimus ex d. l. §. h. de. et ex quo see-
 vanda sunt in proposito, ut contra ex Salvo Iuliano in l. Qui fundum §. 2. §. filium.
 §. Veri §. Veri patris et §. Quod si in manibus §. hoc in Nam, uti dicitur, subducta pupilli
 persona ad institutum intellectum redigere subitaneum: qui similis est in proposito heredi-
 tatis in §. Eadem §. si potest duos filios impuberes hereditate instituit: coque in eorum subitaneum
 tunc: deinde subitaneum fuit ad alterum hereditate redidit, et factitia legat

habenda nō ratio. Nam si potest, quæ sunt devoluta substituenti, integra sit, onerata
superiori augebitur; Contra vero si in pupillari ratione devoluta exhausta sit potest, substituti
integra per oneratum accidentem non augebitur, sed ea hæc debet fidei dem substituenti. Hinc
filius hæredi instituto coherede substituto dato, tam potest ab illo, quam secundi tabuli ad
hoc danti legato, locum esse legatorem substituenti, quare, quæ secundi tabuli data sunt in
substituto, sub conditione in primis relicta sint à coherede pupillo: ex cuius persona quaer-
tam deducat substitutionem, et in oneratum suam habeat portionem, a eadē concludit Papi-
anus in d. l. In ratione. ff. de quæritum. l. h. tit. Pater enim secundi tabuli relicta legata, cum
propria constitutionem à pupillo in primis sub conditione data intelligantur d. l. ff. de quæ
Vulgo. S. d. l. ff. h. tit. à substituto data esse d. n. potest: proinde quod de i. n. p. u. l. affirma-
tus hæredibus in d. l. ff. de h. h. tit. ex eoque Papiamini casu conueniens: qui non esse
ait eandem esse causam, qui in diversi partibus institutus: quæ omni confundit, et commu-
nisi, et unam per alteram arguit, cum unū, et a quo omnia relicta legata sunt, omni defen-
dentes, certum est de quo superior capite sumit nam in proposito cum legata omnia à cohe-
rede pupille relicta conueniant, ex eoque persona partem substituenti: In eadem fidei dem
deducat necesse est d. l. ff. de h. h. tit. d. l. ff. de Reg. Iur. Verum si integra hæredibus potest tam
optari coherede, eundemque substituti, quam pupilli onerata sit, non legatari, sed confundi,
communisi qua subijci calculo conuenit iuxta Iulianum in d. l. ff. de h. h. tit. à quo traditū,
si pupilli coherede, cuius semis coheretur est, per magis, habita legi fidei dem ratione, le-
gata præteritis: deinde pupille, cuius semis itidem oneratus est, et substitutionis hæc ex-
tendit: ea integra legi fidei dem ratione, et ex substitutione potest delatam acquirunt oner-
atum portionem. Vt igitur hoc casu in exemplo in confirmationem adducto si substitutus
suam magis exhaustam habeat portionem, quam accidentem, concludit omnibus legato,
et portionibus, arguente à se relicta, vel minuentur, si oneratus sit coheredi: ita cum
pupille incidit substituti. Et hinc jam patet quid intenti: ea iniqua potestione repe-
titi quadam deducatur; an ex omni confusio: ita casu, quo oneratus est potest,
eo minuentur legata necesse est, habebitur enim ratio eius portioni, à qua deducitur
quadam fidei dem; contra in superiori Ad. C. Papiamini lib. ff. de quæ Iulian. in d. l. ff.
de h. h. tit. Sed qua ratione id fiat, causa et cur dubitet. Nam ut ratio inculcavimus, in
singulis hæredibus ratio legi fidei dem potest d. l. ff. in singulis. ff. de h. h. tit. Et idem obser-
uandum est, si casum aliter suam oneratum repudiaverit portionem huius devoluta in d. l.
quod si ab herede ff. de cad. tit. ea ratione, quia coherede, vel substituto, qui in deficienti locum
substituitur, eodem iure uti debent. d. l. ff. de Reg. Iur. Iam vero si locus non sit substituti,
ex pupilli coheredi, quæ onerata est, potestione, legi fidei dem habita ratione, quadam
debet hæretur. Verum id ea ratione fieri existimo, quæ cum una potestione oneratus sit à
coherede; et hinc ea in singulis separatim deducatur fidei dem quæ cum quæ oneratus est potest:
et legata minuentur necesse est: nisi ex omnibus confusio: ita hæc conueniant, qua-
rationem recipi totius anni. Potestione fidei dem habita conueniantur eadē confusio potestione, et le-
gata, est cui plus legatum est, plus substituti: minuitur fidei dem, eadē substitutum est minus. Et
nim ut in singulis hæredibus ratio legi fidei dem habita d. l. ff. de quæ separatim atten-
dantur potestione, si casum aliter, qui oneratus est, repudiaverit d. l. ff. de h. h. tit. non legata ratione;

ut patet, quoniam peris intererat in d. l. 22. et de possessionum committendis, quam representat, sed
hæredem fore, ut plus hi consequantur, accepto secundum et tam vici in pupillis confunde-
tur, an separationem attendantur possessione, hæredi nihil inerat. Tatio igitur mater, ut scilicet
patrimonij Tatio habetur, eo sine et plus accipiat, qui plus à tertio de hereditate. Hæc, sed ad
superiora, de pupilli possessione, qui orata est. Sin à pupillo nihil, à tertio vici tum patris,
quam secundum tabuli relinquuntur legata, confunduntur possessione, et substitui orata est
interea pupilli augebitur. Cui simili in primis substitui et parte pater, capere sub condi-
tione hæredi instituit: qui cum primis committit explicationem et l. 25. Si in quodam substitui-
tione. 23. d. l. 22. h. et et in iura Valentiam capitulum vici Papiniani exponitur in l. 2
red. 24. 5. Ceterum 6. de Vult. et pupill. substitui. addo l. 25. quæritur. 2. d. l. 22. h. et in ea parte. 3.
h. et. Hæc enim de coheredi, eademque pupill. substitui. Non idem servandum est aut Papiniani
aut in d. l. 25. h. et. Non idem placet de Vult. et pupill. substitui. cum Titio simul filium impetorem
qui una cum filio instituit non est. Fac enim tertiosum cum Titio simul filium impetorem
instituit, cuius substitui Sempronius: a quo secundum tabuli reliquit legata. Existente sub-
stitutionis casu, quam in primis tabuli sub conditione Sempronius instituit: ac postea tanquam
alteri pupilli coheredi coheredi, nam uti diximus, substitui pupilli persona, et si in regnum
pupilli coheredi, Titius substitui, suam habeat possessionem, deducit ille fideicommissum. Nam in regnum
in singulis hæredibus gerendam esse legi fideicommissum d. l. 22. h. et in Titio. Titio autem
in regnum Titius coheredi pupilli substitui, in primis tabuli sub conditione intelligi in-
stituitur, ac postea et coheredi ei, qui in primis testamento pupille esse coheredi, utitur. Papiniani
non legari exemplo, puta cum fili in secundi tabuli legatum reliquitur, et nihil in primis;
Existente enim substitutionis casu ambo concessimus ut legatarij: adveniente igitur substitui
tationis casu in specie Papiniani Titius, et Sempronius, qui pupill. substitui est, casu inter-
ta coheredi. Nam ut veris memimus, nec in constitutione et pupill. nec in hæredibus,
sed partu sua. Quod de legato tradit Papiniani, idem affirmat Ulpianus in l. 2. l. 2. h. et. Sed
in pupillari. de d. l. 2. et alibi in eam. ne partem legati dimittere capere potest. Titius ad
titul. de Vult. accere. cap. 16. nam penult. **Hæc de pupilla, vici eo parte, vici eo aut instituit,**
cui Titius duntaxat substitui pupillares, nisi idem Titius, qui simul cum pupilla institui
tuitur, nisi longè distinet. Diffinitio certi expulsi est casu apud Papinianum in d. l. 2. In
Titio. 24. 5. Si filio. h. et. que eo aut filio instituit duo, pluresve pupillares substitui-
untur, tum propter obsequium Papiniani familiarum: cum ob hoc expulsi in ea emulan-
do minus accuratam diligentiam quorum in effundendo, que Consulio convenit. specie
non unum est fideicommissum. Communis est regnum quæ quadragesima in boni habito, eo casu
filium instituit hæredem, sique duo pupillares substitui; à filio legari quinquaginta;
ab altero eo substitui ducenta, ab altero centum quinquaginta. Ceterum Cusianum in d.
5. Si filio. 6. et lib. 2. observat. cap. 35. Donell lib. 2. Comment. cap. 23. Valentiam d. l. 1. Titia. Tac-
tat. l. cap. 6. D. Regum de Pupill. substitui. cap. 16. num. 33. Quo in casu autem, dubium Papinianum,
an deducant fideicommissum et qui legari à se substitui orata est; et qui cum instituit, ea sua per-
sona habeat possessionem, accidentibus in primis tabuli à pupill. substitui legari singulis orata est;
et non parte primis, qui orata est, quantum deducere et argum. vici addit Papinianum,
quia que secundi tabuli relinquuntur legata, contribuentur cum hæc, qui à pupill. in primis
data sunt, quam ab hoc sub conditione data sunt. Quæ ratio est pupill. parte quantum dedi-
cere, nec casu duntaxat pupill. substitui. Verum cum opus patris, aut Papiniani, et legatarii
contributio inde capitur forma, et originem, substitui pupilli persona ad institui in cellam
redigunt substitui, et eo pupill. persona deducit fideicommissum. Ne enim si plures instituit hæ-
redes, in singulis legi fideicommissum vici serventur: tum si plures pupill. duntaxat substitui, in singulis
ut instituit, Tatio legi ponitur. Idem attendunt in eadem casu quæritur Papinianum, con-

209

Alter, qui oneratus non est, potest deducere quantum, et remota deductione quam sibi obijcit, non-
 gē tanta quantum habet, et conclusio est legatum contentivum esse pupillæ personæ pœ uti
 fideicommissi. Aut ego nō habentem deducere, aut si hanc remota opinio, in a rationi-
 bus medijs Papinianum implicabimus, ut pœ hū legimus et Gaudium. Pœnigis, si hū fideicom-
 missi, et sic quoad designandam onerato fideicommissi deductionem utitur argumento Papinianum
 deducere fideicommissi personæ colligimus, quam in debitor. Aut enim si, juxta repetitionem, quæ de postu-
 lationis ratione dicta sunt, minimum impio fideicommissi rationis pariteriam, si quædam rationem
 reperit in debitor, impio, et illam præstantia esse legatam non pœ substitutum deducendum
 debitoris, quæ pupillæ non donasset, nec utrius pupillæ substitutum. Atque juxta hanc opinionem
 non, seu quædam ab his confusum, fideicommissi rationem et dicitur pupillam non pœ uti fideicommissi, nec
 utrius pupillæ substitutum; cum enim quadragesima, quæ solentur in curatorem pariteriam, non
 si decem, legata præparatur, quæ a pupillæ relicta emanat quæ pœ contentivum d. l. 1. §. 5.
 d. l. 2. h. ut. d. l. 1. Non solum d. l. 1. Vnde quædam d. l. 1. debent legi. Cetero pupillæ utrius fideicommissi, nec
 quinquaginta, quæ ab ipso dicitur, præstantia sicuti contentivum. Nec decemque, non omnium, sed
 decem decemque legatum, quæ a pupillæ in partem, et a substituto, quædam et quædam, relicta
 sunt, haberi rationem. Nam et septem nec totius anni in considerationem esse debere. Contra su-
 titum in Julio Titurum, quæ potest fuit cum decem, ad designandam fideicommissi pariteriam
 unam contentivum, cum ad dimissionem dicitur ad substitutum admittitur, et non haberi ra-
 tionem omnium legatum. Sed et implicatio reddita Papinianum in altero substituto. Quom-
 de ego, ut substitutum, si potest esse pupillæ personæ qualescumque deducere, si alter, qui oneratus
 est et non adjunctus pupillæ legatus, et qui personæ uti pœ fideicommissi beneficiis? Et ut ea utatur
 ad institutionem substitutum substitutum redigatur, necesse est juxta Papinianum, ut fideicommissi
 Notio dicitur ad Donellum lib. 1. Comment. cap. 23. l. 1. A.

175.

Quamobrem cavimus nec in eodem,
 quæ de non onerato, de onerato coherede substituto locum fuisse Papinianum, nec quæ suppo-
 nitur a superioribus Institutionibus convenire personam onerato istam. Atque enim Nihil pœ-
 ut Papinianum, ut non nisi in si quod in duobus dixerit casibus, in una, eademque dixerit
 ut Nihil pœ uti Inceptiones. Nemo melius Duceus hanc cavimus fuit, ut mea fuit opinio;
 Qui quantum attinet ad oneratum coheredem, eundemque substitutum, eundem, qui totus
 apud Ulpianum in d. l. 1. §. 5. Marcianum. Si cui plurimum pœ legi. Relicti adhibet eorum. Qui
 quadragesima in bonis habet, pupillam hancdem instituit, etque pariteriam, et secundum substit-
 utum pupillæ; a pupillæ, et remota nihil, a primo ducunt, seu si unus ducunt, ut est
 apud Ulpianum. Nec enim contentivum a pupillæ quicquam legatum esse, nec non addamus, ut fideicommissi
 uti omnes, exceptis Duceus et Churis, necesse est. Quædam Papinianum, in substitutum, a quo
 ducunt legata sunt, utrius fideicommissi beneficiis? Quod casus nec pupillæ, si ab eo ducunt le-
 gata enim, habet, nec utrius pupillæ, si fuit et utrius ducuntur datum esse, ut in præcedenti
 §. substitutum. Nec ratio est esse debitor. Nam facile qui dixerit consequenter prædictis, quæ
 de pariteriam ratione dicta sunt, nempe legata a substituto relicta, intelligi data a pupillæ
 in partem tabulæ, totumque auti rationem haberi, non esse fideicommissi locum, et contentivum
 esse, qui oneratus est ultra triem potestiam ex substitutione et delata. Satis si totum pariteriam
 ratio habetur, cum semel alter impio, nec deducatur oneratum fideicommissi. Sed ratio est
 impio Papinianum, a rationem remota, quædam huius onerato quantum esse relinquendum,
 ac si hanc partem impio, ut juxta intelligitur, substituta pupillæ personæ, habetur substitutum.
 R. edamque impio ad institutionem conditionem substitutum, necesse fuit regula, quæ habet.
 In impio hancdem ponendam esse legi Relicta rationem d. l. 1. in singulis. V. h. ut. Pœnigis
 impio prædictis legatum alterius substitutum impio potest, ut nec prædictis, quando triem ins-
 titutum nec, si regulæ, deficienti istam ante aditionem. Cuius potestiam impio accipere pa-
 lam est a pupillæ oneratum d. l. 1. §. 1. In quod ex substitutione. Sed si quod si alterum. V. h. ut. V.
 In partem rationem, dum alter, qui oneratus non est, de aditione, vel relinquenda debitor hanc

detate, et à legatorum) conveniantur oneratus, nec ultra, nec minus, quam potest ad eam clas-
 sarem convenit legatorum, nec aliter quam ab his permissa cautione: quæ sive per se sub-
 stituta, si per se non aliam cum latenti potestatem emittat, ut ait Vlpianus in d. l. 5. Manu-
 latus §. 3. si cui plerumque per leg. fidei. Añi Valentian d. lib. illuc. causa l. cap. 6. in fine. Præter, ut
 ad superiorem Tabam, cui sit facta, seu cui substitutus patet succedere intelligitur, subditus à Pa-
 piniano hu' verbi: quæ creditur enimvero non, nec immo, non Interoqueque. Verum operi pa-
 tri, et constitutis legatorum inde capitur formam, et originem: ita plura substituti, subdita
 persona pupilli referenda sunt ad intellectum Institutionis, ad ea, ut concepte Cujacius in d. §. Si si
lib. 6. Ut enim operi, substituta, facultate, patrimonium patris, reale, et income, tabulari
 patris, formam, id est immolationem capitur, seu valorem. Nam cum quaestio quantum sit in
 bonis, seu patrimonio, ut scilicet patris, locum non sit falsitas, ea substituta spectantur, non qua rone
 est, cum ea substitutione acquisitionis hæreditas; sed qua cum facta, cum detur patris familia.
 Cum ea ea delibentur, ut dicitur legata. Et constitutis legatorum inde capitur originem, cum
 secundum tabulari religione legata personam patris patrimonii habere ratione: quæ non ideo præ-
 ter substituta, quia pupilli reales, sed quia in pupillo boni conveniant patris hæreditas: ita
 plura substituta subdita pupilli persona (quam de modo detur) satis sunt reales, nam si ea
 non habent satis bonorum pupilli, non in ea successio, nec pupilli persona in consideratione esse
 debet) ad introductionem intellectum rediguntur. Jam verò in regulis hæreditibus separati
ita ita habentur substituta pupillari, qui calawon habet proximum, quædam restitu-

6.
 ea propria onerata non est, ea pupilli tamen persona convenit incipit ultra vires potestatis.
 Et ut questionem Papinianus sit loqui, utraque cum quædam apud Gajum in d. l. Quædam
sententia habet quem eundem esse concedit ac Papinianus in d. l. In ratione §. 5. Si lib. 6. Veri-
ter quid tamen dixerim ead. tit. Qui quadringentis in bonis habebat, et filius impubes hæcde in-
 tuto decem legavit, etique Titium, et Septem pupillares substituit, à sejo centum legavit, ab al-
 tero nihil. Et hinc fuit Papinianus eorum, et eundem quem Gajus ex alio in d. l. §. hoc tit.
 longique detorserit à superioribus, ea eo casus, quod in superioribus nihil reliquum restitit à
 pupillo; in hoc non supponitur liti verbi: Si fortis nondum legat pupillis à se solam restitu-
eundem ac Ducentis, opinionem esse videtur Chirius lib. 2. Interpretat cap. 4. tit. 2. Quædam
videtur tam à Gajo in d. l. §. 2. quàm hic à Papiniano, quod fuit sit si nondum soluti legat pu-
 pillis decem, et ob id eorum omni potestas ad substituta. An nō sejo, qui ea pupilli per-
 sona oneratus est (centum quippe à sejo legata sunt, et ea pupilli persona centum aliam in-
 eum transtulit onera: proxima tota sejo patris, quæ ea ducentis constat, Calawon eo) de-
 ducat falsitatem? Novus questionem sejo quædam habere, ad introduc intellectum relig
legata non: et dictum fuit certa, subdita pupilli persona, ad introduc intellectum relig
substitutum. Certe si intitutum esse sejo in proprio, non potest uti falsitas beneficii?
 Nam quædam habere, boni plur quædam, et hinc derogamus falsitatem, aliquid quàm quod relig
potestatis. Verum, ut ait Papinianus, si hinc derogamus falsitatem, aliquid quàm quod relig
potestatis, et consequens est, nam si constitutis legata non proximi, quàm restitu tabulari valen-
ta, respondimus Concedenda igitur huius etiam erit falsitas. Consulto ergo Papinianus
Facietur concessit in proprio casibus: Et in primo tangit ea propria persona oneratus
 est, et eorum, et tangit introduc intellectum falsitatem deducere; Neque enim dicit provis ea pupilli
li persona, quæ onerata non est, uti falsitas beneficii oneratum substitutum: potestatis
verò casu, seu spont illic, quod consequens habere potestatis; ea pupilli persona, et tangit
substitutum proprie calaw consequens, id est legatorum constitutum, et qua relig
oneratus, cum ea ducentis à pupillo legati centum restitu est, deducit rem habere. Hinc
consequens est, id est, potestatis casu, ut Papinianus, ut à pupillo centum, id est quam cautionem

Separari oportere primum eorum, que in pupilli representatione sunt substitutio, et secunda, que non
 dicitur decedenti; cum utroque ut a alienum, causa, que ostensa est, potius ex a caso de
 bene legata a substituto. Nam ut idem auctor Papinianus in d. l. In ratione § 6. quod vulgo §.
 h. ubi de re cum eadem affirmamus, ea ratione in d. §. 5. ut si aliterum legata a pupillo re-
 licta non prout substitutum, quia que secunda tabula relinquimus, et que committitur,
 et committitur cum hi, que in prima datus a filio, efficiunt, ut hae legatae debita non
 sint, ad iura non. 2. Item vero nulla in pupillo secunda tabula relicta legata a substit-
 uto personarum: ut ut ipse aliorum, et dicitur ea substitutum. Unde non substitui debet
 pupilli personam. Nec ad institutum intellectum, quia in duobus pariter institutum, utra ex-
 hibetur. Interea alia, redactum intellexit substitutum in d. l. §. 12. Gemula h. h. cum ex pupilli
 substitutionis persona, uti dicitur, efficiunt secunda tabula a substituto relicta legata, que ad
 hoc pertinet, non quia pupilli successio; sed quia per maliam pupilli personam ad patris
 bona admittitur substitutum, et quasi patris haeres existit, et usque ratione ostenditur; atque
 nulla hie substitutionis fictionis opus est, ut pertinet legata a substituto; non enim ita,
 sed a pupillo in prima tabula relicta sunt: et qua ut a alienum convenit pertinet
 ut substitutum ipse, et ut pupilli haeres pertinet substitutum legata. Quia omnia indigna
 non sunt, ut ea negligens, alioque involuntate silentio, quasi adire hinc, in-
 terponitur: Eiusdemam superstitibus posse repari, et eorum eam, que nulla sunt secunda
 tabula relicta legata in prima a pupillo data, non ut a alienum, et ut patris; sed ut
 pupilli haereditatem pertinet substitutum. Nam cum careat, que supra non hie d. consider-
 tamus, deficiant, ad hoc in proposito, et quidem per pupilli, que et addenda superioribus locis,
 omnia ratio, ut substitutum pupilli persona ad institutum intellectum, quasi patris haeres ex-
 istit. Redactum substitutum, non ut a alienum, quasi pupilli haeres, sed ut patris, in pri-
 mi tabula relicta legata pertinet substitutum. Eorum persona bona filio quereat, dicitur
 et pupillari substitutioni casu, quasi nondum filio acquisita, et ut patris haeres, in re-
 ferunt ad substitutum, cum potestati iure, et ex privilegio mortis tempore de illi dicitur
 per filij mortem potestatis disponere, potius ac si adha sua erent, nemini que quereat,
 ut videtur et apud Papinianum in l. qui patris §. 2. de argua. trad. ubi patris haereditas qua-
 sita iam filio, quasi acquisita non erit, sui accessione admittitur. Cornelia Dositheum in l.
 quidam. de C. de iure delicti. Substitutionem, et reliqua, quorum meminimus in fine sunt
 et hinc substitutum pupillari et eorum casu quo nulla ad eo in secunda tabula relicta le-
 gata pertinet, quoad bona attinet potestatis, potius habetur, ac si secunda successio res-
 tituta potestatis ministerio mandandum, si non ut a alienum, et tanquam filio; sed ut patris
 dicitur haeres, et a pupillo relicta a filio primi tabula legata pertinet substitutum. Re-
 liquum est, ut illi obvia eorum argumenta, quod ex Papiniano in d. l. §. 5. hoc ut de-
 promissum. Patet utique substitutum, si iure eorum secunda tabula dicitur non esse, le-
 gata a pupillo relicta, ut a alienum, pertinet, id est, integra, et non diminutione, cum et eo
 casu filius ita pertinet, cum quodammodo non contemnitur. Et patet est relicta pertinet
 legata, ut a alienum pertinet, id est, ad similitudinem alicui alieni, et ita interpretetur
 Papiniani verba in d. §. 5. que non identitatem, ut ita loquar, sed similitudinem dicitur
 ac potius distinctionem a legati naturam. Nam quomodo nec a alienum legata a pupillo
 relicta intellegamus, nec iugiter idem Papinianus in d. l. Patet. §. 5. gemula. et hie est ubi
 alioquin idem quod in secundo casu iuris est, nec et in primo

dicitur non de C. de rebus, cui primo tabula instituitur, adiectum secunda; et non
 hie, quam illi ostendit legata. Quia cum spectatur apud Papinianum in d. l. §. 5. ratio §. 6. h.
 in d. l. et iugiter dicitur legatum non esse cogitandum in proprio tempore substitutionis,

Item 8.

primi, et secundi tabuli relicta legata dedantur non reputant, iniqua peritiam; contra
Vnde si dicitur oritur ut substituatur, ut parca hareditarii quanta iniqua et non reputat. Sed
Inquis profecto legata ad exheredat. substituere non debent. l. ad exheredat. 166. d. leg. 1. d. l. p.
Vnde leg. 2. de proinde necesse constitutioni legum. Pater enim ex utroque debentur legata, quam
ut constituantur; cum constitutio valida, ac firma illa esse reputat. Occurrit ex Iuliano Pa-
piniam in presenti; primi, et secundi tabuli ab exheredat. substituere relicta legata in casu,
quo de et quavis, valeat, quia idem ille, qui substituere pupilla, in totum fuit, et hanc ex-
pedit parat: qua ratione tam primi, quam secundi tabuli potuit oritur legati. Et in apud
Iulianum in d. l. Qui fundum 82. d. Qui filiam habet cum patre & duobus filijs in quibusdam,
quis haredes, aliosum fratres haredem, exheredem a legum, et exheredem substituere sub-
stituitur pupillares, et exheredat. Marium, et in pupillari tabuli ab utroque legata reliquit:
100: utique exheredat. instituitur fratri ex substitutione hanc constituit, et hinc Marium
in secundi tabuli relicta legata parcatia a Maris substituere ex dicitur, habita legi, ut
videtur ratione in his bonis, qua parat fratres cum decuit. Nam hanc ex eisdem parat iudicio
Sed maxime exheredat. filij parcatia ad substitutum Marium parcatia: ac proinde sub-
ducti tam instituiti quam exheredat. filij parcatia, quorum bona in consideratione non
sunt; sed parat, ad instituiti in relictum substituit Marium, proinde aut parat hanc con-
stituit. Et longis dixerunt et hinc aut abes, qui parcatia in d. l. 2. Vnde hanc dicitur ex d.
Vnde nunc parcatia. Cum tota parat decedenti non obveniant parcatia, qui successit sub-
stituit, et parat parat, ut parat parat, et ex lege: ac proinde non considerantur ut parat
haredes, sed filij. Vnde enim substituere pupilla succedit non instituitur quoad legato-
rum a parat relicta legum parat continet, fidei iugum deducitur, qua ad filium alio de
sexu nascunt, sed qua ut obvenit ex iudicio parat, et ab eodem profecto ita nec computatur
illa parat haredes, qua alio parat obvenit ex lege, sicut nec computatur, qua ex
eodem obvenit a quo libere oritur. Nec obvenit (Causa ad parcatia) ut Iulianus
in Test. l. hoc hinc. Cum exheredat. filio parat quid legat, non potest parat substitutione lega-
ti oritur, quod nec militi licet. l. Sublet. d. Si militi. de Testam. militi. Nam non ha-
reditari parcatia parat, sed legatum quavis substituere. Item parat contra ante Iustinia-
num, a quo in unum, eandemque constitutionem relicta legum, et fidei iugum, et legatum misit, lega-
ta non potuit a legatariis. parcatia in d. l. 1. de Singul. Test. per filium. Vnde Vlpianus
parcatia in d. de legatariis. §. A legatariis. 19. Gajus lib. 2. Invenit ut. 2. de fidei iugum. §. Et
inquit. §. ad filio commisi delictum, quod tam a fidei iugum, quam ab hinc, hanc
devis haredes tam a quoque, quam novo jure potest relicti. ac parat et eandem
et jura substituere in ea relicti modum fidei potest commisi. l. Coheredi. d. §. Quod si
coheredem. §. in fine. de Vulpis. et pupill. substit. Quod tamen substitutum est a Iustiniano
in l. Cum quidam. d. Causa Legati, Coheredationis odio: qua constitutione capere ab ex-
heredat. substituere nec tamquam, qua ad eum substituit devoluta fuit, nec in ea
relicti modum potest fidei iugum relicti. Alia ratio est causa, seu ratio, cum parat
haredes, ut parcatia a Iuliano, eisdem iudicio parcatia ad substitutum, qui sub-
ducti tam Coheredat, quam instituiti pupill. parcatia d. l. 166. hanc parat devoluta
Causa, qua ut talis legatari oritur parat expleret jura est. Vnde, ut parcatia
Iulianus in Test. Dicit aliqui, si non substituit parat, sed aliunde parcatia haredes
parcatia parat ex lege, parat in re parcatia parcatia obvenit substituere, secundi tabuli
relicta legata non valeat, de quo ab urbe dicitur et supra. Qua eadem ratione in abstru-
ctissima, et corampositissima l. Vnde leg. 2. de proinde Scavola ad Coheredat. substituere relin-
qui non potest legata, seu causa, et inania reddi. Specie hanc parat Parat, in parcatia filio
et haredat, et in unum fratres haredem (ita enim emittit Causa l. 2. Coheras. cap. 32.

cap. 32. Pater coheredatus filio in iuribus hereditatis caritatem. ubi hunc locum fletu cogit
 eat. Vel si ab emendationibus abhorreat, contendi D. Romo ad tit. de Virgari. si viri. ubi
 cap. 1. n. 2. Substitutum apud Sacerdotem accipi qd in dolo ca. ratione, quia videntur locum,
 quem nisi haec erit, sui heredi potestas filii occuparet, obiret coheredem. Sequitur hanc
 emendationem qui hinc, ego nisi in Cuiusj. peritio emendatione. Aliter Accusari, et D. Be
 ver. ad d. l. de leg. 3. qui impub. C. Iacobi) Pater, impub. coheredatus impub. filio,
 Coheredatus in iuribus hereditatis, et coheredatus debitorum alium ab eo, qui in iuribus suis
 in testamentum potestatis, substituit pupillariem. Deinde à parte iurium coheredatum fe
 cit in hereditate, si quis potestatem tutelarem, que in coheredi hereditate inveniatur, tunc
 fuit, et in ea potestatis ante deservit; cum à substituto pupillari, qui filio, successit, zeli
 ta legata essent secundi tabule, extra fuit quamvis angustia ad substitutum bona patris per
 ventis, secundi tabule relicta legata debeant parari? Respondet Saxola, cum non ex fu
 dicitis tantum, qui legata dedit in testamento pupillari? Cui bona obveniunt substituto,
 sed aliter, ex institutione nempe ab iuribus coheredis facta, in iuribus parari debet;
 Nam, uti diximus, iam non habetur ut coheredi parata, ex qua doli hereditas legata;
 sed ut hereditas filii, que in consideratione non est ad legitimum cum; sic ut nec est
 cum alium extraneo succedente. Eadem est sententia G. Plus ep. t. et G. Si filius 2.
 d. l. de leg. 3. ali. C. Iacobi lib. 2. observ. cap. 32. et lib. 9. cap. 2. D. Romo sub lib. 3. opo
 d. l. de leg. 3. ali. C. Iacobi lib. 2. observ. cap. 32. et lib. 9. cap. 2. D. Romo sub lib. 3. opo
 d. l. de leg. 3. ali. C. Iacobi lib. 2. observ. cap. 32. et lib. 9. cap. 2. D. Romo sub lib. 3. opo
 d. l. de leg. 3. ali. C. Iacobi lib. 2. observ. cap. 32. et lib. 9. cap. 2. D. Romo sub lib. 3. opo

consequimur, ut pupilli substitutum legati obviatur, oportet, ut et alium patris hereditatis parari, et ex eisdem iudicio: quo casu habita ratione facultatum, que patris fuit
 et cum deservit, parari legata substituto. Ergo singulari apud Papinianum casu in
 l. si filius 12. de vulg. et pupill. substit. quo non attenduntur parri facultates, sed
 filii, quantum habita ratione parantur legata à substituto pupilli. Proponitur à Papi
 niano, quòd dicitur filio habere a legatum in iuribus, coheredatus alium, et institutionem co
 heredate substituta, et ab eo secundi tabule legato: quod utique legitur testatoris ex
 d. l. 116. No. h. tit. l. 2. Plani. de leg. 3. Cum institutum factum sit ab hereditate parata
 à substituto, et tractu ex pupillari substitutione esset paratum (quod impugnat à
 iur. dicitur separatione, et legitur; aliter si proprio auctoritate pupilli hereditatem re
 licta agnoscat, et se abstinere à parata, facere non possit. Ita dicit eisdem Papinianus.
 Responsa in d. l. si filius 12. de vulg. et pupill. substit. l. 2. de vulg. et pupill. substit. l. 2. de vulg. et pupill. substit.
 da acquit. heredi in eadem divisione in iuribus relicto substitutum Sacerdotis Em
 manuel. Romo in cap. 5. par. 2. de f. No. de Defunctum. num. 15.) Dicitur à Papin. in se
 cundi tabule relicta legata parari habita ratione facultatum, non parari, ut ab
 soleo, sed facti coheredati. Multa sunt que contra Papinianum obijciuntur. Non
 N. h. emendata tamquam: Primò parari non debet ab coheredati substituto secun
 di tabule relicta legata, cum nihil ex patris bono ad eum ex pot. abierunt, perve
 niat. arguet. tit. in d. l. ab coheredat. 126. de leg. 3. d. l. de leg. 3. d. l. In ratione. h.
 G. No. h. tit. Deinde si iuribus ex ratione obviatur legari substitutum, quia et in iuribus
 fuit heredi, et novissimi testatoris parari, et per eum scilicet, quominus parata bona
 obviatur; non filij, sed patris spes inspicit debuisse, parari de bono ea acquiritur, ut N.
 dicitur et in l. Liberto. 26. de Boni. liberto. in qua etiam in iuribus factitiam, et ad
 jus parari in boni liberto conservandum, fundus à liberto non agnitus attenditur.
 Ad id D. Romo ad leg. Int. et Pap. vel l. 12. num. 2. Ad primum quod attinet, filii et
 Testatoris: Nam quod dicitur non posse coheredati substitutum legari certum, intel

Item No.

Ubi dicitur ad id, si idem substitutus, institutus non sit; In quibus visis et institutus
 fuit à parte filii substitutus; et cum, et necessarius esset tam facti ex hereditate, quam
 facti legum. in l. y. No. 25. P. v. l. q. Sed si ius in l. 5. qui potest. l. de vulg. et
 pupill. substit. Nec in causa esse debuit, quominus secundu tabulo relicta legata pax
 tentia; quod substitutus facere se ab ha relictas paxera abstinuit. Astensio eorum
 id dicitur et operatur, ne paxet substitutus paxini tabulo relicta legata; nam cum
 per eam ab paxi alieni onere, eorum potest caum est, quam legatum, subeunda immunit
 sit substitutus, liberum eundem esse à legatum paxitione maxime conuenit; non tunc
 ut à legati secundu tabulo relicta libera. Et hinc, ut paxerit adhibere eam argumen
 to, non oportet facultatem paxi, eo quibus non de liberatione legata, adhibenda pax
 ex hereditate cum decore. Et si in casu irregulari, que et ab exheredati substituto pax
 na bene non attingente paxtantia legata, cum pax eum paxerit; quod minime conuenit
 in legationem cedat deestimationem; et attendunt filij facultates, cum eo paxerit
 optimi, seu substantia, à qua adito pax esse se abstinet substitutus, non paxerit le
 gata. Et supra dicitur eorum facultatem, eo quibus de liberatione legata, quoad fidei
 deductionem impediuntur neuere esse. Bene denique sic ceteri Africani in d. l. si heres. 16.
 de Bonis liberat. Nam que tempore impietus, in liberum deditur naice centena
 rio, ut eo lege Papia nihil vindicta paxitionem paxerit, nisi in liberum boni, seu pax
 itationem fundi quadraginta exat, que a summa cum reliqua conjuncta hereditate
 paxerit quam concessionem relicta libera. Ad d. Romani ad l. Jul. et Pap. lib. relicta
 et d. num. 2. Nec repudiari legari ab eis herede propria facta auctoritate, non aliter
 paxerit, ut in d. l. de vulg. et pupill. substit. officere debet paxerit, aut legatum; quo
 minus ille eo lege Papia nihil vindicta paxitionem, et ha amplius legata conse
 quantur. Plane defectuam iuxta Papianam, et Africam agnoscat d. Pupa ad
 titulum de Pupilli substit. cap. No. n. 38. Aliter Chavii lib. 1. In cap. cap. 16. Nec dicitur
 paxerit in paxerit fraudem legatum repudiari, cum nihil de liberum boni ex paxerit;
 dicitur enim acquirendi omisit occare. l. q. de ha. l. 6. Quia in fraudem
 exedit. l. Non fraudantur. 132. de Rep. Lux. Nam non negatur ab Africano repu
 diari posse legatum; a legum fuidara accis paxerit conpaxerit ad revocandam
 non alienam, sed illud solum eo eo intelligitur, legati repudiationem non pax
 vare paxerit debita paxerit; sicut nec offiatio repudiationem quominus in paxerit
 legata paxerit, si moxto tempore, quo impietus quantum sit in boni, quoc
 es de in eunda impietus legi fidei ca ratione, quadam impietus herede repaxerit.

¶ ¶ ¶ Ita Duarenus in l. Si milu. R. de leg. 4. aliter d. Romani. ¶ ¶ ¶
 ¶ ¶ ¶ dicto loco. ¶ ¶ ¶

Finis =

UVA. BHSC

